

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HUNTED BY THE ALIEN BERSERKER

WARRIORS OF THE LATHAR

New York Times & USA Today Bestselling Author

MINA CARTER

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://frantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

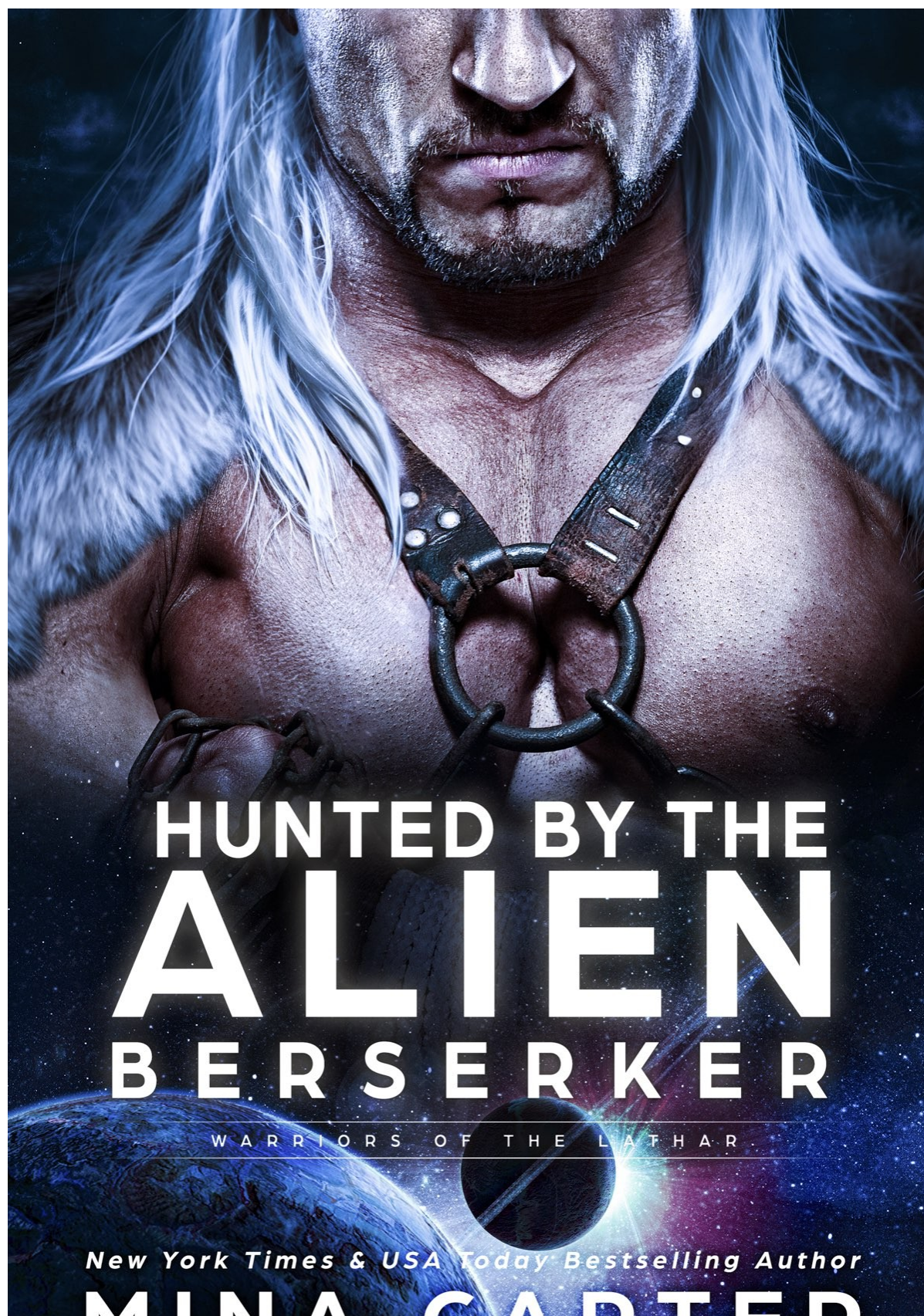
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

UZAYLI BERSERKER TARAFINDAN AVLANAN

LATHAR SAVAŞÇILARI
KİTAP 19

MINA CARTER

Telif hakkı© 2023 by Mina Carter

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Sonsöz

Lathar Savaşçıları - Seri Okuma Sırası Yazar
Hakkında

PROLOGUE

(Daha önce Lathar Savaşçıları'nda...

TANITIM TÖRENİ henüz sona ermişti. Kolektif bir rahatlama iç çekişi, sayısız konuşmanın uğultusuna karışarak geniş alanı doldurdu. Yeni komodor, imparatorlukta yeni bir şöhret olarak aralarından geçerken hava gurur ve başarı ile doluydu.

Koridorun arka tarafında Raalt kollarını göğsünde kavuşturmuş, duvara yaslanmıştı. Sahneyi inceledi, müstakil bir eğlence yuvarlanıyordu. Dışarıdan bakan biri olayın muhteşemliğine hayret etse de, Raalt tüm bu tiyatroyu bir ustalık eseri olarak görüyordu.

Elysium'un gizli silahıyla ilgili fiyaskodan sonra Daaynal'ın Lynara'yı terfi ettirme kararı dahiyane bir karardı. İmparator potansiyel bir skandalı bir çırpıda bir halkla ilişkiler zaferine dönüştürmüştü. Raalt'a göre, yüksek ve kudretli kişilerin satranç oynamaları her zaman komikti - komikti çünkü çoğu ıslak bir kâğıt torbadan çıkmanın yolunu bulamazdı.

Ama Daaynal farklıydı. Bir savaşçı olarak tanınmasına rağmen, keskin zekâsı ve karizmasıyla daha da ölümcüldü.

İmparatorun Lynara'yı tebrik edişini izlerken, Raalt bu zarif sözlerin ardında karmaşık bir manipölasyon ağı ve kurnaz siyasi hesaplar yattığını biliyordu. Adam acımasızdı ama imparatorluk bu yüzden ona tapıyordu. Cazibe ve kurnazlığın bu birleşimi Daaynal'ı sadece bir hayatta kalan değil, aynı zamanda bir hükümdar yapmıştı.

Raalt'ın önünde yumuşak bir parıltı cisimleşerek, görmekten korktuğu tanıdık bir şekle büründü. *Miisan*. Holografik formu yerin hemen üzerinde süzülüyor, titrek ışık zümrüt gözlerinin keskin çekiciliğini yumuşatamıyordu.

Çenesi sıkıştı. O, eski aşkı Isan'ın annesinin yapay zekâ versiyonuydu ve uzun zaman önce kalbini paramparça etmişti. Ama şimdiye kadar kendini ona hiç göstermemişti.

"Raalt," başladı, sesi çöl rüzgârı kadar yumuşaktı, ona bakarken kalbi gözlerindeydi. Ama yapay zekaların kalbi yoktu. "Ben ta-"

"Yapma," diye hırladı. "Her ne yaşadıysak, seninle birlikte öldü."

Onun cevabını duymak için beklemedi. Onun hayali varlığı, ruhunun derinliklerine gömdüğü ve tekrar ziyaret etmeyi reddettiği acı anıları canlandırdı.

Bileğindeki bileklik hafifçe titredi. Gözleri rahatsız edici cihaza kaydı. Izaean dinleme istasyonlarından birinden gelen bir uyarıydı bu.

Çevre şamandırası alarmı.

Küçümseyici bir bakış attı. Muhtemelen uzay taşları çevre alarmını tetikliyordu. Öyle olmalı. Kimse isteyerek Parac'Norr'a gitmezdi.

Altın ve gümüş saçaklı kutlama pankartları klimalı havada tembelce sallanıyordu ve bir ziyafet . Bir

Bir Izaean'ın bile sarhoş olma şansını artıracak kadar alkolle.

İletişim ünitesi tekrar, daha acil bir şekilde çaldı. Sinirle yere baktı.

Acil, gemi düştü. Parac'Norr.

Bu tek cümle Raalt'ı olduğu yerde durdurdu. Parac'Norr misafirperver değildi ve yerli yaşam formları acımasızca bölgeciydi. Oraya girmeye cüret eden herkes için ölüm çanıydı. Birinin gezegensel güvenlik önlemlerini hiçe sayarak o vahşi doğaya dalması ya gözü kara bir cesarettten ya da tam bir aptallıktan kaynaklanıyordu.

"Bana bir iletişim konsolu bulun," diye istasyonun yapay zekâsına aniden homurdanırken, koridorun çıkışlarından birine doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Yan koridorda bir iletişim ünitesi bulması uzun sürmedi.

Güvenli bir kanal açmak için erişim kodunu girerken parmakları konsolun üzerinde ustalıkla hareket etti. Sanal ekranda, telaşlı bir Izaean göz kırptı.

"Lordum." Selam verdi.

"Rapor ver," diye emretti

Raalt.

Derin bir nefes alan Izaean, hiçbir şeyi şekerle kaplamaya zahmet etmedi. "Bilinmeyen bir gemi Parac'Norr'a iniş yaptı. Kuzey kıtasına."

Raalt haberler karşısında homurdanarak ekranın başka bir bölümündeki ön raporları gözden geçirdi. "Uyarı şamandıralarımız aktif miydi?"

"Evet, efendim," diye cevap geldi. "Her biri"

Alaycı bir homurtu duyuldu. "O zaman ya aptallar ya da intihar etmek istiyorlar. Yerel halk bununla ilgilenecektir."

"Raalt?" Miisan'ın sesi dirseğinin dibinde duyuldu ve gerginliği yörüngeye oturdu. Yan tarafa doğru bir bakış fırlattı. Holografik görüntüsü kalpleri durduracak kadar güzeldi; duyuları için bir şoktu ama

tatlı, sevimli bir şekilde. Daha çok bir galon adrenalin içmek gibiydi. İçindeki canavarı çağırıyor, zaten gergin olan duruma yeni bir gerilim katmanı ekliyordu.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu, sesi kulaklığında yankılanıyordu, şurup gibi tatlıydı. Ama onun için bu, soğukkanlılığını parçalayan paslı metalin kavisli gıcirtısıydı.

"Şimdi olmaz," diyebildi sadece, bakışlarını onun yalvaran gözlerinden kaçırarak. Kıpırdanmayı yeniden hissetti: Kan Öfkesi. İlkel bir öfke onu derinden sarsıyor, hareket eden her şeyi parçalamakla tehdit ediyordu.

Dişlerini sıktı. Kendini bırakamazdı. İnsanlar ölebilirdi. Buradan çıkmak zorundaydı.

"Bekleyin Komutan!" İzaeen'ın sesi Raalt'ı tam bağlantıyı keserken yakaladı.

Raalt elini sert bir yumruk haline getirip tırnaklarını avuçlarına geçirerek Kan Öfkesi'nin dikkatini acıyla dağıtmaya çalıştı.

"Tükür onu," diye sertçe emretti.

"Bir imdat çağrısı, efendim," diye cevap geldi. "Çarpmadan önce gemi bir imdat çağrısı gönderdi."

Bu haber üzerine gerildi; içinde görünmeyen bir kordon gerildi. Cevabını dişlerini sıkarak verdi: "."

Konsoldan yeni bir ses akarak etraflarındaki havayı doldurdu. Kadın sesi. Korku doluydu ama yüksek stresli durumlarda bulunmaya alışkın biri gibi altta yatan bir sakinlikle bağlanmıştı.

"Mayday, mayday... beni duyabilen herkese. Motorlarımızı ve manevra kabiliyetimizi kaybettik. Bizi güvenli bir şekilde indirmeye çalışıyorum ama-"

İletim .

Varlığının her zerresi durmuş, kulaklarındaki kan hücumuna karşı sessiz kalmıştı. Kalbi, kadının sesini unutulmaz bir serenat gibi yankılayarak içindeki fırtınayı dindirdi. Kadının sesi içinde ilkel bir şeye çarpmıştı. Onu *taniyordu*. İçinde farklı bir öfke yükseldi...

"Hangi gemi olduğunu bul," diye emretti, sesini zar zor tanıyabiliyordu.

Dürtü onu sert ve hızlı bir şekilde vurdu. Onu bulmak zorundaydı. Ona sahip çıkmalıydı.

Topuklarının üzerinde döndü, konsoldan uzaklaştı ve sinsice uzaklaştı. Rotasını belirlemişti: Parac'Norr'a, tehlikeye doğru.

Ve ona doğru.

"**M**ayday, mayday... beni duyabilen herkese. Motorlarımızı ve manevra kabiliyetimizi kaybettik. Deniyorum bizi güvenli bir şekilde aşağı indir, ama-"

Maeve Hawke'ın sözleri, iletişim konsolunun patlamasıyla kesildi ve gemi giysisinin açıkta bıraktığı deriyi yuvarlayıp ısırarak bir kıvılcım yağmuruna tuttu. Dişlerini sıkarak ölümüne uçuş kumandalarına tutundu ve omzunun üzerinden nakliye aracının arkasında toplanan kadınlara bağırdı.

"bir şeyler alın. Sıcak bir yere gidiyoruz!"

Arkasından korku dolu çığlıklar geliyordu ama deneyimli pilot bunlara aldırmadı. Deneyecek daha büyük balıkları vardı, dikkati sadece önündeki panellere odaklanmıştı. *Morgana* Korvin 7 sınıfı bir ağır eskorttu, yani hızlı olsa da gösterişli değildi ve *gerçekten* de yüksek hızda yere iniş için tasarlanmamıştı. Bu bir devriye ve kurtarma gemisiydi, saf ve basit; uzayda başlayıp uzayda biten kurtarmalar içindi, kış tarafındaki bir gezegende değil.

"*Siktir, siktir, siktir, siktir,*" diye mırıldandı, *Morgana*'yı sabit tutmak için sahip olduğu her şeyi kullanırken bacaklarını ana uçuş kontrol konsolunun altındaki pedallara dayadı. İletişimleri yoktu ve ikinci ve üçüncü motorlar çalışmıyordu, bu da artık gezegenin

Yerçekimi onları yakalamıştı ve onları tekrar uzaya çıkarmak için yeterli itiş gücü yoktu. Yapabilse bile, korsanlardan kaçarken aldıkları darbeler çevresel sistemleri tehlikeye atmıştı. Havaları önce hava olan bir yere gitmeleri gerekiyordu. Ve hızlı bir şekilde, şu anda sadece dört kişi için tasarlanmış bir alanda sekiz kişi kalabalık olduğu göz önüne alındığında.

Bulutların arasına daldılar, uzayın karanlığı yerini sadece huzursuz gezegenlerde gördüğü türden mavi gökyüzüne bıraktı. Sonra bulutlar dağıldı ve altlarındaki kıtanın güzelliği ortaya çıktı. Vahşi, evcilleşmemiş ve... çok hızlı yaklaşıyordu.

Dişlerini sıkı ve kontrolleri çekiştirdi, onları düzleştirmeye çalıştı, böylece bir taş gibi düşmek yerine aşağı doğru süzölebileceklerdi. *"Hadi, hadi, hadi..."*

Gemi sıçan bir köpek gibi sallanmayı bıraktı ve düzleştiler, yere doğru çığlık atmak yerine seyretmeye başladılar. Nefesi rahatlamış bir şekilde ciğerlerinden dışarı fırladı ve panikle ettiği duaları dinleyen tanrılara bir teşekkür mırıltısı gönderdi.

Başını pilot koltuğuna yasladı ve bir an için gözlerini kapattı. Bugün tamamen dönmüştü ve olay raporunu yazmaktan korkuyordu. Sivil bir nakliye aracının kayıtlı uçuş vektöründen saptığı ve sınıra tehlikeli bir şekilde yaklaştığı ihbarı geldiğinde delta-yedi-dört bölgesinde devriye geziyordu.

Bunu duyar duymaz haber vermiş ve o tarafa doğru yola çıkmışlardı. Sadece iki tür sivil nakliye aracının o kadar uzakta işi - yük gemileri ya da eğlence kruvazörleri. İlki genellikle yüksek değerli kargolarla doluydu, bu yüzden eğer

Sınırdaki bir sorun vardı ve çoktan merkez ofisleriyle temasa geçmişlerdi.

İkincisi bu yüzden kışını kaldırmıştı. Bazı kruvazörler "kaçırma yolculukları" düzenler, mantıktan çok parası olan insanları, geçen uzaylıların dikkatini çekmeleri ve sonunda kaçırılmaları umuduyla insan kontrolündeki uzayın sınırına yaklaştırırdı. Her şey, kadınları fidye için kaçıran ve sonunda onlara aşık olan hovarda uzaylı korsanlarla ilgili o lanet holo-filmlere bağlıydı. Kuzeniyle bu konuda tartışmış, tüm raporlara göre Lathar'ın gerçekten insan görünümlü tek uzaylı olduğunu söylemişti... diğerlerinin dokunaçları vardı ve insan etinden hoşlanıyorlardı ama Ariana bunu kabul etmemişti. Dört ay önce bir gemi yolculuğuna çıkmış ve ortadan kaybolmuştu.

Bu yüzden bir gemi o çizgiye çok yaklaştığında, kötü bir kızarıklık gibi her yerdeydi ve onları geri çeviriyordu. Bir Dünya İttifakı Sınır Devriyesi gemisi, özellikle de *Morgana* gibi ağır bir eskort sensör menziline girer girmez çoğu bunu yaptı.

Ta ki bugüne kadar. Kaptan tartışmak isteyip Maeve ve ekibini gemiye çıkmaya zorlamakla kalmamış, gemideki kadınların *kesinlikle* orada olmak istemediğini de keşfetmişlerdi. Üstüne üstlük korsanlar gerçekten saldırmıştı. Maeve ekibini kaybetmiş ve kadınların yarısıyla birlikte gemiden zar zor çıkabilmişti.

Kaçmışlardı, korsanlar da peşlerindeydi. Eğer sadece bir sınır devriyesi pilotu olsaydı, hepsi bu kadar olurdu... Onlar daha tek kelime edemeden uzayda havaya uçarlardı. Ama hayatı boyunca sınır devriyesi olmamıştı. Savaşta bir Manticore pilotu olmuştu ve hikâyesi, aşağılık bir uzaylı korsanın top dizisi yüzünden sona ermeyecekti.

Kedi-fare onları sınırın ötesine ve birkaç sistemin ötesine götürmüştü, ta ki onları kaybedene kadar. Ama onlar aldılar

ve... evet, bu yüzden bu pislige planlanmamış bir mola veriyorlardı.

"İyi miyiz?" diye sordu arkadan biri ve o da başını sallamak için gözlerini açtı.

"Evet, bence de öyle!"

Çok erken konuşmuştu. Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz donuk bir gümbürtü gemide yankılandı. Konsolun her yerinde alarmlar çalmaya başladı ve gemi sancak tarafına doğru yalpaladı. Pilot koltuğunda sarsıldı, sadece emniyet kemeri onu yerinde tutuyordu ve arkasındaki kadınlar kabinin bir tarafından diğer tarafına savrulurken çığlık attılar.

"Siktir!"

Birinci motor çalışmıyordu.

Anahtarları çevirirken gemiyi sabit tutmaya çalıştı, motorun gücünü keserek yeniden çalıştırmayı denedi ama işe yaramadı. Kalan motorlar bir spirale girerken vınladılar. Başı yerçekimi kuvvetlerinden dolayı dönerken, kontrollerle savaşıarak kendini toparlamaya çalıştı ama işe yaramadı. Vücudunun binlerce kilo ağırlığında olduğunu hissederek, diğer motorları kesmek için uzandı, içinde bulundukları ölüm sarmalına güç vermelerini durduracak herhangi bir şey. Ama konsolun diğer tarafındaydı ve dönüş onu diğer doğru bastırmıştı. Aşağıdaki ormanlara doğru çığlık çığlığa ilerlerken, görüntü ekranı giderek artan mavi-yeşil bir kütleydi.

Alnında boncuk boncuk ter , kasları çığlık atıyor ve gerildikçe kolu titriyordu.

Sadece... biraz... daha...

Parmak uçları düğmeye değdi, sadece ucundaki deriye değdi ama bir şekilde düğmeyi kapatmayı başardı.

Bu spirali durdurmadı. Dişlerini sıkarak hava frenlerinin üzerinde durdu, bulutlar hızla akarken vücudu sert bir kavise kilitlendi

ayaklarının altındaki ekran tarafından. İticileri devreye sokarak, spirali tersine çevirmek ve onları düzleştirmek için kontrollü patlamalarla ateşlemeyi denedi. Gemi çığlık attı ve uyarı vermeden diğer tarafa döndü.

Morgana'nın arka tarafı çılgınca savrulurken, neredeyse öğle yemeğini konsolun üzerinde kaybediyor, acımasız bir kararlılıkla tutunuyordu. Arkasından daha fazla çığlık ve ardından inleme sesleri geliyordu ama şu anda yolcularıyla uğraşacak zamanı yoktu.

Çünkü düz bir çizgide ilerliyorlardı... yere doğru.

"Yukarı gel," diye mırıldandı, kontrolleri geri çekerken parmak eklemleri beyazlaşıyordu. "Yukarı çek, lanet olası yukarı *çek!*"

Burnu tam zamanında kalktı, birkaç dalın tepesini kırttı ama rahat bir nefes almak için bile zamanı yoktu. Henüz ormandan çıkmamışlardı. İlerideki sırt çizgisini, tepesinde devasa büyüklükte ağaçların yer ödün vermeyen bir kayanın yükseldiğini fark edince gözleri büyüdü. Tam yan tarafına çarpacaklardı. Kontrolleri geri çekerken dudaklarından bir feryat koptu, ve gemi kayadan kurtuldu.

Sadece.

Ama ağaçları temizlemedi.

Bunun yerine, ağaç hattına çarptılar ve devam ettiler, gemi su üzerinde kayan bir kaya gibi sıçradı ve sıçradı. Gemi ormanın içinde bir açarak ağaçları ve çalılıkları ortadan kaldırdı. Görüntü ekranı parçalandığında o bile çığlık attı, mavi-yeşil yapraklar ve dallar boşluktan fırlayıp onları da savrulmadan önce kazığa oturtmaya çalıştı.

Bir metal çatırtısıyla durdular ve her şey sessizliğe gömüldü.

Maeve hareketsiz kaldı, kalbi göğsünde çarpıyor ve nefesi kulaklarında uğulduyordu. Ölmemiştir. *Nasıl* ölmemiştir? Kulübenin arkasından gelen yumuşak inilti ve acı sesleri onu kendine getirdi. Hızlı bir zihinsel envanter ona fiziksel olarak iyi olduğunu bildirdi. Hiçbir yeri kırılmamıştı ve kanaması yoktu. Zihinsel ve duygusal olarak... evet, bu tamamen farklı bir konuydu.

Emniyet kemerini çözerek pilot koltuğundan yuvarlandı ve güvertede kaymak için dizlerinin üzerine çöktü. Açılı bir şekilde inmişlerdi, bu yüzden bir ayağı güvertede, bir ayağı da kabinin yan duvarında olacak şekilde dikkatlice geri döndü.

"Herkes iyi mi?" diye sordu, pilot bölümünün arkasındaki bükülmüş perde desteğinin altına eğilirken sesi sertti. Gözleri bir an için genişledi. Eğer aşağı inerlerken bu destek kopmuş olsaydı... evet, hiçbir kurtulamazdı. Gemi üst atmosferde parçalara ayrılırdı.

Önündeki manzara kalbinin sıkışmasına neden oldu. Yedi çift göz onunkilerle buluştu, hepsi çok korkmuştu. Son kadını ararken yutkundu. Kamaranın arka tarafında, güvertenin duvarla birleştiği yerde, kırık bir oyuncak bebek gibi buruşmuş bir figür duruyordu. Maeve'in onun öldüğünü anlamak için boynunun doğal olmayan açısını görmesine gerek yoktu. Manticore filolarında geçirdiği süre boyunca birini anında tanıyacak kadar çok ceset görmüştü.

"Susie ," diye fısıldadı diğerlerinden biri.

Maeve başını salladı, söyleyecek rahatlatıcı bir şeyler arıyordu. Ne de olsa buradaki eğitimli subay oydu... Ama ne söyleyebilirdi *ki*? Ne *söyleyebilirdi ki*? Ekibi ölmüştü, korsanlar tarafından kovalanmış ve vurulmuşlardı ve bilinmeyen bir gezegene düşmüşlerdi. Boktan günlerin 1'den 10'a kadar sıralandığı listede 14. sıradaydılar.

Arkasında patlayan bir konsol onu cevap verme ihtiyacından kurtarıırken, geminin durumunu hatırladı. Yakıt tankları yırtılmışsa ve bir kıvılcım oraya isabet etmişse, hepsi ölmüştü.

"Buradan çıkmamız gerekiyor," dedi ve grubu tekrar parçalanmış görüntü ekranına doğru yönlendirdi. Geminin durma şekline bakılırsa, hava kilidi ve diğer tek çıkış onun altındaydı, bu da dışarı tırmanacakları anlamına geliyordu.

Kontrol konsollarından çıkan kıvılcımlar, geri çekilirken gruptan küçük çığlıklar yükselmesine neden oldu. Maeve'in burun deliklerine ulaşan keskin yakıt kokusu korktuğu şeyi doğruladı. Depo patlamıştı. Hayatta kalma içgüdüleri aşırı hızlandı ve önündeki kadınları itip kakarak yıkık pencereden geçirmeye başladı.

"Dışarı!" diye bağıarak emretti, ellerini ve dizlerini görüntü ekranının kalıntıları ve geminin buruşmuş burnu üzerinde kesiyor olmalarını umursamadan. Kesiklerle başa çıkabilirdi. Gemi patladığında orada sıkışıp kalmak ise tamamen farklı bir konuydu.

En son çıkan oydu, geminin yan tarafından aşağıya doğru kayarken ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Botları yere değer değmez koşmaya başladı ve son genç kadını da beraberinde sürükledi. "*Koş! !*"

Bir an bile gecikmediler. Arkalarındaki hava basıncı arttı, ısındı ve sonra...

Whhhhummmmmpppphhh!

Şok dalgası ona çarparak yere düşürdü.

Soluk soluğa ayağa fırladı, ağaç ve yaprak parçaları üzerine yağarken elleri ve ayakları ıslak toprağa sürtünerek tutunmaya çalışıyordu. Sadece bir patlama olmuştu ve iki yakıt tankı vardı. Eğer geminin diğer tarafında, altında gömülü olan patlarsa, şarapnel parçaları hepsini parçalayacaktı.

"*Gidin! Siper alın!*" diye bağırdı, kulaklarındaki uğultudan zar zor duyabiliyordu. Koşmaya devam etti, diğer kadınlardan birini ayağa kaldırdı ve onu gemiden uzaklaştırdı. Yüzleri korkudan bembeyaz olmuş halde ağaçlara doğru koştular. Zemin alçalıyor, ağaçlar kayalık çıkıntılarla birbirinden ayrılıyordu ve kalbi göğsünde çarpıyordu. Tek bir yanlış adımda düşecekler, yuvarlanacaklar ve yamaçtan aşağı kontrolsüzce kayacaklar, kırık kemikler ya da daha kötüsü riske girecekti. Ama bu alternatiften daha iyiydi.

Büyük bir kaya grubunun yanından sıçrayıp koşarak geçtiler ve o da çıkıntıyı gördü.

"*İşte! Altına gir!*"

İki kadını yakalayıp onları döndürdü ve neredeyse kayaların altındaki küçük boşluğa doğru fırlattı. Arkalarından gelen yüksek sesli vınlama, ikinci tankın aşırı ısındığı konusunda onu uyardı. Çoğu kayanın altına girmeyi başarmış, diğerlerine işaret ediyordu.

Tank patlamadan önce hepsi başaramayacaktı. Onunla kayalar arasında iki kişi kalmıştı. Daha fazla hız için aşağıya inerken, onlara doğru koşarken dördüleri yandı, sert bir rugby mücadelesiyle onlara çarptı ve dünya ateş ve kaos içinde patlarken kendini onların üzerine attı.

Etraflarına moloz yağarken koluyla başını kapatmaya çalıştı. Sırtına çarptı, yapraklar ve ağaç parçaları omuzlarını kaplarken nemli, küflü toprak boynunun yanından aşağı kaydı. Kokpitin büyük parçaları yere çarptı ve altındaki kadınlardan biri çığlık attı. Maeve yüzünü buruşturdu ve hangi tanrılar dinliyorsa onlara hayatta ve gökyüzünden düşerken parçalanmış bir gövde plakası tarafından ikiye bölünmemeleri için dua etti.

Sonra sessizlik oldu ve yukarıdan üzerlerine başka bir şey düşmedi. Bir gözünü açma riskini göze aldı ve etrafına bakmak için yerde döndü. Gemi hurdaya dönmüştü, sadece bükülmüş metalden oluşan kararmış bir kabuktu,

ateşler hala içinde yanıyordu. Bir kez daha döndü ve kalan kadınları saydı. Beş beyaz yüz kayalık çıkıntının gölgelerinden ona bakıyordu ve iki kadın onun altında toplanmıştı.

Güzel. Başka kimseyi kaybetmemişler.

Kendini ayağa kaldırırken bir iniltiyi bastırdı. yeri, ayak tırnakları bile acıyordu.

Ayak tırnaklarının acıyabileceğini bile bilmiyordu.

"Herkes iyi mi?" diye sordu, kulaklarındaki çınlamayı gidermek için başını sallayarak. Umarım bu beyin sarsıntısından ziyade patlamanın yarattığı bir sarsıntıydı. Kafasına darbe almamıştı - ya da aldıysa bile hatırlamıyordu - ve şok dalgaları o kadar da kötü değildi. Umarım. Eğer bir beyin sarsıntısı geçirdiyse, bununla başa çıkana kadar bir numara alıp sırada beklemesi gerekecekti.

Kulaklarına bastırılmış evet sesleri ulaştı ve etrafına baktı, çevrelerindeki detayları incelerken gözleri kısıldı. Etrafı ormanlarla kaplı küçük bir tepeye çarpmışlardı. Bir yönde uzaktaki dağların karla kaplı tepelerini görebiliyordu ama diğer sadece göz alabildiğine uzanan ormanlar vardı.

En azından havası solunabilir bir gezegene düşmüşlerdi.

Derin bir nefes aldı. Ağaçlardan keskin, iğnemsî bir koku geliyordu, muhtemelen çarpışmadan dolayı burada daha güçlüydü ve geminin kalıntılarından kuru, yanık bir koku geliyordu. Tekrar kokladı, tanklardan gelen yanmamış yakıtı işaret eden sıcak, keskin kokuyu ayırmaya çalıştı ama hiçbir şey yoktu.

Kadınlardan biri Maeve'in yanında durup burnunu kolunun kıvrımına gömerken tiksintiyle, "Tanrım, iğrenç kokuyor," dedi.

Maeve yorum yapmadı. Sıcak metalin yanması ve diğer kimyasal kokular, alternatifine göre çok daha tercih edilebilirdi.

Susie'nin cesedini başaramamıştı. Patlama kulübeyi ve içindeki tek kişiyi de beraberinde götürmüştü.

Daha önce de yanan cesetlerin kokusunu almıştı, savaş sırasında. Hoş bir deneyim değildi. Yine de bunu onlara söylemedi. Bu kadınlar yeterince şey yaşamıştı ve henüz ormandan çıkmamışlardı.

Gerçek ya da mecazi anlamda.

Kahretsin. İçinde bulundukları durumun büyüklüğü kafasına dank edince midesi bir tuğla gibi çöktü. O bir pilottu, insanlarla ilgilenen biri değil. Yabancı bir gezegende insanları hayatta tutmak hakkında ne biliyordu ki?

Derin bir nefes alarak kendini oyuna geri dönmeye zorladı. Neyle karşı karşıya olduklarını düşünmek yardımcı olmayacaktı. Çocukken eski dünya kurgularına hayran olduğu zamanlarda okuduğu bir şey aklına geldi. Güneşte mahsur kalmış bir adamla ilgili bir kitaptı... Bir sorunu çözersin ve sonra bir sonrakini. Eğer yeterince çözersen, yaşarsın. Ya da bunun gibi bir şey. Bu düşünceye katılıyordu. Yani yapacakları şey buydu, ilk sorunu çözmek.

"Tamam," dedi, sesi, kayaların altından çıkıp parçalanmış gemiye dehşet içinde bakan korkmuş kadınlardan oluşan küçük grubun etrafını saracak kadar yüksekti. "Barınak ve suya ihtiyacımız olacak. Bunun için de erzağa ihtiyacımız olacak. Çok yaklaşmayın ama kullanabileceğimiz bir şeyler aramaya başlayın."

Kadınlar bakmaya başlayınca arkasını döndü ve geldikleri tepeye doğru yöneldi. Barınak ve suyun yanı sıra, yerel vahşi yaşamdan kaynaklanan herhangi bir tehlikeyle karşı karşıya olup olmadıklarını da değerlendirmesi gerekiyordu. Onları korumak için bir çevre belirlemeliydi... ve otomatik çevre sensörleri olmadan bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Burada gerçekten de Karanlık Çağ'dan kalma bir şey gibi, sadece sırtlarındaki giysiler ve akıllarıyla hareket edeceklerdi.

Enkaz halindeki geminin hâlâ yanmakta olan bölümünün etrafından dolanarak tepeye tırmanırken çenesi gerildi. Güneş gökyüzünde yükseklerde olmasına rağmen, rüzgâr elmacık kemiklerine ve çenesine keskin bir şekilde çarparak tenini kamçılıyordu. Hem ısınmak hem de olası yırtıcıları uzak tutmak için bir ateşe ihtiyaçları olacaktı.

Ama ya bu gezegendeki yırtıcılar ateş tarafından püskürtülmeseydi...

Bu düşünceyi bir kenara itti ve hemen kilitledi. Her şeyi bu şekilde ikinci kez tahmin etmek onları sadece öldürürdü. Harekete geçmek zorundaydı. Her şeyi bir arada tutmalıydı.

Yükselişin tepesine ulaştığında, geminin ağaçlar arasında açtığı boşluğun ortasına yöneldi ve aşağıya baktı. Orman, yeşilin amansız örtüsüyle altında uzanıyordu. Yüreği ağzına geldi. Eğer bunun içinden geçerek bir yere varmaları gerekiyorsa... bu çok zor olacaktı.

Birkaç gümüş şerit alırken gözleri kısıldı. Tamam, görünüşe göre etrafta nehirler vardı, bu da ormanda gezinmeyi kolaylaştırabilirdi... ve bu da yakınlarda su olması gerektiği anlamına geliyordu. Nehirlerin, akarsular gibi onları besleyecek bir şeye ihtiyacı vardı. Ve su yokuş aşağı akar. Bu da akarsuların bulundukları yere oldukça yakın olması gerektiği anlamına geliyordu.

Geminin kara kutusunu ya da acil durum vericisini bulmaya çalışmakla ilgili düşünceler aklına gelmeye devam etti ama onları görmezden geldi. Her seferinde bir sorun.

Aşağı baktı ve dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Enkaz, yükseltinin altındaki seyrek ağaçlı yamaca yayılmıştı. Gemi kaza yapmadan *önce* parçalanıyor olmalıydı. Bu da... yanmamış erzak bulabilecekleri anlamına geliyordu.

"Hey! Çocuklar, buraya gelin!" diye seslendi, kadınlar tepede ona katılana kadar bekledi. "Bulabildiklerimizi toplayalım ve ne kullanabileceğimize bakalım."

Kadınlar aşağıya doğru ilerleyerek enkazın arasından geçtiler.

"Dikkatli olun!" Maeve seslendi. "Bir yerinizi kesmeyin."

Tıbbi malzemeleri yokken uğraşmak isteyeceği son şey enfeksiyonlu kesiklerdi.

Nisha adlı bir kadın "Acil durum battaniyeleri buldum!" diye seslendi.

Kurtarma sırasında kendilerini tanıtmışlardı ama o kruvazörün kaptanını izliyordu ve gerçekten dikkatini vermemişti. O zamandan beri de onları kendilerine ateş eden korsanlardan kurtarmak ve yere çakılmalarını engellemekle meşgul olduğu için isimlerle fazla uğraşmamıştı. Tamam, belki de sonuncusunda başarı oranı yüzde yüz değildi.

Ama çoğunlukla hepsi hâlâ buradaydı ve nefes alıyordu. Bir barınak kurup ateş yaktıklarında onları bir tur daha tanıştıracaktı.

"Birer battaniye alın," diye seslendi. "Bulduğunuz her şeyi tutmak için bunları kullanın."

O da enkazın kenarlarında durarak bakmaya devam etti. Kısmen diğerlerine göz kulak olabilmek, de çevrelerini inceleyerek neyle karşı olduklarını anlamaya çalışmak için. Hava iyiydi ve bitki yaşamı onlara saldırmıyordu. Yine de henüz. Hiçbir yırtıcı hayvan çalılıklardan fırlayıp gelmemişti, bu yüzden gürültü ve ateşin onları uzak tutma ihtimali ... bir başka iyiye işaret. Şimdi ekipman saklama dolaplarından birini ve şu perim sensörlerini ya da acil durum işaretini bulabilirse. Hatta her ihtimale karşı kadınları silahlandırmaya bile razı olurdu.

Ama hiçbir şey yoktu. Ayakkabı büyüklüğündeki metal parçalarını botunun ucuyla oynattı ama bu kadar aşağıda hiçbir şeyin değeri yoktu.

Arkasından bir bağırış geldi. "Hey! Bir medkit buldum! En azından bir parçasını!"

Maeve elini havaya kaldırarak başparmağıyla onayladı. "Harika! Toplayabildiğiniz her şeyi toplayın. Biri ona yardım etsin," emretti ve geminin enkazının düşmeye başladığı yerin kenarını taramaya devam etti.

Yine de yürüdükçe ensesindeki tüyler diken diken olmaya başladı - ilk başta çok azdı ama sonra omuzlarının birbirine çarpmasına neden olacak kadar. Tedirginliğini belli etmeden yürümeye devam etti.

İzleniyorlardı. Ağaç hattının yoğun karanlığında bir yerlerde bir şey onları izliyordu. Aşağı doğru uzanarak tabancasının kılıfını açtı ve bu hareketi sanki belini ovmak için uzanıyormuş gibi olabildiğince doğal bir şekilde yaptı.

Muhtemelen sadece bir hayvandı ama bu gezegende ne tür bir bilinçli yaşam olduğunu bilmiyordu, hele insanlarla daha önce karşılaşp karşılaşmadıklarını hiç bilmiyordu ki onları bir apeks yırtıcı olarak tanırsın. Diğer yırtıcılar düşünüldüğünde bu bir çelişki gibi görünüyordu. İnsanlar yumuşak, silahsız ve zırhsızdı ama onlara aletler ve silahlar verildiğinde sadece kendi gezegenlerinde değil, yayıldıkları diğer koloni dünyalarında da en tehlikeli yırtıcı haline gelmişlerdi.

Ama burada ve şimdi... silahlı olan tek kişi oydu. Sadece bir küçük bir tabanca ve botunda kılıflı bir hançer vardı. Bunun yeterli olacağını umuyordu.

Gözünün ucuyla bir hareket fark etti ve başını çevirdi. Nefesi boğazında düğümlendi, çünkü kocaman, tüylü kürklü

Figürler ağaçların arasından patladı. Çılgılık atıp koştu ve arkasındaki figürlere çılgınca ateş etmek için döndü.

"Kaçın!"

Raalt hayatında hiç bu kadar hızlı bir şekilde başka bir yerde olmaya ihtiyaç duymamıştı.

Ker'Danath'ın koridorlarından geçerek köprüye doğru ilerledi.

Onu gören birkaç subay esas duruşa geçti. "Komutan köprüde!"

İç çekişini bastırarak onlara el salladı. "Görevlerinize dönün."

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın ve bu adamların çoğu bir yıldan fazla imparatorluk eğitimi almadan Parac'Norr'a gönderilmiş olsalar da, görünüşe bakılırsa bazı şeyler akıllarında yer etmişti.

"Gemiyi derhal kalkış için hazırlayın," diye emretti. "On dakika içinde hâlâ istasyonda olan herkes, biz dönene kadar insanların misafiri olarak burada kalmak zorunda kalacak."

Köprünün ortasındaki sandalyeye çöktü. İmparatorluk gemilerinin kaptanları ayakta dururdu ve Raalt'a göre bu lanet olası bir enerji israfıydı. Görev vardiyası boyunca ayakta durabilecek dayanıklılığa sahip olduğunu kimseye kanıtlamasına gerek yoktu, Izaean'ın da yoktu.

"Efendim." İletişim subayı döndü. "İstasyon uçuş kontrol, önümüzdeki iki saat boyunca kalkış pencereleri olmadığını söylüyor."

Raalt homurdandı. "İstasyon kontrolüne on dakika içinde ayrılacağımızı söyle, çıkış yolumuzu vurmak zorunda kalsak bile."

Oyalanacak ya da vakit kaybedecek durumda değildi. Parac'Norr'a geri dönmesi *gerekiyordu*. Hem de hemen. Daha erken olmasa bile. Kadının acil durum çağrısını hatırlayınca yüz ifadesi gerildi. Kadının sesi ruhuna kadar inen bir enerji şimşeği gibi çarpmış ve yolundaki her şeyi yeniden hizaya sokmuştu.

Onu bulmak zorundaydı. Kuzey kıtasına düşmemiş olsaydı bile onu bulmak zorunda kalacaktı, ama düşmüştü...

"Parac'Norr ile temasa *geçin*." Başını emir vermek için çevirdi, sesi alçak bir hırıltıdan biraz daha fazlasıydı. "Kaza yapan gemiyle ilgili son durumu bildirin. Ve biri Jaax'ı buraya getirsin!"

"Gerek yok," dedi derin bir ses, iri bir figür yanındaki sandalyeye çökerken.

Hem gemideki hem de Izaea'daki ikinci komutanı olan Jaax, Izaea'nın iri yarı bir birliği idi ve savaşta acımasızdı. Koyu renk saçları imparatorluk protokolüne isyan edercesine kısacık kesilmişti ve dudaklarının köşesinden yüzünün sol tarafına doğru uzanan acımasız bir yara izi vardı.

Buna ve Kan Öfkesi'nin derin ve gerçek olmasına rağmen Jaax, Raalt'ın şimdiye kadar karşılaştığı en disiplinli ve kontrollü İzaealılardan biriydi. Ama belki de bu bir sürpriz değildi. Raalt gibi Jaax'ın Kan Öfkesi de geç ortaya çıkmıştı.

Ama şu anki durumda önemli olan bu değildi... Önemli olan Jaax'ın ailesinin Izaean olan tek üyesi olmadığı gerçeği idi.

"Son zamanlarda Banic'in hareketlerini takip ediyor muydunuz?"

Jaax'ın ifadesi neredeyse belli belirsiz gerildi ve cevap olarak başını eğdi. "Her zaman."

Banic Jaax'ın litanıydı, ikiziydi ama Jaax'ın kontrol seviyesine sahip değildi. Yakınında bile değildi. İkisi Izaea'ya indikten kısa bir süre sonra Banic deliliğe sürüklenmişti.

Sessizlik uzadı ama Raalt Jaax'ı başka bir savaş komutanının yapabileceği gibi azarlamadı. Izaean'lar uçarı ve çabuk öfkelenen insanlardı. Biraz... idare edilmeleri gerekiyordu. O yüzden bu bilgiye *şimdi* ihtiyacı olsa da kaşlarını hafifçe kaldırıp bekledi.

"Banic kuzey kıtasının ormanlarında büyük bir vahşi grubu topladı. Dağlar ve orta denizler arasındaki havzada."

Vahşiler onların en iyi saklanan sırrıydı. Halihazırda, İzaeahılar imparatorluğun en kötü kabusuydu, çocuklarını tehdit ettikleri öcülerdi, bu yüzden onlara *daha kötü* bir versiyonu olduğunu söylemek, Raalt'ın bile kontrol edemediği çıldırtıcılar...

İmparatorluk yörüngede bombardıman platformları kuracak ve Parac'Norr'un yüzeyini kayalardan ve uzay tozundan başka bir şeye indirgemeyecekti. Bunu daha önce Vorrtan barındırdığından şüphelenilen dünyalara yapmışlardı ve Raalt'ın bunun kendi halkına olmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu.

"Devriyeler onlara göz kulak oluyor, ancak batı karakolundaki olaydan sonra daha yüksek bir irtifada kalıyorlar."

"Dronlar mı?" Raalt sordu.

Jaax başını salladı, Raalt'ın sert ses tonundan rahatsız olmamıştı. Raalt'a karşı bile aklından geçenleri söyleyen bir savaşçıydı ve bunu takdir ediyordu. Pek çok kişi bunu yapmazdı.

"Hava çok kötüleşti, ben de her ihtimale karşı onları geri çektim. Eğer herhangi biri yere inmek zorunda kalırsa, vahşi hayvanlar onları ele geçirebilir ve her ihtimale karşı onlara kullanılabilir herhangi bir teknoloji vermek istemiyoruz."

Raalt sandalyesinde arkasına yaslanırken homurdandı. Mantıklı bir önlemdi ama yine de çenesinin köşesindeki kaslar titrerken omuzları gerildi. Duymak istediği şey bu değildi. Banic Jaax'ın kardeşi olmasına ve bir İzaeen' hatta bir vahşiyi kaybettiklerini duymaktan hiç hoşlanmamasına rağmen, Banic'in ölmüş olmasını gerçekten ummuştı. Bir öfke kavgasında ya da başka bir yabancı ile bölge anlaşmazlığında öldürülmüştü...

Banic'i geminin battığı bölgede kesinlikle istemiyordu. hiçbir vahşi istemiyordu ama özellikle Banic'i istemiyordu. Yarı yarıya zekiydi ve yıllar önce Raalt'ın İzaeen'a yaptığını o da vahşilere yapmayı başarmış, onları bir tür toplum haline getirmişti. Şiddet ve korkuyla yönettiği kanlı ve acımasız bir toplum ama yine de bir toplum. Bu mucizevi bir şeydi ve Banic'i gerçekten de çok tehlikeli kılıyordu.

İnsanlar, vahşi olsun ya da olmasın, onları akılsız ölüm makineleri haline getiren öfke yüzünden çılgına dönenlerin aptal olduğunu düşünme hatasına düşüyorlardı, ama öyle değillerdi. Sakin ve akli başında oldukları zamanlarda tıpkı diğer varlıklar gibiydiler. Ve bazıları son derece zekiydi.

Örneğin kendi oğlu imparatorluğun en nitelikli şifacılarından biriydi ve bu Raalt için hiç de azımsanmayacak bir gurur kaynağıydı. Isan içlerinde en iyisiydi, öfkesini kontrol edebilen ikinci nesil bir İzaeen'dı. Bunun büyük bir kısmı eşini bulmuş olmasından kaynaklanıyordu.

Raalt bilekliklerle örtülü bileklerini büktü. Onları ilk Kan Öfkesi'ni yaşadıktan kısa bir süre sonra takmıştı, kaybettiklerinin hatırlatıcılarını görmek istemiyordu. Çiftleşmiş olmasına rağmen, öfkeye kapılıp İzaeen olduğunda, artık yeterince iyi görülmüyordu. Reddedilmiş ve bir kenara atılmıştı.

Eşini kaybetmişti ve onun taşıdığı çocuğu da kaybettiğini düşünüyordu... ta ki babası ile aynı mutasyonu taşıması muhtemel bir oğulla ilişkilendirilmemeye karar verip onu Parac'Norr'daki Raalt'a teslim edene kadar.

Oğlunun büyümesi için güvenli bir ortam sağlamak, onu öfkesiyle yüzleşmeye ve onu kontrol etmeye zorlamıştı... ve sonra diğer Izaean da dahil olmak üzere diğer her şeyle. Kana bulanmış bir üç hafta geçirmişti ama sonunda Izaean'ın tartışmasız lideri olarak çıkmıştı. O zamandan beri zorluklarla karşılaşmış, ancak onlarla acımasızca başa çıkmış ve herhangi bir muhalefeti kök salmadan önce ezdi.

Kendini geçmişin düşüncelerinden sıyırdı ve kaşları çatıldı. Lathar ömür boyu çiftleşirdi ve hiçbir Izaean bunu kabul etmek istemese de onlar Lathar'dı. Çiftleşme izleri bir erkeğin bileklerine bir kez yerleşti mi, o kadar. Ömür boyu kilitli kalırdı.

Ama... sonra imdat çağrısına ve kadının sesine verdiği tepki bir anlam ifade etmedi. Sesi duyar duymaz, tıpkı Isan'ın annesini ilk gördüğünde olduğu gibi, ruhunun derinliklerinde bir tanıma duygusu hissetmişti. Hayır, bileklerini kaplayan deriye bakarken fark etti ki bu aynı şey değildi. Bu, şu anda hissettiklerinin soluk ve zayıf bir versiyonuydu. Sanki tüm varlığı ve gerçekliği, bu bilinmeyen kadını gerçek, mutlak kuzeye yerleştirmek için değişmişti.

Yavaşça sol bileğindeki bileziği çekti ve Miisan'la çiftleşmesinin eski, soluk bağ izlerine baktı. Zaten hiçbir zaman en koyu renk olmamışlardı, bunu mutasyonuna bağlıyordu... Izaean'ların bağ kuramadıkları "bilinirdi"... ve Miisan onu reddettiğinde bu izlerin kaybolmasını beklemişti. Sonra onun ölümünü duyduğunda da. Ama tek yaptıkları solmaktı.

Umursamamıştı... ta ki bu yeni dişinin sesini duyana kadar. Kadın, diye düzeltti kendini, insan dişiler kendilerine kadın denmesini tercih ederdi.

kadınlar. Ve bir şekilde, nasıl olduğunu bilmiyordu ama bu kadının insan olduğunu biliyordu.

Oturdu ve bileklerine baktı. Eskisinden daha mı silik görünüyorlardı? Gitmelerini istiyordu. Uzun yıllardır bir eşi olmamıştı. Miisan çoktan ölmüştü, ona borçlu olduğu her şeyle birlikte.

"Efendim," diye konuştu iletişim subayı, "istasyon trafik kontrolünden bir rota düzeltmesi alıyorum."

"Ve?" Başını yana eğdi. Böyle şeyler normaldi, bu da deneyimli bir köprü subayı olan Reil'in neden ona söyleme ihtiyacı hissettiği sorusunu akla getiriyordu.

Reil kaşlarını çatı, dikkati hâlâ önündeki aletlerdeydi ve başını salladı. "Mesele şu ki, bizi *neden* bu vektörle gönderdiklerini anlayamıyorum. Sistemden çıktığımızda geri dönmek zorunda kalacağız... ve bizi bu şekilde göndermelerinin nedeni olarak çakışan uçuş yolları göremiyorum."

Jaax köprünün diğer tarafındaki taktik ekibine "Tehdit değerlendirmesi," diye seslendi. "Bize söylemedikleri herhangi bir Lathar veya başka uzaylı tesisi olup olmadığını öğrenin."

"Ya da insan," diye işaret Raalt.

Herkes galaksinin en yeni üye türünü görmezden gelme eğilimindeydi ama Başkan Murphy'nin imparatorla burun buruna geldiğinde gözlerindeki ifadeyi görmüştü. İnsanlar daha küçük olabilirdi ama göz ardı edilemezlerdi. Murphy, sırf alevleri izlemek için her şeyi yakıp yıkmaya hazır bir adamın bakışlarına sahipti.

"Vektör değişimini onaylayın," diye emretti. "Ve bizi yavaşça dışarı çıkarın."

Her şeye hazır olmamızı istiyorum."

İnsan sistemindeyken kimsenin onlara gerçekten saldıracak kadar aptal olacağını düşünmüyordu ama imparatorun Izaean'ın kontrolsüz devam etmesine izin verilemeyecek kadar tehlikeli bir güç olduğuna karar vermiş olma ihtimali de vardı. Ve onlar

insan sisteminde bunu başarmak için yeterli ateş gücüne sahip tek güçtü.

"Sabit dur..." diye emretti, *Ker'Danath* insanlığın doğduğu küçük sistemden çıkarken sesi köprüde yankılanacak şekilde tizleşmişti.

Sesi ve sesine yüklediği komutlar köprü mürettebatının gerginliğini azaltıyordu. Aslında bunu nasıl yaptığı ya da neden bu özel yeteneğe sahip birkaç İzaeen'dan biri gibi görüldüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Kan Öfkesi her birini farklı şekilde etkiliyor, orijinal genetik değişikliklerini alıp onları çarpıtıyordu. Bazen daha iyisi için... artan boyut, güç ve hız ve onun durumunda, sesine hipnotik bir unsur... ama bazen de en kötüsü için. Bazıları ilk öfkelerinden sağ çıkamadı bile, neden olduğu mutasyonlar onları öldürdü.

Taktik ekibinden biri "Taramalarda bir şey görünmüyor," diye mırıldandı. "Sistem temiz."

Sonra her şey oldu. Bir an muhteşem halkalarıyla sistemdeki gaz devlerinden birine bakıyorlardı ve sonra... tam önlerinde uzaydan bir şey ortaya çıktı.

"*Herkes dursun! Kırmızı alarm!*" Raalt çoktan ayağa kalkmış bir halde bağırdı. "Silahları çevrimiçi *hale* getirin ve biri bana bunun ne olduğunu söylesin!"

Maeve ve *Morgana*'dan bir grup kadın o gün ikinci kez canlarını kurtarmak için kaçmak zorunda kaldılar. Ormandan gelen yaratıklar ağaçların arasından geçerek peşlerinden koştu.

Kalın bir ağaç gövdesinin siperinden canavarlara tekrar ateş etmek için geri çekildi. Kocaman omuzları vardı ve tüylü kürklerle kaplı görünüyorlardı. Ama iki ayak üzerindeydiler, yani

dizlerine doğru ateş etmeye başladı ve onların hücumunu durdurmayı umuyordu. İki tanesini düşürmeyi başardı ama diğerleri neredeyse üzerlerine geliyordu.

"Uçurum!" Maeve silahını çarptıkları tepeye doğru salladı. Bir tarafı enkazı aradıkları uzun yamaçtı ama diğer tarafı dik, sarp bir uçuruma doğru alçalıyordu. Grubun ilki dibe ulaştı ama sonra orada öylece durdu, kafası karışmış görünüyordu.

"Tırmanın!" diye kükredi onlara doğru koşarken. *"Yukarı!"*

Kendilerine doğru kovalayan devleri görünce mesajı aldılar ve uçurumun yamacına tırmanmaya başladılar. Bu iyi bir fikir değildi ve kadınlardan herhangi birinin serbest tırmanış deneyimi olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu, ama onları kovalayan her neyse ona yakalanmak istemiyorlarsa ellerinde olan tek şey buydu.

Duvarın dibine grubun geri kalanından en az otuz saniye sonra ulaştı. Silahını kemerinin arkasına sıkıştırıp kendini duvardan yukarı atarken kalbi göğsünde çarpıyor ve nefesi kulaklarında çınlıyordu. İlk yarışmasında duvara bir çocuk olduğundan beri başaramadığı bir hızla tırmanırken kayadaki en küçük boşluklar veya çıkıntılar el ve ayak tutamakları haline geldi.

"Daha hızlı!" diye bağırarak grubun arkasına yetişti ve aşağı bakma riskini göze aldı. Canavarlar neredeyse uçurumun dibine varmışlardı. Gerçekten de dik kayalıklara tırmanabilen bir tür uzaylı keçi olmadıklarını umuyordu.

Hemen önündeki, kendini yukarı çekmeye çalışan Mari'yi itti. Bir omzunu kadının kışının altına yerleştiren Maeve, bacaklarındaki büyük kasları kullanarak her ikisini de kayadan yukarı çekmek için iterken homurdandı.

Yaratıklar uçurumun dibine vurup onlara doğru tırmanmaya çalışırken öfke körükleri havayı yarıyordu. Maeve havanın ayak bileğine dolandığını hissedince nefesi kesildi ama kendini yukarı çekmeyi ve ayağını tam zamanında yoldan çekmeyi başardı. Aşağıya baktığında yaratıkların kayaya çarpmak için sıçradıklarını gördü, tüylü kürklerinin altındaki gözleri bir amaç uğruna parlıyordu. Neredeyse... insana benziyorlardı. Eğer insanlar kocaman ve kürkle kaplı olsalardı.

"Tanrı aşkına, burası bir yeti gezegeni falan olmasın," tısladı kendi kendine ve tırmanmaya devam etti.

"Devam edin!" seslendi üstündeki kadınlara. "Yarı yolda bir çıkıntı var. Orada bize ulaşamazlar!"

En azından öyle olmamasını umuyordu, ama bu pislikler pençeleriyle kayayı kazıyarak yükseklerle sıçrarken, o kadar emin değildi. Ama devam ettiler, daha yükseğe tırmanırken birbirlerine yardım ettiler. Maeve eğilip daha ne kadar gitmeleri gerektiğini görmek için önüne baktı, tam o sırada kadınlardan biri elini, Maeve'in buradan bile gevşek olduğunu görebildiği bir kayanın üzerine koydu.

"Yapma-"

Ancak uyarı daha dudaklarından dökülmeden kaya yerinden oynadı ve biri çığlık atarak yanından aşağı düştü. Kalbi boğazına düğümlenen Maeve havada rüzgâr gibi savrulan kadını yakalamaya çalıştı ama tek başarabildiği kadının koluna hızlıca dokunmak oldu ve boş havadan başka bir şey yakalayamadı.

Yüzünü buruşturdu ve kayanın yüzüne yapıştı, gözlerini sıkarak aşağıdan gelecek gümbürtüyü bekledi. Ama onun yerine bir çığlık daha duydu. Boynunu bükerek aşağıya baktı, tam zamanında yaratıklardan birinin omzuna asılmış küçük bir figürle ormana doğru koştuğunu gördü. Diğerleri de onun peşinden koşuyor, öfke ve meydan okuma sesleri ağaçların arasında çınlıyordu.

"*Kahretsin,*" diye mırıldandı Maeve, hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi... kayalardan düşüp ölmek mi yoksa o şeylerden biri tarafından yakalanmak mı?

" edin! Yavaşça!" diye emretti, kadınların hepsi aşağı bakmaya çalışırken. Ne kadar yüksekte olduklarını fark ettiklerinde nefes nefese kaldılar. "Şu anda onun için bir şey yapamayız, o yüzden devam edin. İşte bu kadar! Her seferinde sadece bir elinizi ya da ayağınızı hareket ettirin. Üç noktayı her zaman temas halinde tuttuğunuzdan emin olun."

Maeve arkadan geliyor ve elinden geldiğince cesaret veriyordu. Çoğunlukla da aşağıya bakmadan tırmanmalarını sağlamak için konuşuyordu. Neyse ki o yaratıkların hâlâ aşağıda olduğu gerçeği yeterli motivasyonu sağlamış görünüyordu ve çok geçmeden kadınlardan ilki sürünerek çıkıntının üzerinden güvenli bir yere ulaşmıştı.

"Düz yatın ve diğerlerinin kalkmasına yardım edin!" Maeve sert bir ses tonuyla emretti, ayağa kalkan ve arkadaşlarını yukarı çekmek için eğilmeye çalışan ilk kişiyi durdurdu. "Ağırlık merkezinizi alçak tutun ve fazla uzanmayın. İşte bu kadar! Hepiniz harika gidiyorsunuz!"

Diğer kadınlar birbirlerinin kalkmasına yardım etti ve Mari eğilerek Meave'ye yardım etti. Yorgun görünüyordu ve elini uzatırken eli titriyordu. Maeve elini sallayarak uzaklaştırdı.

"Ben hallederim," diye mırıldandı Maeve kendini yukarı ve çıkıntıya doğru iterken.

Sırt üstü yattı ve masmavi gökyüzüne bakarken derin derin nefes aldı. Etrafındaki nefes alış verişler diğerlerinin de aynı şeyi yaptığını gösteriyordu. Elleri ve parmakları, onları en küçük yarıklara soktuğu yerlerden acıyordu ve bacakları jöle gibi hissediyordu. Ama güvendeydiler; önemli olan tek şey buydu.

Uzun süre kimse konuşmadı, hepsi varoluşlarını ve zorlu bir tırmanışı daha hızlı tamamladıkları gerçeğini düşündü

Dünya İttifakı şampiyonlarından daha fazla.

Sonra... *"Ne... neydi onlar?" "Aman*

Tanrım! Katja!"

"Katja öldü! Düştü!"

"Nerede... Aman Tanrım, vücudu aşağıda mı?" "Hayır!

Bakmak istemiyorum."

Maeve yükselen bağırışlara karşı bir an için gözlerini kapattı. Bunun için eğitilmemişti. Bir iniltiyle arkasını döndü ve çıkıntının kenarından baktı. Yaratıkların Katja'yı taşıdığını görmüş olsa da, diğerlerinin bakmasına izin vermeden önce emin olmak istedi. Yeterince emindi, aşağıdaki manzara huzurlu ve sakindi. Canavarlar sanki hiç orada olmamışlar gibi gitmişlerdi.

"Ölmemiş. Yere düşmeden önce o şeylerden biri onu yakaladı," dedi ve tekrar yuvarlanıp çıkıntının kenarından güvenli bir şekilde ayağa kalktı.

Düşündüğünden daha derindi ve merhametin merhameti arka tarafta bir mağaraya oturuyordu. Biraz daha ilerledi ve gözleri büyüdü. Sadece bir mağara değil, arkadaki kayalardan akan ince su damlası da en acil sorunlarından birini hallediyordu. Katja'yı kaybetmişlerdi ve bazıları yaralıydı ama artık barınakları ve suları vardı.

"Aman Tanrım! Onu yiyecekler!"

Tanrım... bu grup onun ölümü olacaktı. Maeve dönmeden önce derin bir nefes aldı.

"Yeter!" diye bağırarak saçma sapan konuşmaları kesti ve hepsinin gözlerini kocaman açarak kendisine bakmasını sağladı. "Onu yemeyecekler. Eğer öyle olsaydı, hepsi onun için orada kavga ederdi. Ama yapmadılar, o yüzden hâlâ hayatta olma ihtimali yüksek."

Eğer hayvan değillerse, bunun başka bir şey oldukları anlamına geldiği gerçeğini kendine sakladı. Onları korkutmasına gerek yoktu.

onlardan daha fazla. Ya da kendisi, çünkü o canavarların zeki olduğunu düşünmek bile istemiyordu. Asla ve asla.

"Onu kurtarmak zorundayız!"

Yine, gruptaki geveze biri sesini yükseltti, Linda neydi, Maeve hatırlayamıyordu... ama bir saniye sonra kendini altı çift gözün odak noktasında buldu.

"Biz" derken kendisini kastettiğini fark etti ve iç geçirdi. O lanet olası bir sınır devriyesi pilotuydu. Ötelerin ötesindeki bir gezegende muhtemelen yamyam olan uzaylılardan birini kurtarmak hakkında ne biliyordu ki? Savaşta bile arama kurtarma yapmamıştı, savaş gemisi pilotuydu. Bir şeyleri öldürmüştü, onları kurtarmamıştı.

Dişlerini sıktı ve bir karara vardı.

Mağaraya doğru başıyla işaret ederek, "Siz burada saklanacaksınız," diye emretti. "Sığınakta kalın ve elimizdeki battaniyeleri paylaşın. Mağaranın arka tarafında su var. Ben dönene kadar kimse kıpırdamasın. Anladınız mı?"

Mağaraya dönüp baktılar.

"Eee... suyu nasıl içeceğiz?" diye sordu içlerinden biri, Maeve kendini çıkıntıdan aşağıya bırakmaya başlarken.

"Bilmiyorum... hallet! lanet taşı yala!"

T kırmızı alarm çaldı ve Raalt gözlerini kocaman açarak izledi boşlukta *bir şey* açıldı.

"Taramalar sonuçsuz," dedi biri sağından. "Muazzam bir enerji izi var ama ne tür olduğunu ya da niyetinin ne olduğunu anlayamıyorum. Canlı olsa bile..."

"Silahlar çevrimiçi. Hedef alayım mı?"

Raalt başını salladı, bir elini silah subayına doğru uzattı. "Ateş etmeyin. Dünya'yla bağlantı kurun ve buradan herhangi bir rapor alıp almadıklarını öğrenin."

Bir çiçeğe benziyordu. Devasa bir çiçek yavaşça şeffaf yapraklarını açıyor ve *Ker'Danath*'a doğru uzanıyordu. Bir an için onun güzelliğine vuruldu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

"*Draanth*, sarıyor!" Yaklaşan çarpışma konusunda onları uyaran yakınlık sensörleri devreye girdiğinde bir alarm çığlığı yükseldi.

"Motorları çalıştırın," diye emretti. "Bizi dışarı çıkar-"

Kelimeleri ağzından çıkarmayı başaramadan, yapraklar geminin etrafını sardı ve aniden *bir yere* çekildiler... *bir yere*.

Sanki duyuları aniden etrafındaki her şeyden kopmuş gibi her şey karardı. Kanına dolan öfkeyle savaştı ve kendini rahat bıraktı. Acil bir durumda paniğe kapılmak hiçbir zaman işe yaramazdı, özellikle de Izaean'lar söz konusu olduğunda. Zihinsel zırhlarında bir çatlak, bir panik belirtisi ve öfke kontrolü ele geçirirdi. Sonra tavanda kan ve sümük vardı ve asıl sorun çözülmemişti... bunun yerine yüz kat daha kötüydü.

Bu yüzden nefes alıp verdi ve göremediği ya da hissedemediği şeylere değil, hissedebildiklerine odaklanarak kendini yere bıraktı. Hiçliğin içinde yüzmüyordu. Ayaktaydı, ayakları altındaki sert bir şeye, muhtemelen güverteye sıkıca basmıştı. Vücudundaki, kaslarındaki ve tendonlarındaki gerginliği hissederek buna doğru eğildi ve yavaş yavaş duyuları genişledi.

Önce köprü mürettebatının geri kalanını duydu. Kendisi gibi onlar da etraflarında neler olup bittiğini anlamaya çalışırken çıkardıkları küçük sesleri. Küçük soluklanmalar, şaşkınlık başlangıçları ve sonra sanki biri güvertede bir çizme kaydırması gibi orada burada bir kıpırtı.

"dur," diye . "olduğunu anlayalım."

İhtiyacı olan son şey onların etrafta dolanıp birbirlerine çarpmalarıydı. Duyuları alınmış ve Kan Öfkesi sinsice dolaşırken, tek bir kıvılcım yeterdi ve ortalık kan gölüne dönerdi.

Bir güç onu neredeyse ayaklarından çekiyordu ve göremediği güvertede boylu boyunca yayılmamak için otomatik olarak gerildi. Sonra, bir kalp atışı ile diğeri arasında, sanki biri ışıkları tekrar açmış gibi görüşü geri geldi.

Gözlerini kırptırdı, bir an için neredeyse kör oldu ve sonra etrafına, mürettebatının şaşkın yüzlerine baktı. Hepsi yerinde ve doğrudu ve hiç kimse kayıp değildi, bu da rahatlatıcıydı. Birkaç İzaealı'yı deney için yakalamak üzere bir tür uzaylı saldırısı beklemişti. Daha önce de olduğu biliniyordu. Bu akıllıca değildi.

Izaealılarının çoğu iradeleri dışında tutulmaya ya da üzerlerinde deney yapılmasına kötü tepki verdiğinden, yıllar içinde bunun birkaç örneği olmuştu.

Uçuş subaylarından biri ana görüntü ekranına bakarken bir nefes alma sesi duyuldu. "Bekle... bu Parac'Norr mu?"

Raalt kaşlarını çatı, erkeğe saçmalamamasını, İnsan sistemlerinde olduklarını ve Parac'Norr'un yakınında olmadıklarını söyleyecekti.

-Izaean'ın kendilerine ait olduğunu iddia ettikleri dünya dilinin ucundaydı. Ama başını kaldırıp önlerindeki ekranda iri iri beliren yarı mavi, yarı yeşil, yarı sarı gezegeni görünce sözcükler unutuldu.

Parac'Norr'du - hiçbirisi orada doğmamış olsa bile Izaanların ana gezegeni - Tavkronlulara istediğinden takas ettiği ekstra hafif motorların en yüksek hızında bile tam iki hafta uzaklıkta olan bir gezegen.

"Konuş benimle Kaai. Bana neye baktığımı söyle," diye emretti baş bilim subayına, da gezegene şöyle bir bakmış ve çoktan önündeki konsolda sorgulara başlamıştı, kaşları çatıktı. Saçları dağınıktı ve kocaman sakalı yüzünün büyük bir kısmını kaplıyordu ki, Raalt sakalının içini görebildiğine şaşırdı.

"Bu kesinlikle Parac'Norr," diye cevap verdi Kaai, mutasyonlarıyla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi boğazındaki kalın yara iziyle ilgili olan derin bir gürültüyle. İlk öfkesi gençken, henüz ergenlik çağındayken olmuş ve neredeyse kendi annesini öldürüyordu. Babası onu durdurmak için boğazını kesmişti. Raalt geldiğinde Kaai hayata zar zor tutunuyordu. Sadece mutasyonunun sağladığı hızlı iyileşme sayesinde Raalt o gece gemisinde bir ceset yerine yeni bir Izaean taşımıştı. O zaman bile Raalt Kaai'nin bir yıl içinde vahşileşeceğinden emindi.

Ama bir parşömeni kabına bakarak yargılamamanız gerektiğinin kanıtı olarak, Kaai vahşileşmemiştir. Bunun yerine, tüm öfkesini eğitime dökmüş ve ailesinin inşaat geleneğinden koparak bilime karşı bir aşk duymuştu. Tarak kullanmayı bilmiyor gibi görünse de Raalt'ın sahip olduğu en iyi bilim subayı olmuştu.

"Bunun büyüden başka ne olduğundan emin ," diye ekledi kaşlarını çatarak. "Onu yönlendiren herhangi bir teknoloji seviyesi tespit etmedim, yani kesinlikle insan değildi. Bu da ya doğal bir fenomen ya da daha önce hiç karşılaşmadığımız bir teknoloji seviyesi olduğu anlamına geliyor."

Raalt başını salladı.

"Ve birisi bizi onun yoluna koydu. Bu iletimin nereden geldiğini ve bizi taşıyacağını bilip bilmediklerini ya da bizi yok etmeyi amaçlayıp amaçlamadıklarını öğrenin."

"Evet, efendim."

Raalt Jaax'la yüzleşmek için döndü. "Komuta sende. Dünya ve Başkan Murphy'nin ofisiyle temas halinde ol. İlk buluşma ve selamlaşmaların ayarlanması için bastırın. *Seviye* İzaealıları seçin," diye kesin bir şekilde emretti. "İyi bir kontrole sahip olmaları gerekiyor. Bu şeylerden birine karşı en ufak bir öfke belirtisi gösteren olursa onu ben öldürürüm. Anlaşıldı mı?"

Jaax başını salladı. "Evet efendim, kesinlikle."

Raalt boğazının arkasında guruldadı. Murphy ile görüşmeleri mükemmel gidiyordu. İlk konuşmalarından bu yana insan başkan, İzaealıların insan kadınlarla etkileşime girmesinin önünü açmak için başka toplantılar da başlatmıştı.

Raalt kendi kendine gülümsedi. Daaynal ipleri elinde tutan tek dâhinin kendisi olduğunu düşünüyor olabilirdi ama Raalt'ın da aynı eğitim ve öğretime sahip olduğunu unutmuştu. *Tam* olarak aynı eğitim ve almıştı çünkü Daaynal'la birlikte büyümüşü. İmparatorun kendisinin bile bilmediği *tüm* sırlarını biliyordu. Sırf

Gelişmiş Kan Öfkesi bunu ortadan kaldırmadı. Sadece Murphy ile geçireceği zamanı iyi seçmesi gerekiyordu, hepsi bu ve şimdi Izaean'ın insan kadınlarla tanışma, hatta belki de eş olarak seçilme şansı olacaktı.

"Küçük gemi pilotumuzu bulmak için kuzey kıtasına gidiyorum. Kuzey garnizonuna yolda olduğumu bildirin."

"Emredersiniz efendim." Raalt onun gözlerindeki gerginliği ve ani karanlığı rağmen Jaax soru sormadı. İkisi de Raalt'ın yoldan çıkması ve Banic'in dişiyi çoktan bulmuş halinde neler olacağını biliyordu.

İçlerinden biri ölecekti... ve bu Raalt olmayacaktı.

Raalt için geminin, Dünya ile görüşmelerin ve hemen hemen tüm Izaean "imparatorluğunun" sorumluluğunu ikinci adamına bırakmak hiç de zor değildi. Hangar bölümüne doğru yürüdü -Kan Öfkesi onu zorluyordu. Güverte görevlisine el sallayarak bir avcı uçağına tırmandı ve tecrübeden doğan bir hızla uçuş öncesi kontrollerden geçti.

Havalanarak, yüzeye inmek için büyük savaş gemisinden hızla uzaklaştı. Tek düşünebildiği kaza yapan gemideki kadındı.

"Bilgisayar, yardım çağrısını tekrar çal," diye emretti, dişleri hırıltıyla gıcırdıyordu çünkü savaş uçağı yeterince *hızlı* gitmiyordu. İmparatorluktaki en hızlı modeldi, muhtemelen ötesindeydi ama *şimdi* orada olması gerekiyordu.

"Mayday, mayday... beni duyabilen herkese. Motorlarımızı ve manevra kabiliyetimizi kaybettik. Bizi güvenli bir şekilde indirmeye çalışıyorum, ama
_"

Tekrar dinlerken kaşlarını çattı. Sesi, damarlarında yaşayan öfkeli yaratığa anında yatıştırıcı bir merhem gibi gelmişti. Hayır, yüksek yörüngeye girdiklerinde fark etti ki, sakinleşmemiştir. Ona kilitlenmişti. Tamamen odaklanmıştı. Nihai avcı.

"Burası Parac'Norr yer kontrolden üst atmosfere giren avcı ," diye bir ses hayalini böldü ve öfkesinin içinden bir hırıltı yükseldi.

"Ah, *Draanth* aşkına," diye mırıldandı. Onlara bağırıp çağıramazdı; ne de olsa sadece işlerini yapıyorlardı. Cevap vermek için telsizi açtı. "Ben Raalt. Kimlik kodunu şimdi iletiyorum."

"Alındı ve doğrulandı efendim. Err... iyi uçuşlar."

Bir kaşını kaldırdı. Savaşçıları çok fazla insan medyası tüketiyordu. "Teşekkür ederim."

Onlar konuşmalarını bitirmeden önce, bulutların arasından alçalmış ve kuzey kıtasının üzerinden garnizona doğru süzülüyordu. Birkaç dakika sonra garnizonun etrafında dönerek son yaklaşmasını yapıyordu. Burası bir tepenin üzerine inşa edilmiş, yüksek duvarları ve derin bir kuyu sayesinde kendi su kaynağına sahip, ağır tahkimatlı bir yerleşkeydi. Havadan ve yeraltı depolarından erişimi olan garnizon, daha önce de yaşanmış olan ve bu garnizonun burada bulunmasının tek nedeni olan kara saldırısına karşı sürekli bir kuşatmaya dayanacak şekilde tasarlanmıştı... bu toprakları işgal eden vahşi hayvanları izlemek için.

Savaşçılar dönüp baktılar, yüzleri taşın karanlığına karşı solgundu, o tepelerinde daireler çizdikten sonra avcı uçağını ana binanın doğusundaki küçük iniş pistine indirdi.

Kokpit kanopisini kırıp kendini dışarı attığında bir bekleme komitesi çoktan . Merdiven bekleme zahmetine girmedi, bunun yerine yere kadar olan on metreyi atladi ve ayaklarının üzerine hafifçe indi.

Garnizon komutanı Kraath, sinsi adımlarla yaklaşırken onu okunamayan bakışlarla izledi. Uzun boylu, biraz zayıf, içine kapanık erkekti ve geleneksel Izaean kalıplarına uymuyordu. Ama Raalt gelmeden çok önce Parac'Norr'daydı ve o zamanlar kayıt tutmuyorlardı. Sadece onun ısrarı üzerine başlamışlardı, bu yüzden aslında Kraath'ın kaç yaşında olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kraath Raalt'ı selamlamak için ilerlerken, "Hoş geldin paspasını açmadığım için özür dilerim," dedi, "efendim" demediği belliydi. Kraath devam ederken Raalt gözlerini kıstı. "Dünya'da olduğunuzu duydum, bu yüzden bu kadar çabuk dönmenizi beklemiyorduk."

"Her zaman beklenmeyi bekle," diye homurdandı, o geçidin bilinmeyen teknolojisi hakkında açıklama yapacak durumda değildi. "Bu şekilde asla şaşırmazsınız."

Adaletsiz davranıyordu. Öyle olduğunu biliyordu ama öfke umurunda değildi. Dişisi dışarıdaydı, korumasızdı ve vahşi bölgede tek başınaydı. Eğer içlerinden biri ona ulaşırsa... bunu düşünmek bile istemiyordu. Eğer ona zarar gelirse ya da daha kötüsü olursa, öfkesi üzerindeki o meşhur kontrolü paramparça olurdu. Eğer bu olursa, sadece vahşileşmezdi. Kıyametin ta kendisi olurdu.

"Dişinin yerini tespit ettiniz mi?" diye sordu.

"Bölgeyi yüksek irtifadan kontrol eden insansız hava araçlarımız var. Silah menzilinin ve hava durumunun çok üzerinde," diye cevap verdi Kraath, Raalt'ın agresifliğinden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Ama Kraath'ın özelliği de buydu. Genellikle bir Izaean'ın agresif tavrı, meydan okumaya tepki verirken bir diğerrinin öfkesini tetiklerdi. Ama Kraath... Raalt onun öfkeden deliye dönmüş bir çılgına kafa tuttuğunu ve gözünü bile kırpmadığını görmüştü. Erkeğin öfkelendiğini kendisi görmemiş olsaydı, onun Izaean olarak yanlış tanımlandığından şüphelenirdi.

"Kaza alanını tespit ettik, ancak kadından hiçbir iz bulamadık."

Raalt dudaklarını hırıldayarak geri çekti, onu avlamak için hemen kapılardan dışarı adım atmamak için kendini zor tuttu. Kız dışarıdaydı ve ona hemen ulaşması gerekiyordu, hemen değilse bile *şimdi*.

"Enkaz üzerinde yapılan analizler," diye devam etti Kraath tehdit ekranını görmezden gelerek, "kullandığı ham yakıt kaynağının çarpışmadan kısa bir süre sonra patladığını gösteriyor."

Raalt dondu kaldı ve erkeğin gözlerinin içine baktı. "Bana onun öldüğünü mü söylüyorsun?"

Hayır, olamazdı. Vücudundaki her hücre bu fikri anında reddetti. Eğer ölseydi bunu hissederci. Hissedeceğini biliyordu. Ruhunun derinliklerinde bunu biliyordu. Hâlâ dışarıdaydı ve onu bulmasını bekliyordu. Onu korumasını.

Döndü ve iniş pistine doğru yöneldi ama sonra durakladı. *Draanth*, avcı uçağını oraya götüremezdi. Daha doğrusu götürebilirdi ama inmek zorunda kalacaktı ve uzayda emniyete alınmamış bir gemiyi vahşilerin bölgesinde bırakmasının imkânı yoktu. Vahşileri burada hapsedmelerinin bir nedeni vardı. Serbest bırakılamayacak kadar tehlikeliydiler. Tek yapmaları gereken içlerinden birinin dışarı çıkması ve imparatorluğun onların varlığından haberdar olmasıydı.

"Kraath! Bana bir nakliye aracı ve bir pilot bulun," diye bağırdı. Bölgeye yüksekten sıcak bir şekilde inmesi gerekecekti. Bu sorun değildi; bunu savaşta birçok kez yapmıştı. Sadece bir kurtarma görevinde vahşi bölgeye hiç inmemişti.

Kraath yolunu keserek Raalt'ı durup ona bakmaya zorladı. "Kaza alanı Banic de dahil olmak üzere vahşi hayvanların faaliyet gösterdiği bilinen bir bölgenin derinliklerinde."

Öfke kabardı. Raalt, Kraath'ın kafasını oracıkta koparmamak için dişlerini sıktı.

"Bana ne ne yapamayacağımı mı söylüyorsunuz, Komutan?"

Belki de duvarların dışındaki vahşı hayvanlardan gelen tehdidin, karşısındaki öfkeli İzaeen liderinden çok daha az olduğunu fark eden Kraath ellerini kaldırdı ve kenara çekildi.

"Özür dilerim efendim. Elbette yapabilirsiniz, ancak önce kıyafetlerinizi değiştirmeniz akıllıca olabilir mi?"

"H suyu nasıl *içeceğiz*?"

Maeve yaratıkların ormanda bıraktığı yıkımın izini sürerken hâlâ nefesinin altında homurdanıyordu. İki saat sonra hâlâ Katja'nın cesedini ya da yaratıkların doğaçlama bir insan atıştırması için durduklarına dair herhangi bir kanıt bulamamıştı. Atılmış giysi, kan ya da kemik yoktu, ki bu iyi bir şeydi. Bir grup kadının şımarık ve gülünç olduğunu düşünebilirdi, babalarının zorlukla kazandığı parayı insanların elindeki alanın sınırında kendilerini aptalca korkutmak için harcıyorlardı, ama hiçbiri aptal oldukları için ya da başka bir nedenle ölmeyi hak etmiyordu.

Kesin olan bir şey vardı ki, beklediklerinden daha büyük bir maceraya atılmışlardı.

arasında sessizce ilerliyor, savaş sırasında öğrendiği alışkanlıklara kolayca geri dönüyordu. Kara muharebe birlikleri yerine bir savaş gemisi pilotuydu, ama bir *Scorperio* birliğiyle birlikte çalışmıştı, bu yüzden birden fazla kez vurulmuşlar ve sıcak bir bölgeden yürüyerek çıkmak zorunda kalmışlardı.

Bir grup yaprağın yanından geçerken gözünü büyük yaratıkların yanı sıra daha küçük tehlikelerden de sakınıyordu. Sizi her zaman dişleri olan büyük ve acımasız bir şey değildi. Bazıları

Dünya'nın kolonilerindeki en ölümcül yaratıklar küçük ve sevimliydi, zehirleri o kadar öldürücüydü ki çok az bir miktarı bile sizi öldürebilirdi.

İhtiyacı olan son şey, burada tek başınayken sevimli bir tüy yumağının onu ısıtırıp öldürmesiydi. O zaman Katja'yı kim kurtaracaktı? Peki ya mağaradaki diğer kadınlar? Kendi kendine iç . Suyu nasıl *içeceklerini* sormak zorunda kalmışlardı. O olmadan bir hafta içinde ölmüş olurlardı.

"Sevimli hayvanlara dokunmak yok," diye mırıldandı kendi kendine ve yoluna devam etti.

Ama yine de... Susie'nin kazada ölmesinden ve Katja'nın kaçırılmış olmasından dolayı içini suçluluk duygusu kapladı. İzlendiklerini biliyordu ama bunun daha küçük yırtıcılar tarafından yapıldığını sanıyordu, büyük, iri yarı canavarlar tarafından değil. Yürürken nefesinin altında , vücudu ağrıyordu. Nerede oldukları ya da uzaylı yetilerin etraftaki en kötü yırtıcılar olup olmadıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Bildiği kadarıyla, dev uzaylı örümcekler gibi daha büyük ve daha acımasız şeyler de olabilirdi. Bu düşünce başını eğmesine ve orman örtüsüne dikkatli bir bakış atmasına neden oldu. Örümcek yoktu. Güneşin tomurcuklandığı yapraklar esintide hafifçe sallanıyordu. Her ne kadar yabancı bir gezegen olsa da, çok *güzel* bir yabancı gezegen olduğunu kabul etmek zorundaydı. Özellikle de gittiği bazı yerlere kıyasla. Ötelerin ötesindeki bir kolonide doğmuştu, sazlık ve topraktan başka bir şey olmayan bir yerde. Sonra orduda geçirdiği zaman... Orada ziyaret ettiği yerler hakkında ne kadar az şey söylense o kadar iyiydi. Karşılaştırıldığında, burası tam bir cennetti, uzaylı yetiler ve olası uzaylı örümcekler, hatta dev olanlar bile, buna rağmen. Ama her ihtimale karşı gözünü kanopiden ayırmadı. Sahip olduğu tek şey silahı ve bıçak ve aklı. Fazla değillerdi ama yeterli olmak zorundaydılar.

Ses dikkatini çekti ve tüm içgüdüleri hızlanıp oraya daha çabuk varmasını söylese de bunun yerine yavaşladı. O yetilerin en azından bir şekilde olduğunu göz ardı edemezdi.

Zekice. O yamaçta bir grup kadına toplu halde saldırmış olsalar da, bir an için onları uçuruma doğru sürdüklerini düşünmüşlerdi.

Yine de bu mantıklı değildi... Kadınları güdecek kadar zeki olsalardı, onları uçurumdan yukarı takip edemeyeceklerini de bilirdi. Hayır, o kadar zeki değillerdi. Ama bir tuzak kurmadıklarını da göz ardı edemezdi. Katja'nın da yakalanması hiç iyi olmazdı.

Bu yüzden yavaşladı, dehşete düşmüş iniltieler duyduğunda içi burkuldu. Onun Katja olduğunu anlamak için görmesine gerek yoktu. İlerlerken çenesi gerildi, tüm duyuları hiper alarmdaydı, ölümcül lazerlerle dolu bir müzedeki usta bir kedi hırsızın ustalığıyla çalılıklar arasında ilerledi.

Ses şimdi daha yakındı, bir sonraki çalının hemen ötesindeydi. Maeve bir tembel hayvan gibi uzanarak birkaç yaprağı kenara çekti ve dondu kaldı. Çalıların arasından körlemesine geçmemiş olması iyi bir şeydi.

Orman, yumuşak çimenleri ve mavi gökyüzüyle küçük bir açıklığa açılıyordu. Bakışları, karşısında küçük bir topun içinde büzülmüş, kollarını dizlerine dolamış ve yüzü gözyaşlarıyla solmuş Katja'ya kaydı. Katja hareketsiz ve kaskatı kesilmişti, sanki tek bir kasını bile oynatmaktan korkuyordu. Aslında o kadar hareketsizdi ki boğazından dökülen sözsüz iniltieler olmasa Maeve onu bir heykel sanabilirdi.

Ama sonra nedenini gördü. Devasa yetilerden ikisi açıklığın her iki tarafında karşı karşıya gelmişti. Gözleri genişledi. *Kahretsin...* Yakından daha da büyüklerdi. En az iki metreye yaklaşıyorlardı ve omuzları büyüdüğü kolonideki ahırlar kadar genişti.

Biri diğerine meydan okudu, o da başını geriye atıp öfkeyle kükredi. Katja'nın iniltieleri daha da yükselirken, onlar da kendilerini

yumruklar havada uçuşuyordu. Etlere çarpan yumrukların mide bulandırıcı gümbürtüsü havayı doldurdu. Maeve'in nefesi boğazında düğümlendi. Katja'yı oradan hemen çıkarması gerekiyordu. Yanlış bir hareket yaparsa savaşan yetiler tarafından ezilecekti.

Yaratıklar birbirleriyle meşgulken ellerini belli belirsiz sallayarak dehşete düşmüş kadına işaret vermeye çalıştı. Ama hiçbir şey olmadı, Katja'nın Maeve'in solundaki bir şeye sabitlenmiş bakışları titremedi bile.

"Kahretsin," diye mırıldandı. Tam karşısındaydı, yani diğer kadın onu görmeliydi. Belki de gölgelerin çok uzağındaydı. Daha yakına gitmesi gerekiyordu.

Nefes alıp karnının üzerinde sürünerek ilerledi ve bir şey kaburgalarına saplanınca irkildi. Bunun sadece bir sopa ya da başka bir şey olmasını umuyordu. Sonunda, siperde kalmaya devam ederken cesaret edebildiği kadar ilerlemişti.

"Tanrı aşkına, Katja," diye nefes aldı ve tekrar el salladı. "Bana bak." Bir an için bunun işe yaramayacağını düşündü ama sonra Katja'nın gözleri hareket etti. Önce sarsakça, ne olduklarından emin değilmiş gibi Maeve'in ellerine baktı.

"Hadi bebeğim, gözlerim burada," diye mırıldandı Maeve ve sonra, merhametlerin merhameti, Katja sonunda ona odaklandı.

Sertleşti, gözleri büyüdü. Maeve parmağını dudaklarına götürerek sessiz olması ve orada olduğunu belli etmemesi için onu uyardı. Yaratıklardan biri diğerini kaldırıp açıklığa doğru fırlatırken Katja başını hafifçe salladı. Korkmuş kız çılgılık attı ve havada süzülüp diğer taraftaki bir kayaya mide bulandırıcı bir çıtırtıyla çarptığında küçük bir top gibi kıvrıldı. Maeve tüylü formun altında biriken kanı görmeden önce bile onun öldüğünü biliyordu.

"Hadi," diye fısıldadı, galip kurbanının yere düşmüş haline doğru ilerlerken Katja'ya ona doğru koşmasını işaret etti. "Şimdi! Koş!"

Katja başını salladı, olduğu yerde donup kalırken teni solmuştu.

"Tanrı aşkına," diye tısladı Maeve, ayağa fırlayarak aralarındaki boşluğu geçip onu yakaladı.

Ancak o bunu yapamadan, kalan yaratık arkasını döndü, üç büyük adımda açıklığı geçti ve Katja'yı omzunun üzerinden atmak için yakaladı.

"Hayır! Bırak!" diye bağırdı, tekmeledi ve mücadele etti ama işe . Yaratık onu omzuna alarak hışımla uzaklaştı ve tekrar ormanın içinde kayboldu.

Maeve o gözden kaybolur kaybolmaz çalılıkların arasından fırladı. Bir an için peşinden koşup silahında kalan birkaç mermiyle diz kapaklarını vurmaya düşündü ama sonra kayanın yanındaki tüylü cesede baktı. Bilmediği bir bölgedeydi ve neyle karşı karşıya olduğu hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Ama elinde bir ceset vardı. Belki ondan, bu şeylerin herhangi bir zayıflığı olup olmadığını anlayabilirdi... kocaman kayalara doğru fırlatılmak dışında.

Kararını verdikten sonra, düşmüş yaratığa temkinli bir şekilde yaklaştı. Öyle olduğunu sanmıyordu. Hâlâ hayatta olabilmesi için toprağa çok fazla kan sızıyordu. Kırmızı kan olduğunu fark etti. Belki insan kanından biraz daha koyuydu ama yine de kırmızıydı. Bu da bu yaratıkların kanında da insanlar gibi demir olduğu anlamına geliyordu. Kendi kendine omuz silkti ve hançerini çekti. Bu mantıklıydı. Lathar'la tanışana kadar insanlık uzaylıların hep küçük yeşil adamlar olduğunu düşünmüştü. Ve Lathar'ın görünüşe göre insanlığın uzak ataları olduğunu bilmesine rağmen, başka

insansı türler de... belki de daha da gerilerde ortak bir ata vardı?

Bilmiyordu ve dürüst olmak gerekirse bu konuda çok fazla düşünmedi. Bu onun boyunu aşan bir konuydu ve bilim adamlarının ve adlarının önünde çok fazla harf olan insanların düşünmesi gereken bir soruydu. O sadece başını eğdi, işini yaptı ve hayatta kalmaya çalıştı. Bir MO olarak, bu şimdiye kadar onun için işe yaramıştı.

Cesede ulaştığında nefesi kulaklarında uğuldadı ve nefes aldığını gösterebilecek herhangi bir hareket olup olmadığını inceledi. Hiçbir şey görmedi, sadece hareketsizlik vardı. Aşağıdaki zengin toprağa karışan kanın kokusunun başka yırtıcıların dikkatini çekme ihtimaline karşı kulağını dört açarak uzandı ve ulaşamayacağı bir yere sıçramadan önce bir parmağıyla omzuna dokundu. Ya da en azından bu şeylerin ulaşamayacağı bir yerde olduğunu düşündü. Şansı yaver giderse, bunu başarmak için başka bir kıtada olması gerekecekti.

Ceset hareket etmedi. Bir milimetre kadar bile. Şimdi daha cesurca ilerledi. Ceset yüzüstü yatıyordu ve kayanın ona ne tür bir hasar verdiğini görmek istemese de ne olduğunu görmesi gerekiyordu. Sonra Katja'yı elinde tutanı nasıl öldüreceğini ve onu nasıl geri alacağını bulabilirdi.

Bir elini kolunun üst kısmının olduğunu düşündüğü yere koyarak onu çekmeye çalıştı. Ve fevkalade başarısız oldu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, daha iyi kavramak için yaklaştı. "Neyden yapıldın sen? Taştan mı?"

Tekrar çekti ama kürk rengi deri kolundan koptu ve geriye doğru uçarak kışının üzerine düştü.

"Bu da ne..." diye nefes ve elindeki kürke bakarken yüzünü buruşturdu. Tanrım, her tarafı kan içinde kalacaktı ve-

Ters çevirdiğinde gözleri büyüdü. Hiç kan yoktu. Üzerinde iki parça kürk olan bir kumaş parçası tutuyordu.

"Ha?"

Açarak daha yakından baktı. Evet, dikişler vardı ve kürk daha küçük bir hayvanın kuyruğuna benziyordu. Türünü bilmiyordu ama kesinlikle kuyruktu.

Ayağa kalkarak cesede tekrar yaklaştı. Yırttığı bölgenin altında soluk, pürüzsüz bir deri gördüğünde nefesi boğazında düğümlendi. Aslında neredeyse bir kola benziyordu.

Dudağını ısırarak cesedin etrafından dolaştı ve kıcının üzerinde kayaya tırmandı. Ayağını o şeyin omzuna koyarak tüm gücüyle itti. Bir inilti duyuldu, daha çok sıkışan havanın boşalması gibiydi ve sırt üstü yuvarlandı. Bunu yaparken, giydiği pelerinin başlığı geriye düştü ve kadın nefesini tuttu.

Bir adamdı.

Gözlerini kırıştırdı ve dehşet içinde bakakaldı. Adam çok büyüktü ve yüz hatları biraz tuhaftı ama yine de bir insandı. Yüzünü incelemek için eğildiğinde şakağındaki, kayanın çarpmasıyla kafatasının yarıldığı yarayı görmezden geldi. Adam insan değildi - bu çok açıktı - ama insana o kadar yakındı ki içini bir aşinalık duygusu kapladı, bu da tek bir alternatif olduğu anlamına geliyordu.

O bir Lathar'dı.

"Kahretsın..." diye nefes aldı. Bir şekilde bir Lathar gezegenine mi inmişlerdi? Ama kesinlikle inmiş olamazlardı. İnsan sınırına bu kadar yakın olamazlardı... ve Lathar imparatorluğunun teknolojik olarak insanlıktan çok daha ileri olduğunu düşünmüştü, bu yüzden Lathar mağara adamları gerçekten mantıklı gelmiyordu.

Kayadan kayarak omzunu döndürdü ve diğerinin Katja'yı götürdüğü yöne baktı. Tamam, onlar Lathar'dı... sadece daha büyük insanlardı.

Ve başa çıkabileceği insanlar...

W Birkaç dakika içinde Raalt tekrar havadaydı, deri savaş kıyafetlerini vahşi hayvanların giydiği kaba kürklerle değiştirmişti. Dişlerini sıkarak

Dişlerini sıkarken, kötü bir şekilde kürlenmiş ve tabaklanmış derilerden gelen kokuyu duymazdan geldi. Bunları çıkardıkları ölü yabani zahmet etmiş olduğu için şanslıydı; bazıları öldürdükleri hayvanların derilerini çiğ ve kanlı olarak giymeyi tercih ediyordu. Yine de o kadar ileri gitmeyi reddetti ve garnizonda bulunanların en iyilerini seçti.

Pilot onları hızla dışarı çıkardı. Raalt vahşi bölgeyi çevreleyen ve garnizonu saldırılardan koruyan beton direkli devasa tel örgüleri ancak fark edebilmişti ki tel örgüleri geçip bulutların arasına karıştılar.

Düşen geminin yan tarafındaki koşucu plakasının üzerinde duruyordu, bir kalçası kargo yatağına dayanmış ve başının üzerindeki bir halka bileğini sarmıştı. Yörüngeden birçok kez savaşa atlamıştı, bu yüzden vahşi bölgenin üzerinden hızla geçip Terran gemisinin düştüğü yerin kalbine doğru ilerlerken ne yükseklik ne de uçtukları hız onu rahatsız ediyordu.

Bulut örtüsünün dışına çıkmaları uzun sürmedi, vahşi hayvanların evleri olarak adlandırdıkları orman bir battaniye gibi uzanıyordu

Koyu yeşil, sadece içinden geçen iki nehrin gümüş şeritleriyle kırılıyordu.

Bu yükseklikten huzurlu görünüyordu... ama öyle olmadığını biliyordu. Bilim adamları çok sayıda tarama yapmıştı ve buranın sadece manzarası değil, bitki örtüsü ve hayvanları da ilkeldi. Burası lmcl bir yerdi; sadece vahş hayvanların gelişebildiği bir yer.

Burası hiçbir Izaean'ın olmak isteyeceği bir yer değildi ama hepsi de Kan fkesi'nin kontrolü ele geçirmesi halinde eninde sonunda buraya düşeceklerini biliyordu. Bazen Raalt toprağın da bunu bildiğini ve onları beklediğini düşünüyordu.

"Bizi aşağı indir!" diye emretti pilota, geminin motorlarının sesini bastırarak. Ağaçların tepeleri neredeyse ayaklarının altına değecekti ve glgeliklerin tepesinden hızla geçerken yüzüne yayılan sırtışa engel olamadı. Tüm İzaeanlar gibi o da her şeyin heyecanını ve telaşını yaşıyordu -savaş, yüksek hızda manevralar... hepsi içindeki canavarı besliyor ve onu doyuruyordu. Bu yüzden Izaeanlar imparatorluğın şok birlikleriydi, savaşın vahşetinden ve tehlikesinden zevk alan gerçek ıldırımışlardı.

Pilot kokpitten, "Kaza yerine yaklaşıyoruz," diye seslendi, sesi sakın ve soğukkanlıydı. Raalt onu tanıdı. Oğlu Isan'la aynı yaştaydı ve ikisi gençken birlikte eğitim görmüşlerdi. Ama gemideki kadını bulmak için duyduğu öfke yüzünden adamın adını bir türlü hatırlayamıyordu.

Sonra ağaçlar ayrıldı ve kaza alanının zerindeydiler. Pilot onları kazanın etrafında genіř bir tur kaşlarını çattı.

"Yakındaki yaşam sinyallerini tarıyorum."

Raalt başıyla onayladı, tüm dikkati Terran gemisinin . Doğudan gelmiş, ormanda genіř bir yarık açmadan önce ağaçların tepelerini kesmiş ve sonra bir şekilde gemiyi aşağı indirecek kadar yukarı çekmeyi başarmıştı.

Patladığı yamacın tepesinde. Parçalanmış kalıntıları hâlâ hafifçe yanıyordu ve gözlerini kısarak gördüğü insan gemilerini hatırlamaya çalıştı. Yüzyıllar önce ustalar tarafından ortaya konan sağlam tasarım ilkelerini takip eden Latharian gemilerinin aksine, insan gemileri uzayda ilerlemek için verimsiz motorlara dayanan kaba bloklardı.

Artık bükülmüş ve kararmış metalden oluşan kömürleşmiş bir karmaşadan başka bir şey değildi. Yakıt tanklarının nerede olduğunu bulmak kolaydı. Yıkım iki ana noktadan yayılıyordu, bunlar da patlamanın gerçekleştiği noktalar .

Bir süre daha enkaza baktı. İçinde genetik bir madde, bir bedenin kalıntıları vardı ama bunun aradığı kadın olmadığını biliyordu... imdat çağrısındaki, sesi ruhunu çağıran kadın. *Nasıl* bildiğini bilmiyordu ama . Bu o değildi... O hâlâ dışarıdaydı.

Ama yine de burada bir dişi hayatını kaybetmişti ve bu her İzaeen gibi onu da rahatsız ediyordu. Kadının adını ya da hayatındaki hangi olayların onun Terran gemisinde bulunmasına neden olduğunu bilmiyor olabilirdi ama hayatının burada son bulmuş olması kalbini sızlatıyordu. Türü, bu bilinmeyen dişinin ölümünün yasını tutamayacağı kadar çok kayıp vermişti.

Gemi tekrar dönmeye başladı ve yamacın kenarındaki uçurumun yüzü dikkatini çekti. Yüz ifadesi değişti. Rotasından birazcık sapmış olsaydı, Terran gemisi yükselişin tepesinden sıçrayarak geçmek yerine doğrudan ona çarpacaktı. Eğer çarpmış olsaydı, sadece bir ölü yerine hiç kurtulan olmazdı.

Omurgasından aşağı soğuk bir ürperti yuvarlandı. Aradığı dişi, imdat çağrısındaki dişi, kolayca sonsuza dek kaybolabilirdi. Gemiden aşağıdaki zemine atlayıp avlamak için koşmaya başlama ihtiyacı içini doldururken ruhundan bir hırıltı yükseldi. O

Kendi doğasıyla savaşıırken elini halkanın etrafında sıkı ve kaslarını yerine kilitledi. Sadece üstündeki metalin çıkardığı ses, gelişmiş işitme duyusunun motorun sesinden kolayca algıladığı bir gıcırta, onu koparmadan önce tutuşunu gevşetmesini sağladı.

Öfkenin onu geçirmesine izin veremezdi. Onu kurtarmak için *düşünmesi* gerekiyordu. "Bölge temiz," diye bağırdı pilot. "Alçalmaya başlıyoruz."

Gemi tembel bir spiral çizerek yere yaklaştı ve rüzgâr Raalt'ın saçlarını yüzüne savurdu.

" fazla bu kadar alçalabilirim!" diye bağırdı pilot.

Raalt omzunun üzerinden başını sallayarak havada asılı duran gemiden atladı ve pratik bir kolaylıkla yere indi. Çömelerek yere indi, etrafını tararken tüm içgüdüleri tetikteydi. Pilot yakınlardaki yaşam formlarını taramış olabilirdi ama vahşi hayvanlar her zaman kana susamış değildi ve kana susamadıklarında *da draanth* kadar sinsiydiler.

Ağaç hattından kimse ona doğru koşmadı ve uzun dakikalar sonra, kaza yapmış gemiye yaklaşmak için doğruldu. Kimyasalların ve dumanın keskin kokusu karşısında burnu kırıştı. *Lathar*'da itici yakıt olarak ne kullanmışlardı? Yanmadan sonra bile kesinlikle pis kokuyordu... Neyse ki bu koku enkazdan yayılan yanık et kokusunu neredeyse örtmeye yetiyordu.

Dikkatini kaza alanının etrafındaki toprağa verdi. Ayak izleri vardı, bir sürü ayak izi. Kaşlarını çatarak onları incelemek için çömeldi. Düşündüğünden daha fazla ayak izi vardı. Terran gemisinin büyüklüğüne bakarak, birkaç kadın, belki de üç kadın -ölen kişi, pilot ve belki bir kişi daha- olmasını beklerdi. Ama bu ondan çok daha fazlası gibi görünüyordu... belki sekiz?

Kaza yapmış gemiye baktı. Terran gemi tasarımını anlamamış olsa da, bildiği bir şey vardı... o gemi

bu kadar kadın için çok küçüktü. Neden oraya bu kadar sıkışık bir şekilde tıkılmışlardı?

Parmak izlerinin bıraktığı izleri takip etti ve sanki olay sırasında oradaymış gibi hikâyeyi net bir şekilde okudu. Enkazdan hızla tırmanmışlar ve sonra kaçmışlardı... yakıt tankları patladığında kayaların altına saklanmışlardı.

Sonra yamaçtan aşağıya doğru ilerleyerek keşfe başladılar. Görünüşe göre enkazı arıyorlardı. Ama neden? Yamacın yarısında cevabı bulmuştu. Küçük bir yığın halinde derme çatma şeyler dizilmişti; bir askısı yanmış bir sırt çantası, bir saklama matarası, acil durum battaniyeleri ve Terran sağlık setine benzeyen bir şeyin yarısı. Çoğunun ne işe yaradığından emin olmadığı için botunun ucuyla dürtükledi.

Tamam, o zaman erzak arıyorlardı. Bu da ona mantıklı geldi ve en azından birinin sağduyulu ya da eğitilmiş olduğunu gösterdi. Ama neden hepsini toplamışlar ve yığını burada bırakmışlardı?

Etrafına bakınırken yeni izler gördü. Sığ, hafif ayak izleri telaşsızdı, aramanın bir parçasıydı. Ama başka izler de vardı. Daha derinde, daha uzakta ve hepsi de uçurumun kenarına doğru gidiyordu. Bir şeyden kaçıyorlardı.

Sonra daha büyük ayak izlerini gördü.

Ferals. Onları uçurumun yüzüne doğru kovalıyorum.

"Zekice," diye mırıldandı nefesinin altında, uçurumun dibine kadar izleri takip ederken. İnsanlar, vahşi hayvanların takip edemeyeceği tek yöne doğru kaçmışlardı. Yukarı.

Yukarı baktı, küçük el ve ayak dayanaklarına dikkat etti. Herhangi bir yabani hayvanın, hatta herhangi bir Izaean'ın onları oraya kadar takip etmesine imkân yoktu. Bakışları jilet keskinliğindeki bazı basamaklardaki kan lekelerine takıldı.

Kayalar. Vahşilerden kaçmaya çalışırken kendilerine zarar verdiler.
Draanth... Çok korkmuş olmalılar.

Gözüne bir şey takıldı ve tekrar çömeldi. Neredeyse diğer izlerin arasına gizlenmiş bir dizi daha vardı. Ama bunlar daha açık renkliydi... ve ters yöne gidiyordu. Kaşları birbirine çarptı, boğazının arkasında yumuşak bir gümbürtü duyuldu. Eğer insanlar uçuşumdan yukarı çıktıysa, bu izler kime aitti?

Dışarıya doğru aradı, bulabildiği her yerde onları takip etti. Birkaç dakika sonra aradığı şeyi buldu. Uzaklaşan izlerden biri uçuşuma doğru gidenlerin *üzerindeydi*, bu da bu izlerin daha yeni olduğu anlamına geliyordu.

Kalbi yerinden fırladı. Bu, imdat çağrısındaki kadındı. Bundan emindi. *Öfkesi* bundan emindi. Bu yüzden onları takip etti.

Yamaç boyunca ilerlediler ve ağaç çizgisinin önünde durdular. Buna gülümsedi. Küçük dişi , ki bu iyi bir şeydi. Burası onun için yabancı bir ortamdı, bu yüzden temkinli olması onu memnun etti.

O yürürken orman sessizdi, yakındaki kuşlar ve hayvanlar aralarındaki bir yırtıcının varlığına tepki gösteriyordu. O. Sessizce ve hızla ilerledi, küçük dişinin izini takip ederken her adımı dikkatle atıyordu. Birkaç kez neredeyse onu kaybediyordu ve tekrar almak için geri dönmek zorunda kaldı. Dişi iyiydi, bu da gruptaki dişilerden birinin eğitilmiş olduğuna dair daha önce yaptığı değerlendirmeyi doğruluyordu.

Onun dişisi olduğu ortaya çıktı.

Yürümeye devam etti, kadının adımlarının temposuna ve inceliğine dikkat etti. Bot giyiyordu ama ayakları ona göre hâlâ inanılmaz derecede narindi. Ayrıca ona kıyasla çok ufak tefekti. Nasıl görünüyordu acaba? Latharian dişilerini hatırlayacak kadar yaşlıydı ama güzellik açısından insan dişilerinin eline su dökemezlerdi.

Önündeki orman yerini bir açıklığa bıraktı. Orayı değerlendirirken gölgelerin arasında gizlenerek durakladı. Duyularını genişleterek herhangi bir hareket olup olmadığını dikkatle izledi ve dinledi. Normalde bu kadar dikkatli olmazdı ama küçük dişi burada tek başına ve korumasızken, her vahşi hilelerden herhangi birine düşme riskini göze alamazdı.

Uzun süre sonra yanında biri olduğuna dair hiçbir işaret yoktu, yüzden gölgelerden çıkıp güneşin vurduğu açıklığa adım attı.

Havayı kan kokusu dolduruyordu, kaynağı büyük bir kayanın yanında yatan bir yabanılın cesediydi. Hızlıca bir göz attı ama erkek ölmüştü, görmeyen gözleri yukarıdaki gökyüzüne bakıyordu.

Raalt açıklığa doğru ilerledi. Bir kavga olmuştu... bu vahşi ve bir diğeri birbirleriyle güreşmişlerdi, toprak cesedin karşısını pençelemişti. Cesede bir kez daha baktı. Ceset pençelenmemişti, ayakları deriyle sarılarak kaba bir ayakkabı haline getirilmişti... bu da rakibinin öyle olduğu anlamına geliyordu. Ve o rakip buradan canlı çıkmıştı.

Kaşlarını çattı. Bu sadece bir bölge kavgasından daha fazlasıydı. İki vahşinin ölümüne dövüşmesi yeni bir şey değildi ama bu... başını salladı. Burada gördüğünden daha fazlası oluyordu. Normalde kazanan cesedin giysilerini çıkarır ve büyük olasılıkla üzerine işerdi. Ama ölü vahşi tamamen giyinikti ve...

Çömelip izlere tekrar baktı. İzini sürdüğü dişinin ayak izlerini fark etmek kolaydı, diğer izlerin etrafından dolaşmaya özen göstermiş olsa da toprakta daha yeniydi. Onunla aynı yönden yaklaşmış, ölü vahşiye doğru ilerlemiş ve sonra... adamın gözleri kısılmıştı. Nedense cesedin yerini değiştirmişti.

Başını kaldırıp etrafı değerlendirdi. Cesedin bu tarafında hiç iz yoktu, yani onu hareket ettirmesinin tek yolu

kayanın üstünde dengede durur ve cesedi itmek için ayaklarını kullanır.

Öfkesi değişti ve kabardı. Vahşilerin numaralarına alışık olmayan biri için tehlikeli bir hareketti. Tek bildiği, vahşinin ölü taklidi yapıyor olabileceğiydi.

Öfkesini ısırarak bastırdı ve bir elini saçlarında gezdirdi. Sonra dondu kaldı. Orada, ayak parmağının yanındaki toprakta başka bir ayak izi vardı. Hayatta kalan vahşinin değil, bir başkasının. İzini sürdüğü dışiden biraz daha büyüktü ama açıkça Terran ve dışıydı.

Farkına varmak şimşek gibi çaktı. İnsanlardan biri ilk saldırıda yakalanmıştı ve dışisi onu takip ediyordu... ne için? Onu kurtarmak için mi?

"Aptal, *aptal* kadın," diye hırladı.

Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Vahşiler bu lanet kıtadaki en değerli şey için savaşıyorlardı. Bir dışi. Kazanan dışiyi almıştı ve onun dışisi de onu takip ediyordu.

İç çekti. Cesur bir kızdı. Bunu ona vermeliydi. Ve başını belaya sokmadan önce onu bulmalıydı. Çünkü o onun dışisiydi.

Sadece henüz bilmiyordu.

Maeve'çenesi mağara adamının izini takip ederken o kadar sıkılmıştı ki, çenesini kırmadığına şaşırıldı. dişlerini kökünden söktü. O pislik uzaylı Katja'yı almış olabilirdi ama onu elinde tutamazdı. Maeve'in gözetiminde değil.

Bir uluma havayı böldü ve donakaldı, sesin hangi yönden geldiğini anlamaya çalışırken başı yana eğildi. Kahretsin... Önünde miydi yoksa arkasında mı? Bu sese bir başkası cevap verdi ve damarlarında buzlar dolaştı. Bu daha yakındı, önündeydi ve içinde mağara adamlarından biri olduğunu anlamasına yetecek kadar şey vardı.

Bu da iletişim kurdukları anlamına geliyordu. Ama ne söyledikleri hakkında hiçbir fikri yoktu.

Derin bir nefes alarak devam etti, ama şimdi daha derin gölgelerde kalmaya dikkat ediyordu. Eğer mağara adamları Lathar ise, onlar da insanlar gibiydi, bu da kendisi gibi karanlık alanlarda görüşlerinin çok iyi olmadığı anlamına geliyordu.

Derin bir nefes alarak yoluna devam etti ve her zaman saklanabileceği yerlere dikkat ettiğinden emin oldu. Ufak tefekti, yani bu pisliklerin giremeyeceği kadar dar alanlara girebilirdi. Ya da... ağaçlara tırmanmakta her zaman iyiydi, bu yüzden

uçurumda olduğu gibi ona ulaşamadan kalkıp gittiler.

Yürürken  alılar bacaklarına takıldı ve gereğinden fazla gürültü çıkarmamak için yavaşladı. Yanından geçerken birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen şaşırtıcı derecede dikenli otlardan kurtulmak için dördüncü kez durduğunda i  çekti. Yabancı bir gezegende bir kurtarma görevine kalkışırken ihtiyaç duyduğu son şey yapışkan bitki yaşamıydı.

Zemin ayaklarının altında yumuşadı ve zihnini bataklık hayalleri doldururken nefesini tuttu.

"*Sikik sikik sikik*," diye tısladı, görebildiği en yakın kayaya sıçradı ve etrafındaki zemine baktı. Yabancı gezegenlerde bataklık diye bir şey yoktu. Değil miydi? Bataklık,  ocukken büyükbabasının izlediği eski filmler sayesinde yıllarca k buslarına girmişti.

Yine de emin olmak için, zemin ayaklarının altında daha sağlam olana kadar kayadan kayaya atladı. Bundan sonra ormanda m kemmел bir zaman geçirdi, ki bu iyi bir şeydi çünkü mağara adamının adımları ondan daha uzundu. EĞer dikkatli olmazsa, geride kalması çok kolay olacaktı.

Ama nefes almak için bir an duraklamak zorunda kaldı, bir ağacın geniş gövdesine yaslandı. Etrafına bakındı. Bu bulunduğu ilk uzaylı gezegeni değildi ama en güzeli olduğu kesindi.

Ciğerleri yanmayı durduramadan, arkasındaki çalılıklarda bir hışırtı duydu. Arkasına dönüp belindeki tabancayı çekerek ormandaki gölgelere doğrulttu. Gözlerini ve kulaklarını zorlayarak, devasa mağara adamlarından birinin onu kovalamak için ormandan fırlama ihtimaline karşı ağaçları izledi.

Kalbi kaburgalarının içine doğru çarpıyor, zorunda kalma ihtimaline karşı tüm vücudu geriliyordu. Saniyeler acı verici bir şekilde geçip gidiyordu.

Yavaş yavaş, dakikalar geçtikçe uzadı. Çalılıkların arasından uzaylı bir sinek bile çıkmadığında, tuttuğu nefesi bıraktı ve kendi kendine hafifçe kıkırdadı. O kadar heyecanlanmıştı ki artık bir şeyler duyuyordu.

Dönerek devam etti. Mağara adamı izini gizlemek için hiçbir girişimde bulunmuyordu. Ayaklarının altındaki çamurda belirginleşen ayak izlerini görünce ürperdi. Büyük ve pençeliydiler, kesinlikle insan değillerdi.

Uzaylı mağara adamı birinin onu takip etmesinden rahatsız olmayabilirdi ama izlerini mümkün olduğunca gizlemeye özen gösteriyordu. Adamın nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu... belki de evine, mağarasına? Ya da bir ine? Uzaylı mağara adamlarının inleri var mıydı? Nereye gidiyorlarsa gitsinler, Katja'yı ondan kurtarmak için bir şeyler yapması gerekecekti ve gerçekten de kimsenin ya da hiçbir şeyin onu takip edip partiyi basmasını istemiyordu.

O yürürken tepesindeki güneş ufka doğru kaymaya başlamıştı, egzersiz yapmaktan kalçaları ağrıyordu. Zayıf değildi. Sınır Kuvvetleri'nin uzayda görevli subayları için zorunlu olan egzersizi her zaman tamamladığından emin olmuştu... ama sorun da buydu. Yıllardır gezegende bu kadar çok zaman geçirmemişti ve yerçekimi eklemlerine zarar veriyordu.

Gün batımı etrafındaki ormanı derin gölgelere boğarken kaşlarını çattı. İki güneş , en azından birinin biraz oyalanabileceğini düşünürdünüz, en azından mağara adamının inini bulana ve Katja'yı kurtarmak için karanlığa ihtiyaç duyana kadar. Hem bir gezegenin kaç tane güneşe ihtiyacı vardı ki? Birden fazlası aşırıya kaçmak olurdu.

Gölgeler karanlığa gömüldü ve etrafındaki ormanın sesleri değişti. Titredi ve soğuğa karşı kollarını kendine sardı. Hava neredeyse boğucu bir sıcaktan soğuğa dönmüştü.

tüylerini diken diken etmeye yetiyordu. Ve gün batımını daha yeni geçmişlerdi. Gecenin gerçek sıcaklığının ne getireceğini düşünmekten korkuyordu.

Etrafında hiçbiri tanıdık olmayan gece yaratıkları seslenmeye başladı ve dudağını ısırarak karanlıktan duyduğu içgüdüsel korkuyu zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Bu korku değildi, dedi kendi kendine kararlılıkla, bu ince bilenmiş bir hayatta kalma içgüdüsüydü. İnsanlığın kendi mağara adamı döneminden sağ çıkmasını ve pulları, dişleri veya pençeleri olmamasına rağmen gezegenlerinde baskın yırtıcı olarak ortaya çıkmasını sağlayan bir içgüdü.

Bir kükreme daha gece havasını böldü ve dondu kaldı, başını hareket ettirmeden aynı anda etrafındaki her şeyi görmeye çalışırken gözleri genişledi. Kükreme tekrar geldi. Gürültülü, ilkel ve rahat edemeyeceği kadar yakındı. Tüyleri diken diken oldu, soğuk ter oradaki oluğa yerleşti.

Karanlıkta ilerlerken kendini yavaş ve sessizce hareket etmeye zorladı, o kükremenin sahibiyse karşılaşmamayı umuyordu.

Bir başka ses donup kalmasına neden oldu ve ne olduğunu anlamaya çalışarak başını yana eğdi. Akan su sesine benziyordu. Birkaç adım sonra, yeni doğmuş ayların ışığı yüzeyde yansıyan küçük bir dereye rastladı.

Küçük bir iniltiyle dizlerinin üzerine çöktü ve elini suya sokarak birazını ağzına götürdü. Açgözlülükle içti, ne kadar susadığını ancak şimdi fark etmişti.

Sonra tekrar dondu, eli ağzına doğru gitti. Biri ya da bir şey onu izliyordu.

Çalıların arasından gelen küçük bir hışırtı daha yüksekti, yüksek duyularına adeta bir çığlık gibi geliyordu. Gözlerini kısarak sesin geldiğini düşündüğü karanlığa baktı ama sonra kaşlarını çattı. O gölge hareket etmiş miydi?

Gözlerini dört açarak ayağa kalktı ve daha düşünmeye fırsat bulamadan silahı eline aldı.

"Kim var orada? Göster kendini!" diye tısladı, sesi yankılanarak ona geri döndü. "Bana gizlice yaklaşabileceğini mi sanıyorsun, mağara adamı?"

Sessizlik ve hafif esintideki yaprakların yumuşak fısıltısından başka bir şey ona cevap vermedi ve karanlığa bakarken sinirleri yüksek yörüngeye çıktı. Ne yazık ki x-ray görüşü BDF'de standart değildi.

Kendini aptal gibi hissetmesine yetecek kadar uzun bir süre, elinde silahla orada durdu.

"Muhtemelen böcek ya da başka bir şeydir," diye mırıldandı ve dereyi geçmek için silahını beline soktu. Botları neredeyse hiç ses çıkarmıyordu ama izlendiği hissi yok olmamıştı. Bu his omuzlarını gererek ve onu diken üstünde tutarak devam etti.

İleride daha yoğun bir ağaç sırası belirdi ve oraya ulaşmadan önce yavaşladı, o kadar tetikteydi ki gözleri saplanmış gibi hissediyordu.

İçgüdüleri bir uyarı çığlığı attı ve iki devasa şekil ağaçların arasından fırlayıp gürleyerek yanından geçerken kendini sık bir çalının içine attı.

Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki neredeyse patlayacaktı ve çalıların keskin dalları derisini tırmalarken nefesi kulaklarında uğulduyordu. Kıpırdamaya bile cesaret edemiyor, hareketsiz kalırken onların derisini bıçaklamasına ve kesmesine izin . Neyse ki iki uzaylı mağara adamı onu fark etmedi ve sonra gittiler.

Hayatında hiç olmadığı kadar sessiz olmaya çalışarak, çalı derisini kesip biçmek için elinden geleni yaparken öne doğru kıvrıldı. Sonunda, çalının diğer tarafından dışarı baktı ve nefesini tuttu.

Önünde geniş bir açıklık uzanıyordu, açık alan mağara adamlarıyla doluydu. Kalbi sıkıştı. Onlardan çok fazla vardı.

Bakışları açıklığın tarafındaki daha küçük bir figüre kaydı. Katja bilekleri bağlı, bir direğin yanında büzülmüş oturuyordu.

"*Kahretsin*, bu hiç iyi değil."

Tamam... Şimdi ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Planı mağara adamını mağarasına kadar takip etmek, onun avlanmak için ayrılmasını ya da uykuya dalmasını beklemek ve sonra Katja'yı kurtarmaya çalışmaktı. Otuz mağara adamını katmamıştı.

Dudağını ısırarak onları izledi. Yeni ve hızlı bir plana ihtiyacı vardı. Kaşları çatıldı. Tüm uzaylılar tüylü kürkler giyiyor ve anlamadığı sert, gırtlaktan gelen bir dille iletişim kuruyorlardı. Birkaçı havlayarak emir veriyor, bu emirlere hırıltılar ve homurdanmalarla karşılık veriliyordu ama daha önceki açıklıktaki gibi düpedüz saldırganlık yoktu.

Onlar sadece akılsız vahşiler değillerdi.

Sonra açıklığın karşı tarafında başka mağara adamı grubu ortaya çıktı ve kadınları bileklerinden tutarak mağaradan sürükledi.

"Bu da ne..." İnledi ve eğerek bir saniyeliğine gözlerini kapattı.

Tamam, kendine hakim olmalıydı. Eğitimine odaklanan Maeve birkaç sakin nefes aldı ve kendini durumu analiz etmeye zorladı. Yakalanan her kadınla birlikte, riskler dramatik bir şekilde artmıştı. Ama... daha fazla tutsak, onları esir alanların daha fazla hata yapabileceği anlamına geliyordu.

Uzaylıların kadınları Katja'nın oturduğu yere doğru sürmesini izledi. Mağara adamları birbirlerine bağırp çağırırken bir araya toplandılar. Bir çift kavga etmeye başladı, diğerleri izlerken kendilerini birbirlerine fırlatırken toz ve toprak saçtılar. Kadınlar ciyakladı ve bağlarının izin verdiği ölçüde kargaşadan uzaklaştı.

Maeve hevesle izledi. Umarım birbirlerini öldürürler ve yüzleşmek zorunda olduğu sayıyı azaltırlardı. Çünkü ne kadar yetkin olursa olsun, bütün bir mağara adamı grubuyla tek başına mücadele etmek intihar demektir.

Onlarla açık alanda baş etmesinin imkânı yoktu... gizlenmesi, gecenin karanlığını kullanarak içeri sızması ve mağara adamlarının göremediği bir anda kadınları kurtarmaya çalışması gerekiyordu.

Latharianlar karanlıkta görebiliyor muydu? Dudağını dişledi... hatırlayamıyordu ama insanlar gibi olduklarını ve göremediklerini varsayarak hareket ediyordu. Ama... yanılıyor olabilir. Aslında bu uzaylı ırk hakkında Dünya'nın dış istasyonlarından birine saldırdıkları ve Başkan Murphy'nin onlarla ittifak kurduğu dışında pek bir şey bilmiyordu.

Siperden geriye doğru sürünerek açıklığın diğer tarafına geçme niyetiyle ayağa kalktı ki büyük ve ağır bir şey ona çarptı.

Nefesi kesildi ve bir kalp atışı içinde yere yığıldı, yanağı nemli yapraklara ve orman zemininin toprağına bastırıldı.

Üzerindeki ağırlık boğucuydu... saldırganının sıcak, topraksı kokusu ormanın çiğ kokusuna karışıyordu. Panik kabardı ve serbest kalmaya çalıştı, ama onu itti ve bayılmış gibi gevşedi.

Başını yana çevirdiğinde yaprakların arasından açıklığı görebiliyordu. Mağara adamları hareket ediyor, omuzlarına atmak için kadınları yakalıyor ve tekrar ağaçların arasında kayboluyorlardı. Birkaç saniye içinde açıklık boşalmıştı.

Yine de saldırgan yerinden kımıldamadı. Sırtındaki ağırlık ve başının üzerinde uzanan bileklerinin etrafındaki sert bant onu sıkıca yerinde tutuyordu. Bakmak için boynunu bükte. Onu tutan el

Her iki bileği de adamın ellerindeydi, tamamen insan gibi görünüyordu. Kocaman ama insan.

Pençe yok. Rahatlama vücudundaki tüm gücü tüketti.

Kıvrınmamaya çalıştıkça zaman uzuyor, her saniye bir sonsuzluğa dönüşüyordu. Adam neyi bekliyordu? Uyuyakalmış mıydı?

Belki de yukarı ve geriye doğru iterse onu gafıl avlayabilir ve üzerinden atabilirdi? Ama sanki onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi, tam kulağının dibinde alçak bir uyarı hırıltısı çıkardı.

Bir saniye sonra karşıdaki çalılıktan başka bir şekil ortaya çıktı. Gözleri büyüdü. Bu şimdiye kadar gördüğü en büyük mağara adamıydı. Sert yüz hatları olan ve kara gözlerinde tehlikeli bir bakış taşıyan dağ gibi bir adam.

Kahretsin, onun orada olduğundan bile haberi yoktu. Eğer hareket etseydi, adam anında üzerine atlardı.

Adam doğrudan çalıya baktı ve kadının kalbi neredeyse duracaktı. Ama adam ona bakmıyordu. Üstündeki vahşi, hırıltılı ve tehditkâr bir sesle bir şeyler haykırdı.

Gerginlik havada asılı duruyordu ve korkudan tüyleri diken diken olan kız iniltisini bastırdı. Eğer kavga etmeye başlarlarsa, o da tam ortasında kalacaktı. Ezilmiş olacaktı.

Diğer uzaylı bir dizi hırıltı ve hırıltıyla cevap verdi. Bu bir dil olamazdı, mi? Ama üstündeki cevap verdiğine göre öyle olmalıydı. Sırtındaki ağırlık hafifçe kaydı ama onu rahatlatacak kadar değil.

Aklı başından gitti. Belli ki yanılmıştı... Onlar basit vahşiler değildi. Sonunda ezilmeden önce yeni bir plana ihtiyacı vardı.

Ya da daha kötüsü.

RAALT küçük dişiyi altına hapsetmiş, onu yaklaşan büyük vahşiden korurken iri vücudundaki her kas bir yay gibi kıvrılmıştı. Dişinin kokusu etrafını sarmak için yükseliyordu, büyük yabani ile göz göze geldiğinde kendini görmezden gelmeye zorladı.

Parac'Norr'a yeni gelenlerden biri olan Terk'ti. Gezegene geleli sadece bir yıl kadar olmuştu ama geldiğinde kan delisiydi. Raalt onun ne kadar dengesiz olduğunu düşününce hâlâ hayatta olmasına şaşırılmıştı. Ama yine de Terk'i bu kadar tehlikeli yapan şeylerden biri de eğitilmiş bir avcı-gözcü, Krin sınırını korumakla görevli savaşçılardan biri olmasıydı. Tuhaf biriydi, yalnızdı ve mutasyonlarının çevresine kolayca uyum sağlamasına izin vermesiyle tehlikeliydi. Raalt, gelişmiş duyma olmasa onun orada olduğunu bile bilemezdi.

Altındaki, içinde bulunduğu tehlikenin farkında olmadığı belli olan dişinin çırpınışlarını bastırırken kasları gerildi ve gözlerini Terk'e kilitledi.

"Bırakın geçeyim," diye gürleyerek dişiyi daha sıkı kavradı. "Bunun kan dökülmesiyle sonuçlanmasına gerek yok."

Terk'in dudakları bir hırıltıyla aralandı ve eğilip Raalt'ın altındaki dişiye bir göz atmaya çalıştı.

"O benim," diye tükürdü. "Buna hakkın yok."

"Uzaklaş." Raalt tehlikeli bir şekilde hırladı. "Son uyarı."

Terk yaklaştı. "Ya yapmazsam?"

Raalt'ın sesi alçaldı, ölümcül bir ses çapağından başka bir şey değildi. "O zaman çekip *gitmeme* riskini alıyorsun."

Bakışları kilitlenmiş halde aralarında sessizlik uzayıp gidiyordu. Kendini dövüşmeye hazırlayan Raalt'ın vücudundan adrenalin akıyordu. Bir yanı bunu istiyordu, bunun için haykırıyordu... buna *ihtiyacı vardı*, içindeki öfke savaşmak için kaşınıyordu. Önünde duran vahşiyi alt etmek için

Küçük dişisiyle aynı havayı solumaya cüret eden ve onu kanlı kemikler ve parçalanmış et yığınının başka bir şeye indirgemeyen.

Terk homurdandı ve sanki Raalt'ı önemsiz ve vaktini harcamaya değmez buluyormuş gibi dönüp gölgelerin arasına karıştı. Kıpırdamadan, altındaki dişiyi sıkıca kavrayan vahşinin arkasından baktı.

Hiçbir vahşiye güvenmiyordu ve Terk en az güvendiklerinden biriydi. Erkek Kan Öfkesi'ni yetişkinliğinde de gizlemişti ve Lathar'ın şimdiye kadar karşılaştığı en tehlikeli yırtıcı türlerden biri olan Krin'i avlama tecrübesi vardı. Ölümcül olduğunu söylemek hafif kalırdı.

Sessizlik çöktü, adamın duyabildiği tek şey dişinin nefes alırken çıkardığı yumuşak ses oldu. Sesi dehşete düşmüş gibiydi, adamın altında hareketsiz dururken kalbi küt küt atıyordu.

Adam onu ezdiğinden endişelenerek biraz yukarı kaldırdı ve kadın harekete geçti. Dönerek dirseğini adamın yan tarafına çarptı. Adam homurdandı, yarısı darbeden dolayı, yarısı da şaşkın bir onaylamaydı. Birileri, bir yerlerde, ona dövüşmeyi öğretmişti. Sorun şu ki, bu mesafeden yapabileceği hiçbir şey ona karşı etkili olamazdı. Adam Izaean'dı ve onun verebileceği her türlü hasarı alabilirdi.

Kadına ikinci bir hamle yapma şansı tanımadan uzanıp onu sırt üstü çevirdi ve ağırlığını geri vererek onu tekrar kısırdı, bir yandan da silahlarını çıkardı; bir çeşit tabanca ve bir bıçak.

"Bırak beni, seni lanet olası mağara adamı!" diye tısladı, adamın altında debeleniyor ve savaşıyordu.

"Sakin ol, dişi! Sana zarar vermeyeceğim" diye homurdandı, ama kadın dövüşmeyi bırakmadı, kelimeleri anlamamış gibi görünüyordu bile, hayır

gözlerindeki tanıma. *Draanth*'ın çeviri matrisi yoktu. Onu anlamıyordu.

Sonra onu ısırđı, kör küçük dişlerini koluna batırdı.

Bir ısırıktan başka bir şey değildi. Adam acıdan çok şaşkınlıkla homurdandı ve eliyle çenesini tutmak için uzandı. kadar onu hareketsiz tuttu.

Gözlerinde ateşle ona baktı ama nefesini kesen şey öfkesi değildi. Kadın çok güzeldi. Onu takip ederken izlemişti ve görür görmez, onun şimdiye kadar gördüğü en güzel kadın olduğunu fark etmişti. Ama onu yakından görmek onu hayrete düşürmüştü.

Kan Öfkesi kendini göstermeden önce imparatorluk sarayında yetişkinliğe ulaşmıştı, bu yüzden imparatorluğun sunduğı en seçkin kadınları görmüştü. Hatta bunun da ötesinde. Ama kendisine kaburgalarına bir hançer saplamak istermiş gibi bakan vahşî gözlü insan dişi kadar güzel bir dişi daha önce hiç görmemişti. Gümüş rengi gözleri öfkeyle parlıyor, dudakları açık bir tehdit gösterisiyle küt küçük dişlerinden geriye doğru sıyrılıyordu. Koyu renk saçları yüzünün etrafına dökölüp yerdeki dalları ve yaprakları toplarken, minik bedeni onun altında kıpırdanıp kıvranarak özgür kalmak için mücadele ediyordu.

Nefesini tuttu, bir kalp atışı içinde sert ve ağırdı. Daha önce bir dişiye karşı hiç bu kadar ani ve ilkel bir tepki vermemişti. Herhangi bir dişiye. Eski eşine bile.

Dişlerini sıkarak kendini kontrol altına aldı ve ondan uzaklaştı. Kadın onu izliyordu, yüzüne temkinli bir ifade yerleşmişti ve vücudunun her çizgisi gergindi.

Ayağa kalktı ve yerden kalkmasına yardım etmesi için ona elini uzattı. Kadın adamın eline baktı ve sonra tekrar adama baktı. Bir saniye sonra ayağa kalkmış ve ondan kaçmaya başlamıştı.

"*Draanth* aşkına, cidden mi?" diye .

Onun peşinden yola koyuldu, tüm içgüdülerini içinde tutarken uzun bacakları mesafeyi tüketiyordu. Tek yapmak istediği başını geriye atmak, kükremek ve sonra da kovalamaktı. Onu avlamak ve yakalamak istiyordu... sonra da ödülünü almak. *Onu*.

Omzunun üzerinden bir bakış fırlattı ve adamın ne kadar yakın olduğunu fark edince gözleri büyüdü. Mükemmel dudaklarından küçük, hıçkırıklı bir nefes kaçtı ve daha fazla hız için aşağıya indi, ormandaki ağaçların arasından kaçarken ve dokunduğunda neredeyse uçuyordu.

Hızla ilerledi, vücudunun zarif hatlarını hayranlıkla seyretmekten kendini alamadı. Biçimsiz bir Terran gemi giysisi giymişti ve o anda bundan nefret etti. Onu geleneksel bir Latharian elbisesi içinde görmek istiyordu, ipeği vücudunun kıvrımlarını vurguluyordu.

Tökezledi ve adam oradaydı, kız bileğini çeviremeden onu kollarının arasına aldı. Adamın geniş göğsüne konduğunda şaşkın bir gıcırta çıkardı ve onu uzak tutmaya çalışmak için küçük ellerini adamın omuzlarına bastırdı.

"Bırak beni, seni koca sersem!" diye bağırdı, vahşi bir kedi gibi tekmeleyip dövüşürken neredeyse onu sağır ediyordu. Onu tutabilirdi ama onu yaralamadan yapamazdı, bu yüzden onu ayağa düşürdü. Bir sonraki kalp atışında onu kendisiyle bir ağacın geniş gövdesi arasına sıkıştırdı.

Kız tekrar çılgılık attı ve adam bu ses karşısında irkildi. Onu anlayamayacağını bilse de, onu sakinleştirmek için alçak sesle güven verici sözler mırıldandı.

İri bir elini uzatıp kızın koyu renk saçlarını kulağının arkasına, yolundan çekmeye çalıştı. Kız onun dokunuşundan ürktü ve adam ona zarar vermek istemediğini göstermek için elini avuç içi dışarı bakacak şekilde kaldırdı. Kız ondan kaçmaya çalışmayınca hareketi tamamladı ve bukleler parmaklarının etrafına dolanırken saçlarının yumuşak ipeksiliğine hayran kaldı.

Koyu renk gözleri ihtiyatla parlıyordu ama onu izliyordu. Şimdi o kadar paniklemiş görünmüyordu, bu yüzden bir risk aldı ve parmak ucunu çenesinin yumuşak çizgisinde gezdirdi.

Onun teni şimdiye kadar hissettiği en yumuşak şeydi, hayatının sertliği içinde bir cennet dokunuşuydu. İmparatorluk sarayının lüksünde büyümüş olsa da, bunların hepsi uzun zaman . Bir Izaean olarak yaşadığı hayat içindeki tüm yumuşaklığı alıp götürmüş, geriye sadece inat ve öfke kalmıştı.

"Çok güzel," diye mırıldandı, kendini tutamayarak.

Parmaklarını boğazının ince sütununda gezdirirken kadın hareket etmedi, onu durdurmadı. Kalp atışları yumuşak derinin altında hızlanıyordu ama ona karşı koymayarak kendini sabit tuttu.

Baştan çıkarma duygusu içinde kabardı ve dudaklarını almak için eğildi. Dudaklar onunkilerin altında yumuşak ve narindi; inledi ve bir elini ensesine götürerek başını istediği yere doğru eğdi. Evet! Onun sesini duyduğu andan beri ihtiyacı olan şey buydu. Yumuşak dudakları onunkilerin altında, narin vücudunun kıvrımları onunkilerin daha büyük, daha sert düzlemlerine doğru bastırılmıştı.

Ruhunun merkezinden yükselen hırıltı- Kız onu geri öpmüyordu.

Bunu fark edince başını kaldırıp ona baktı. Gözleri sımsıkı kapalıydı, küçük elleri kürkünün önünü kavrarken sert toplar yapıyordu.

Kaşlarını çatarak geri çekildi ve kızın gözleri açılarak ona baktı.

Draanth. Tamam, bu beklediği gibi gitmemişti. Onu çok sert, çok hızlı itmişti. Lathar'ın geri kalanının öz disiplini ya da kontrolü olmayan hayvanlar olarak gördüğü Izaean olmasına rağmen, çiftleşmeye güç kullanarak başlamazdı.

Bir elini yüzünde gezdirerek ondan uzaklaştı. Dehşete düşmüş görünüyordu, av olduğunu bilen bir yaratığın o mutlak durgunluğu vücudunun her çizgisine işlenmişti.

Gülümsedi, onu korkutup çığlık atmasına neden olmamayı umuyordu. "Affet beni ufaklık. Bu çok kötü oldu."

Ne dediğini anlayamadığını biliyordu ama yüzündeki gergin çizgiler onun sesini duyunca ve geri çekilince biraz hafifledi.

Yavaşça, sanki her an saldıracakmış gibi onu izleyerek ağaçtan uzaklaştı.

Onun ne yapacağını görmek için kendisini izlemesini izledi.

Şimdiye kadar bazı Latharian kadınlarının yapmaya alışık olduğu gibi histeriye kapılmamıştı, sadece onu kucağına aldığı anda çığlık atmıştı ama rahat değildi... kesinlikle bir şeylerin peşindeydi.

Kadın yana doğru bir adım attı ve adam boğazının arkasından bir uyarı mırıldandı.

Ses onu harekete geçirmiş gibiydi ve kaçmak için döndü. O daha iki adım atmadan adam ona yetişti ve onu omzunun üzerinden atarken iç çekti.

"Bırak beni, seni lanet olası pislik! Arkadaşlarımı bulmam gerek!" diye tısladı ve küçük yumruklarıyla adamın sırtını döverken, adam da vahşi hayvanların ve insan tutsaklarının peşine düştü.

"Bu ne lan!" Mağara adamı onu omzunun üzerinden atıp ormana doğru uzaklaşırken Maeve çığlık attı.

Adamın giydiği kürkleri avuçladı ve kendini demir bir tutuşla yerinde tuttu. Kıcının havada olması pek de iyi bir pozisyon değildi ve kafa üstü yere yuvarlanmak istemiyordu. Daha başlamadan boynunu kırmak Katja ve diğer kadınları kurtarmasına kesinlikle yardımcı olmayacaktı.

Ama şu anda sorun bu değildi. Sorun, omzu karnına batan iri , kuşkusuz çok yakışıklı mağara adamıydı. Dev gibiydi... daha büyük hatlar üzerine inşa edilmiş gibi dev gibiydi. O melek değildi. Erkekleri severdi ama bu adam, hangi türden olursa olsun, şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı adamdı. Gümüş bir tilkiye yakışır beyaz saçları ve ruhunu delip geçen koyu renk gözleriyle kapak mankeni seviyesinde yakışıklıydı. Dolgun dudakları... kahretsin, ona kirli düşünceler düşündürüyorlardı ve bu onu öpmeden önceydi.

Buna hâlâ inanamıyordu ve adamın iri elinin kalçalarının arkasında nerede olduğunu düşünmemek kendini zor tutuyordu. Çekici değildi. Bunu biliyordu. Bu onun için hiçbir zaman çok zor olmamıştı.

ama ona benzeyen erkeklerle değil. Katja gibi sarışın süper model tipleri tercih ediyorlardı.

Ama o bir mağara adamıydı. Belki de o kadar seçici değillerdi? Adamın bir hayvan gibi davranmadığına ve onunla birlikte olmak için onu yere atmadığına minnettar olmalıydı. İlk başta kürkle kaplı bir hayvan gibi görünse de, hiç de hayvan gibi davranmamıştı. Aslında, kız öpücüğe karşılık vermediğinde, kısmen buna tamamen şaşırmış ve kısmen de bir sonraki adımda ne yapacağından korkmuştu, geri çekilmiş ve şaşkın görünüyordu. İlk tepkisinin öfke olmaması... güven verici miydi? Bir şekilde mi?

Bunu ya da o öpücükle ilgili kafası karışmış duygularını düşünmek istemedi, bu yüzden her zamanki savunma hattının arkasına çekildi... alaycılığın.

"Bu gezegendeki ulaşım araçları hakkında pek bir şey düşünmüyorum," diye . "Yavaşla yoksa sırtından aşağı hasta olacağım."

Homurdandı ama onu anlayamadığını bildiğinden emin bir şekilde devam etti. "Kadınları bu şekilde omzuna alıp götürmek sana ne kazandırıyor? Mesela... yürüyebiliyorum biliyorsun. Bacaklarım var."

Konuştukça daha az korktuğunu hissediyordu. "Ama bir mağara adamından başka ne bekleyebilirim ki, özellikle de uzaylı birinden." İcini çekti. "Galaksinin geri kalanında kibar konuşmanın ne demek olduğunu pek bilmiyorsun, değil mi? Eminim bu gezegende bir kadını bu şekilde yakalamak ön sevişme sayılır ama uygar galaksinin geri kalanında sayılmaz."

Nefes nefese homurdandı ve sonra gıcırdadı ve adam nefes bile almadan devasa bir ağaç gövdesinin üzerinden atlarken daha sıkı tutundu. Kahretsin... Lathar mağara adamları *güçlüydü*.

"Sakın beni düşürmeye cüret etme," diye emretti. "Sırf seksi olduğunuz için temel güvenlik gibi şeyleri göz ardı edebileceğinizi düşünmeyin. Bu uzun bir

Buraya kadar, sadece söylüyorum... ve insanlar düşüşleri iyi karşılamıyor." Yine homurdandı.

"Dinliyorsun. Dinlemiyor musun? Ne dediğim hakkında en ufak bir fikrin yok ama yine de dinliyorsun."

Kaşlarını çattı. Sonra gözleri büyüdü. "Bekle, eğer Latharian isen, o zaman... kahretsin, burada hiç kadın *yok*. Var mı? Hepsini öldüren o büyük veba salgını vardı. Ve uzay gemileri falan olan diğer pislikler, muhtemelen size söylememişlerdir bile. Söylediler mi?"

Lathar'a güvenmiyordu, zaten Sentinel istasyonunu ele geçirdiklerinden beri güvenmiyordu. Çoğu insan onları yardımsever ve insanlığı dışarıdaki diğer uzaylılardan koruyan kişiler olarak görüyordu ama o Sentinel Beş'te bir kuzenini kaybetmişti. Lathar iyi ve yardımsever değildi. Şu anda Başkan'la bir anlaşmaları olabilirdi ama onlar da tıpkı diğer bir grup erkek pislik gibi yola çıkmışlardı. İstedikleri bir şeyi görmüş ve almışlardı.

"Lanet olası pislikler," diye homurdandı yine, adamın omzunda kendini daha rahat hissediyordu. O kadar genişti ki *o* kadar da rahatsız edici değildi ve gece yaklaşırken artık hava soğumaya başlamıştı. Titredi ve adamın iri bedeninin sıcaklığına daha da sokuldu.

"Aklına bir şey gelmesin," diye uyardı onu, bacaklarının arkasındaki tutuşu değiştiğinde. "Hava çok soğuk ve sen bir JM-Seventeen motorundan daha sıcaksın. Ve ben lanet bir buz saçağına dönüşmüşken arkadaşlarımı kurtaramam."

Yine homurdandı, bu onun söylediği her şeye verdiği bir cevap gibi görünüyordu.

"Elbette, burada uzaylı mağara adamlarının olduğu *bir* gezegene düşmeseydik onları kurtarmak zorunda kalmazdım. Seksi uzaylı mağara adamları... bilirsiniz, mağara adamlarının olması yasadışı olmalı... mesela, ya

İnsanlar zamanda geri gitmiş olsalardı ve mağara adamları seksi olsalardı, o zaman insanlar onları becerirdi, çünkü dürüst olalım, insanlar her şeyi becerir. Bir sürü küçük insan-mağara adamı bebeği olurdu ve bu da zaman çizelgesini mahvederdi."

Kahretsin... sadece o teorik bir durum uydurup daha da kötüleştirebilirdi.

"Evet... şey," diye devam etti onun sessizliğini fark ettiğinde. Evet, kesinlikle dinliyordu. "Sadece benim şansımdı, değil mi? Bir 'kaçırma' gezisindeki o aptal kadınlar, sonra korsanlar ve şimdi de mağara adamları. Sırada ne var? Uzaylı ejderhalar mı?"

Kürkleri tutuşunu sıkılaştırdı. "Ya da örümcekler... Örümcekler olmasa iyi olur. Örümceklerden nefret ediyorum. Savaşlardan lanet bir uzaylı örümcek tarafından yenilmek için sağ çıkmadım. Bu sabah tek yapmak istediğim lanet devriyemi uçurmak ve aptal kadınların aptalca hatalar yapmasını engellemekti."

Titredi, soğuk iliklerine kadar işledi ve sonra onu esir alan kişi kürkün bir kısmını sırtına geçirince sıçradı. İniltisini bastırdı, kürklerin leş gibi kokmasına aldırmadı bile.

"Kadınların olsaydı," diye yumuşak bir sesle söylendi, daha da sokularak. "Sadece kokuna bakarak bile senden kesinlikle uzak dururlardı."

Adamın yanıtı yumuşak, eğlenceli bir homurtu oldu. Bir an için neredeyse onun kendisini anladığına ve güldüğüne inanacaktı ama bu imkânsızdı. Diğer Lathar'ın teknolojisine erişimi olmadan, Terran dilini öğrenmesinin hiçbir yolu yoktu.

Aralarındaki sessizlik uzadı ve sonra uykulu bir şekilde şöyle dedi. "Sen olduğun için memnunum. Diğer adam ödümü kopardı." Adamın sert gözlerini ve zalimce eğilmiş ağzını hatırlayınca ürperdi. Hayır, eğer herhangi bir mağara adamı tarafından yakalanması gerekiyorsa, bunun o olmasına sevinmişti.

Adımlarının hareketi ve üzerindeki kokulu kürkün sıcaklığı, bir insanın dik ve işlevsel olabileceğinden daha uzun süredir ayakta olduğu gerçeğiyle birleşti ve çok geçmeden göz kapakları gerçekten ağırlaştı.

Biraz kestirmenin bir zararı olmazdı. Zaten burada seksi yabancının omzuna sıkışmış bir şey yapamazdı ve en kısa sürede uyanacaktı.

Adam onu kış üstü soğuk zemine bıraktığında çığlık attı ve ani bir başlangıçla daldığı uykudan uyandırdı. "Hey, pislik! A küçük

Bakım ve DİKKAT Lütfen! Burada kırılabilir bir insan var," diye tersledi ve ellerini sararken ona ters ters baktı.

kollarını kendine doladı. Lanet olsun, hava *buz* gibiydi.

Adamın üzerinde durduğu yerde ona biraz daha öfkelenmek ağzını açtı ama adam pelerin/ceket kombinasyonu olarak giydiği kürkleri çıkarıp eğilerek ona sarınca sözleri ağzında kaldı.

Yırtılmıştı. Gerçekten ve tamamen yırtılmıştı.

Bakışları adamın beyaz saçlarının tepesinden aşağıya, bir yerlerde bir ressamın resmini yapma şansı bulsa ağlayacağı bir yüze, bir rahibenin ağlayarak ressama katılacağı kadar günahkâr dudakların yanından geçti ve sonra oradan daha da iyiye gitti. Üzerinde taşındığı omuz hayal ettiği kadar genişti ve mermerden, çelikten ya da aynı derecede sert ve yok edilemez başka bir şeyden oyulmuş gibi görünen kaslara sahip geniş bir göğse doğru akıyordu.

Arnavut kaldırımlı karın kasları, dar bir bele doğru akıyordu... deri pantolon tam ilginçleşmeye başlamışken görüşünü kesince suratını buruşturdu. Zayıf kalçaları ve uğruna *ölünecek* uylukları vardı. Atlıların kalçalarını duymuştu ama bunun ne anlama geldiğini hiç takdir etmemişti. Şimdi anlıyordu. H'nin *harika* vardı. Kalın, kaslı ve gün boyu itecek kadar güçlü olan türden-

Parmaklarını kızın önünde şıklattı, kız kafasını kaldırıp baktığında yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi. Bir şey söyledi ve kızın "Gözlerim burada" cümlesini net bir şekilde anlaması için dil bilmesine gerek yoktu.

"Evet, şey," diye homurdandı. "Seksi uzaylı erkekler hakkında ne demiştin? Yıllardır seks yapmamış bir kızın önünde öylece soyunup, her şeyi bir tabağa koyup bakmamamı bekleyemezsin."

Önünde çömeldi, yüz ifadesi aniden gergin ve öfkeliydi. Boğazına bir nefes takıldı ve biraz geri çekildi. Şimdi onu kızdıracak ne yapmıştı?

Adam başka bir şey söyledi ve kadın başını salladı. "Uzaylı mağara adamı dilini bilmiyorum, üzgünüm."

Boğazının arkasından hoşnutsuz bir ses çıkararak ofladı. Sonra elini avuç içi yukarı bakacak şekilde düz olarak önüne uzattı ve içinden bir şey alıyormuş yaptı. Parmaklarını birbirine kenetleyerek dudaklarına götürdü.

"Yemek mi? Yemek mi?" diye tahmin etti ve midesi yüksek sesle guruldayarak onu ele verdi. O zamandan beri bir enerji barından fazlasını yememişti... kahretsin, vardiyası başlamadan bir süre önce... bir gün ve düşünmek istediğinden daha fazla ışık yılı önce. Bir elini üzerine kapatarak başını salladı. "Evet. Acıktım."

Uzun bir süre onu izledi ve sonra ayağa kalktı. "Tamam, iyi sohbetler," dedi adam kütükleri toplamaya başlarken. onu yere attığı yerin etrafındaki alana baktı. Açıklık denebilecek kadar büyük değildi ve etraflarında ne olduğunu anlamak için karanlığın içinde yeterince uzağı göremiyordu.

Adam ateşi yakıp pantolonunun cebinden şüpheli bir şekilde ateş yakma setine benzeyen bir şey çıkarırken kürklere sarınarak oturdu. Onlara ve adamın giydiği çizmelere odaklandı. Onu kürkler kadar kaba değillerdi. Özellikle de botlar. İlk bakışta

Kürk gibi görünüyorlardı, ama adam diz çöktüğünde, ağır bir şekilde şekillendirilmiş bir taban gözüne çarptı. Bu çok garipti.

Ateşin ışığından etraflarının dikenli kalın çalılarla çevrili olduğu anlaşılıyordu. Kolayca savunulabilecek tek bir giriş ve çıkış yolu vardı. Kadın şaşkınlıkla ona göz kırptı. Tamam, adam onun sandığından biraz daha zekiydi.

"Sanırım paket servis istiyoruz," dedi ve ateşten gelen ısının vücuduna ve donmuş kemiklerine nüfuz etmesine izin vermek için kürklerin kenarlarını serbest bıraktı. "Çünkü ava falan gidersen burada tek başıma kalmamın imkanı yok."

Dudakları kıvrıldı, o kadar hızlı bir hareketti ki neredeyse kaçıracaktı ve uzanıp etraflarında küçük bir dikenli iglo oluşturan çalıların dikenlerini kenara itti. Daldan büyük, boğumlu bir topa benzeyen bir şey kopardı.

"Bu da ne böyle?" sordu adam yanına oturup bacaklarını böyle iri bir adamın yapamayacağı bir zarafetle katlarken.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı, belinden küçük bir bıçak çıkarıp hafifçe sallayarak açtı. Ateş ışığı ölümcül görünen bıçağın kenarında parıldarken gözlerini kırıştırdı ama adam ona doğru bir hamle yapmadı. Bunun yerine, bıçağı boğumlu topa sapladı ve onu bir karpuz gibi hızla parçalara ayırdı.

Adam içlerinden birini ona uzatırken kaşlarını çatı, içinin kirli beyaz olduğunu ve süngerimsi görüldüğünü fark edince gözleri büyüdü.

"Bu..." parmağıyla dürttü ve sonra kokladı. "Bu ekmek!"

Kendi parçasını ısırды ve sonra ona gösterdi. Adamın yere yığılıp ölmemiş olmasından cesaret alan kız parçayı tekrar kokladı. O Lathar'dı, değil mi? Ve Lathar temelde insandı, sadece daha büyüktü, bu yüzden ne yaparsa yapsın yemesinde bir sakınca olmamalıydı...

Geçici bir ısırik aldı ve en iyi muhallebi hamur işi gibi kremş, tatlı bir tat dilinin üzerinde patladığında zevkle inledi.

"Ohmigod, thatissogood," diye mırıldandı, dilimi neredeyse parçalayacakken midesi gurulduyordu. Sert deriyi kemirmeye çalışmadan önce onu durdurmak için elini uzattı ve ona bir tane daha uzattı. Bunun içinden pembe bir şey akıyordu ve ahududu gibi püre haline getirilmiş bir meyve tadı olduğunu fark edince inledi.

Bir dilimi daha bitirip ateşin yanındaki diğer dilime bakarken, "Bu harika," demeyi başardı. Başını salladı, ellerini bir top gibi tuttu ve sonra parmaklarını açarak birbirinden ayırdı.

"Genişler mi? Midede mi genişliyor?" diye sordu ve adam başını eğdi. Tamam, o zaman dil konusunda hâlâ iyi değil.

Adamın tekrar ayağa kalkıp dikenlerin arasından farklı bir meyve koparmasını merakla izledi. Bu parlak sarı, uzun ve inceydi, kıvrılmış bir yaprak gibiydi.

Ucunu kesti ve kızın dudaklarına götürdü. Ona güvenerek meyvenin kesik ucundan sızan damlaları yaladı. Keskin, ekşi tadı karşısında gözleri büyüdü.

Adam ona uzattı, o da iki eliyle tuttu ve meyve suyundan daha fazla alabilmek için dikkatlice kaldırdı. Sadece birkaç yudum aldıktan sonra bir galon su içmiş gibi hissetti.

"Hiç böyle bir şey görmemiştim," diye itiraf etti ve ona geri uzattı. Adam kesik ucu dudaklarına götürdü ve yukarı kaldırdı. Adam yutkunurken boğazındaki güçlü kaslar onu büyüledi. Sonra baktığını fark etti ve yanakları kızarak hızla gözlerini kaçırđı.

Adam kıpırdandı ve onu kucağına alıp ateşe en yakın yere uzanırken önüne yerleştirirken nefesi kesildi. Kollarını sararak

kürkleri ikisinin de üzerine çekti. "*Sevass*,"
diye alçak sesle emretti.

Bunun "uyku" anlamına geldiğini bilmek için ihtiyacı yoktu ve neredeyse gözlerini kapatmadan önce rüyasız bir uykuya dalmıştı.

Kollarında küçük dişi insanla uyanmak beklenmedik bir zevkti, diye düşündü Raalt dikenli çalıların ortasındaki küçük sığınaklarından çıkarken. İdeal değildi ama çalılar onları gece boyunca korumuştı, bu yüzden yapması gerekenleri yaparken onu orada uyurken bıraktığından emindi. Ama sabahın erken saatlerinin sesleri etrafını sarmışken, ormanda ilerlerken hâlâ aklındaydı - dürüst olmak gerekirse, bir zevk ve bir sürprizdi.

Dün bir gemiye zorunlu iniş yapmış, vahşi hayvanların saldırısına uğramış ve grubunun geri kalanının toplandığını gördükten sonra onun tarafından yakalanmıştı. Onun kürklerin altında, kürklerin dışına çıkmadan ve bir gecede donarak ölmeden kendisinden mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışmasını beklerdi ama öyle yapmamıştı. Bunun yerine, onun yanına kıvrılıp uyuyakalmış ve bütün gece yerinden kıpırdamamıştı.

Aslında daha da yaklaşmıştı ama bunun daha çok onun bir insandan daha sıcak, kendisinin ise üşümüş olmasıyla ilgili olduğundan şüpheleniyordu. Yine de, onun bedeninden bu şekilde sıcaklık isteyecek kadar rahat olması yüreklendiriciydi. Ona her gece ısınması için vücudunu ve... başka şeyler sunmaktan mutluluk duyardı.

Diğer şaşırtıcı şey ise uyumuş olmasıydı. Aslında uyudum. Bir kez olsun bir insanı öldürecek kadar alkol almadan

ya da şifacı oğlunun şikayet etmesine neden olacak dozda sakinleştirici alıyordu. Isan'a bunun önemli olmadığını açıklamıştı. Öfke, her ikisini de kendisine zarar verecek bir etki yaratmadan silkip atmıştı ama oğlu ona homurdanmakla yetinmişti.

Yine de şimdi adımlarında bir sıçrama *vardı*, çünkü uyumuştı ve gerçekten dinlenmişti. Parac'Norr'a gelmeden önceki yıllardan beri gece boyunca uyumamıştı. Öfke ortaya çıkmadan önce. Ve tüm bunlar, ödünç aldığı kürklere sarılmış, hâlâ uyumakta olan küçük dişi sayesinde olmuştu.

Onu terk etmek istememişti ama bu iş, asi bir dişiyi olmaması gereken bir yerden kurtarmaktan çok daha fazlası haline gelmişti. Daha değerli dişiler tehlikedeydi ve ne zamandan beri vahşi hayvanlar böyle bir şekilde bir araya geliyordu? Elbette Banic'in onları bir tür geçici toplum haline getirdiğini biliyordu ama bu, vahşi vahşi hayvanların birbirlerini gördükleri yerde öldürmemelerini sağlamanın ötesine geçmişti. Gerçekten de uyumlu bir birim olarak birlikte çalışıyorlardı. Bu yeni bir şeydi.

Yürürken adımlarını dikkatli atmaya özen gösterdi. Dün *Krevasta*'nın öldürüldüğüne dair kanıtlar görmüştü ve bu acımasız yırtıcı örümceklerin aktif olması için yılın çok geç bir zamanı olmasına rağmen, kaderi kışkırtmak istemiyordu.

Aradığı şeyi bulması uzun sürmedi. Bir ağaç gövdesinin üstündeki kabuğun derinliklerine oyulmuş üç çizgi. Çizgilerin gösterdiği yöne doğru baktı. Kesikler bir ekipman zulasını işaret ediyordu, bir İzaeen'in vurulması ya da herhangi bir nedenle burada mahsur kalması ihtimaline karşı burada saklanan pek çok şeyden biriydi.

Gerçi bu izler eskiydi, muhtemelen en az birkaç yıllıktı ama umarım bunun bir önemi olmazdı. Çoğu vahşi, isimlerini ya da hangi yolun yukarı olduğunu hatırlayamayacak kadar öfkeye kapılmıştı.

İşaretlerin bir anlamı olduğunu ya da anlamlarını nasıl çözeceklerini akıllarından çıkarmamışlardır.

Gerçi Terk için durum böyle değildi. Raalt erkeğin kesinlikle kan delisi olduğunu biliyordu ama o kırmızı gözlerde hâlâ Raalt'ın iliklerini donduracak kadar gerçek bir mantık ve zekâ vardı.

Ağaca tırmandı, kendini elden ele yukarı çekerken homurdandı, bacaklarını kalın gövdeye olabildiğince doladı, ta ki düzgün bir şekilde tırmanmak için alt dallara ulaşana kadar. Zulalar her zaman yüksekte, ulaşamayacak bir yerdeydi ve yere düşüp kaybolmamaları için emniyete alınmıştı.

Onu gökyüzünün yarısına kadar yükselmiş, ana gövdeden ayrılan iki dalın arasındaki kıvrıma sabitlenmiş olarak buldu. Bu, çömelip gövdeye cıvatalanmış küçük metal kabı açabileceği kadar geniş ve düz bir alan yaratmıştı.

Şüphelendiği gibi, eskiydi ama görünüşe bakılırsa hâlâ oldukça eksiksizdi. Standart prosedürde olduğu gibi, içerideki her şey eski ve yıpranmıştı, bu da malzemeye ihtiyaç duyan her kimse onun sadece bir başka leş yiyici vahşi olarak gizlenmesini sağlıyordu. Çoğu tamamen kan delisi olabilirdi ama yeni ve parlak olan her şey dikkatlerini çekerdi ve çoğu bunun için adam öldürürdü.

İnsan dişilerin gemilerinin enkazından bir şey almayı başaramamış olmalarına sevinmesinin bir nedeni de buydu. Bazı vahşiler dişilerin hazine olduğunu fark edemeyecek kadar ileri gitmişlerdi ve onlardan birini sahip olduğu parlak bir biblo için öldürebilirlerdi.

Topuklarının üzerinde geriye doğru otururken homurdandı. Belli ki birisi çoktan bu zuladan bir şeyler seçmişti. Kurutulmuş erzak gitmişti ve -kolunu içeri sokup kutunun arkasını kontrol etmek için öne doğru eğildi- işaret de gitmişti.

Draanth. O zaman tüm dişileri nasıl kurtaracağını kendi başına bulması gerekecekti çünkü kesin olan bir şey vardı. Onları vahşi hayvanların şüpheli bakımına bırakmayacaktı. Onlar bunun için çok değerli ve nadirdi. Izaean'ın dişilerine erişmesine izin vermek için Dünya'yla uzun süre pazarlık yapmaya çalıştıktan sonra, bu kadar küçük bir grubun bile parmaklarının arasından kayıp gitmesine kesinlikle izin vermeyecekti.

yarayacağını düşündüğü her şeyi çantasına doldurarak omzuna astı ve ağaçtan aşağı doğru kaymaya başladı. Yarı yolda durup bıçağıyla ağaç kabuğundaki kesikleri çizdi. Böylece kimse bir zula aramak için tırmanışa geçmeyecek, sadece boş bulacaktı.

Yolun geri kalanını hafifçe yere inerek tamamladı ve belindeki bükülmeleri hafifleterek tam boyuna doğru doğruldu. Öfke kendini ifade ettiğinden beri, hep farklı hissetmişti, sanki artık kendi bedenine tam olarak uymuyormuş ya da bir şekilde farklı bir şekilde olması gerekiyormuş gibi. Bunu hiç kimseye itiraf etmemiş, bunun öfkenin onu zorladığı mutasyonların bir parçası olduğunu düşünmüştü.

Her Izaean Kan Öfkesini biraz farklı şekillerde ifade ederdi. Bazılarına neredeyse doğaüstü yetenekler veya gelişmiş duyular bahşedildi. Bazıları zırh benzeri bir cilde ya da herhangi bir tür için mümkün olanın çok ötesinde bir güce ve dayanıklılığa sahip oldu. Ancak diğerleri, vücutları değişiklikleri kaldıramadığı için doğrudan öldürüldü.

Derin bir nefes alarak omzunu döndürdü. Ama burada, liderliğin tüm baskılarından ve üzerine yığılmış beklentilerin ağırlığından uzakta, sonunda rahatlayıp kendini gibiydi. Kendisi olabiliyordu. Özellikle de yanında küçük dişisi varken.

Geri dönerken düşünceleri ona yöneldi. Güçlü iradeli ve kararlı olduğu kadar zeki olduğu da belliydi. Onu omzunun üzerinden attığı zamanki tiradını hatırlayınca dudakları büküldü. Sadece çenesini tutarak onun hakkında çok şey öğrenmişti.

kapattı ve onu anlayabildiğini kabul etmedi. Bir yerlerde savaştan sağ kurtulmuş olması gibi. Dışarıda bir yerde, korunmasız bir halde olduğu ve onun orada olmadığı düşüncesi. Bir asker gibi hareket etmiyordu ve çoğu kişinin yapamayacağı bir şekilde o gemiyi indirmeyi başardığına göre, parasını onun bir pilot olduğuna yatırmıştı. Hem de çok iyi bir pilot.

Kamplarına dönmek için yolu yarılamıştı ki bir *scrofaai* tam önünden geçti. Anında donakaldı, tüm içgüdüleri alarma geçti.

Scrofaai teknik olarak bir av türüydü. Yine de iriydiler, zırlı postları ve ağır dişleri sayesinde çok az doğal avcıları vardı. İyi besleniyorlardı ve şimdiye kadar küçük eşine sağlayabildiği tek şey *trevasti* meyvesiydi. Bu da bir süreliğine açlık acısını dindirirse de, özellikle ormanda uzun bir yürüyüş için ihtiyaç duyduğu tüm besinleri sağlamazdı.

Scrofaai başını çevirdi, dört gözü ona bakmak için döndü. Kılını bile kıpırdatmadı, zar zor nefes alıyordu. Canavarların görüşü zayıftı, düşük kontrastla sınırlıydı ama en ufak bir hareket bile onu yok edebilirdi. Onu alt etmek için sürpriz unsuruna ihtiyacı vardı.

Kendisi ile içinde gömülü olan öfke arasındaki bağı açıp, kontrolündeki çatlaktan kaçmasına izin verdiğinde adrenalin içinde yükseldi. Bir an için onunla savaştı, vücudunun yanlış bir şekle sahip olduğuna dair o garip his kemiklerini doldurdu ve esnemesini, gerilmesini ve başka bir şeye dönüşmesini istedi... başka.

Bunu görmezden geldi, öfkesini kasları ve kemikleri ağrıyana kadar vücuduna yönlendirmeye odaklandı, sanki onları şarj etmek ve kendini daha güçlü, daha hızlı yapmak için kullanıyordu. Bu, Kan Öfkesi kendini gösterdikten çok sonra, Izaean toplumunu şekillendirmek için savaşırken yapabileceğini anladığı bir şeydi.

ve Parac'Norr'u oğlunu büyütmek için güvenli bir yer haline getirmektir. Isan artık kendi eşine sahip, olgunluk çağında bir erkektir.

Scrofaai bir süre daha onu, daha doğrusu onun durduğu alanı inceledi. Sonra güvenli olduğunu düşünerek döndü ve otlamaya başladı.

Raalt'ın sırtışı yüzüne yayıldı. Hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı. Sessizce ilerledi, ayaklarını dikkatlice yerleştirerek ona doğru yaklaştı ve hançerini sessiz bir fısıltıyla belinin arkasındaki kınından çıkardı.

Sonra sıçradı, hançeri kaldırdı ve vurdu.

(Maeve uyandığında yalnızdı ve sıcak, rahat kürklere sarınmıştı.
nasılsa, gece boyunca

Kokuya alıştım.

Doğrulup saçlarını yüzünden geriye doğru itti ve uykulu gözlerle etrafına bakındı. Sabah insanı değildi ve kesinlikle sabah gözlerini açar açmaz uyanan o sinir bozucu insanlardan biri değildi. Bunun yerine, hareket etmeyi düşünmeye başlamadan önce her zaman yaklaşık on yedi fincan kahveye ihtiyaç duyardı.

Uzaylı mağara adamı gitmişti, onun yanında uyuduğu yer bomboştu. Bir elini uzattı ve sonra homurdandı. Ne yaptığını sanıyordu ki? Yerdeki toprak ve yaprak çöpleri onun yattığı yeri hâlâ sıcak tutuyor olamazdı, değil mi? Titreyerek elini tekrar kürklerin sıcaklığına doğru çekti. Ateş yakılmıştı, küçük açıklığın ortasında sıcak bir parıltı vardı ve ormanı yakıp kül etme riski olmadan biraz ısı yayıyordu ama havada hâlâ yeterince soğuk vardı ve o da sarınıp sarmalanmaya karar verdi.

Kürkleri çekerek ellerini boynunun önünde birleştirdi ve çenesini onlara dayadı. Gözlerini kırıştırdı ve

Uzaylı mağara adamının... uzaylı mağara adamları sabahları her ne yapıyorsa ondan dönmesini beklerken geri kalan bilişsel işlevlerini çevrimiçi olmaya zorladı. Muhtemelen vahşi hayvanlarla dövüşüyordur, diye karar verdi ve üzerinde durup, kuşkusuz çok etkileyici olan göğsüne vurmak için kocaman bir kaya buldu. Tamam, belki de bu son kısım büyükbabasının ona çocukken izlettiği boktan filmlerden kalmaydı.

Bakışları ateşin yanındaki bir ekmek meyvesi ve meyve suyuna takıldı. İkisi de dilimlenmişti ve belli ki onun için bırakılmıştı; meyve suyu, içindekiler diye iki taşın arasına konmuştu.

Onlara uzanırken dudağını ısırdı. Yine açlıktan ölüyordu. Adam üşümesin diye onu kürklere sarmış ve gitmeden önce ona yiyecek bırakmıştı. Bu, çıktığı pek çok randevudan daha romantikti.

Gece boyunca iri, sert bir erkek bedenine sarıldığı anıları zihnini doldurdu. Biriyle yatmayalı, sadece uyumayalı uzun zaman olmuştu ve basit bir temasın ne kadar rahatlatıcı olabileceğini unutmuştu. Gerçi Ryan'la ayrıldıklarında bundan daha fazlası olmamıştı. İlişkilerindeki tutku, eğer varsa bile, uzun zaman önce kaybolmuştu ve sonunda uyumak için bir yatağı paylaşan oda arkadaşlarından biraz daha fazlası olmuşlardı.

Bununla ve ara sıra yaptıkları yakınlaşma girişimleriyle yetinmişti. Ötelerin ötesindeki küçük bir istasyonda sıkıcı bir işle sıkıcı bir hayat yaşamaktan memnundu.

Yapmamıştı.

Adam evlenme teklif eder etmez, istasyonun yemekhanesinde tüm vardiyanın önünde garip bir şekilde tek dizinin üzerine çöktüğünde, dışarı çıkması gerektiğini anlamıştı. Açıkça hayır demişti ve adam hiç şaşırılmış görünmüyordu bile. Neredeyse... rahatlamıştı.

Bir saat içinde eski amirinin kendisine gönderdiği Sınır Savunma Devriyesi'ndeki iş teklifini öğrenmiş ve hemen kabul etmişti. Yirmi dört saat içinde gitmiş ve bir daha arkasına bakmamıştı.

Bu beş yıl önceydi ve birkaç ilişkinin ötesinde, biriyle aynı yatağı paylaşmaya en çok yaklaştığı an, nöbetleşe yatmak zorunda kaldığı zamanlarda bir uyku pedinin solan sıcaklığıydı.

Birine sarılmanın ne kadar güzel unutmuştu.

Bir dilim ekmek meyvesini bitirdiğinde kürkün içine gömülmüş, dikenli çalılar arasındaki açıklığa bakıyordu. Oraya doğru kaçmalıydı. Gerçekten yapmalıydı. Mağara adamı gitmişti ve Katja ile diğerlerini kurtarması gerekiyordu.

Bu gezegeni tanımasa da iyi bir yön duygusu vardı ve mağara adamlarıyla aynı yönde ilerliyorlardı. Ormanda hayatta kalma ve onlara ulaşma şansı büyük mağara adamıyla, onsuz olduğundan çok daha iyiydi.

Ve... dikenli çalılar arasındaki küçük boşluğa tekrar baktı. Diğer mağara adamı, korkunç gözlü olan, hâlâ oradaydı. Kendisinden sadece birkaç metre uzakta olmasına rağmen, orada olduğundan haberi yoktu. Göremediği birinden kaçamaz ya da kendini savunamazdı. Ve o sadece onlardan biriydi. Katja ve diğerlerinin bulunduğu grupta en az on beş kişi daha vardı.

Mağara adamları onları nasıl yakalamıştı? Uçurum mağarasının güvenliğini terk etmiş olmalılar. İnledi ve başını arkaya eğip gözlerini kapattı. Neden onları bıraktığı yerde kalmamışlardı ki?

Dikenli sığınığın dışından gelen bir ses başını hızla kaldırmasına neden oldu. Nefesi boğazında düğümlendi. Dışarıda biri mi vardı? Ya diğer mağara adamıysa? Kötü gözlü olan.

ona bu kadar yakın saklanmak? Kesinlikle onunla uğraşmak zorunda kalmak istemiyordu... bir daha asla.

Etrafına ılğınca bakarak, o olması ve kendisiyle birlikte buraya girmesi ihtimaline karşı saklanacak bir yer bulmaya çalıştı ama hiçbir şey göremedi. Dikenli alılar dört bir yanını sarmış, toprağın içinden yükselerek başının üzerine kadar ulaşmış ve aşılmaz bir duvar oluşturmuştu. Sıkışabileceğı hiçbir boşluk yoktu ve parçalara ayrılmadan içinden geçmenin hiçbir yolu yoktu.

Bir şey yapamadan, hatta kendini savunmak için silaha dönüştürebileceğı bir şey bulmayı bile düşünemeden, dikenli girişten tanıdık beyaz saçlı bir kafa çıktı ve ardından cehennem gibi geniş bir çift omuz geldi.

Mağara adamı, küçük alana girmek için dikenleri sanki orada değillermiş gibi iterek yolun geri kalanını kat ederken, rahatlama ona sert ve hızlı bir şekilde çarptı ve onu güçsüzleştirdi. Onu taşımayı nasıl başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Adam kendini açarken homurdandı ve sonra kadın onun arkasında bir şey sürüklediğini fark etti.

"Bu bir çanta," dedi şaşkınlıkla, adam karşısına oturup içine uzanmak için çantayı açtığında. "Fermuarlı gerçek bir anta. Nereden aldın bunu?"

Sırt çantasının eski ve biraz hırpalanmış olduğu belliydi. Kayışlarından biri tamamen kopmuştu ama... pantolonuna ve botlarına baktı... hepsi bir mağara adamından bekleyebileceğinden daha yüksek bir teknoloji seviyesine sahipti. Ismarlama değillerdi ama seri üretilmiş gibi görünüyorlardı, bu da daha büyük ölçekli üretim yeteneklerine işaret ediyordu.

"Buraya başka gemiler de çarptı." Noktaları birleştirirken yaptığı yorum ondan çok kendisine yönelikti. "Pantolon ve botlar da buradan geldi."

Öyle olmak zorundaydı. Bunun başka bir açıklaması olamazdı -eğer mağara adamı ondan bir şey saklamıyorsa ve bunu yapması için bir neden göremiyordu. Elbette, alt bacaklarının ve botlarının etrafına kürk sarmıştı ama bu bir şeyi gizleme çabasından ziyade dekoratif bir şey olabilirdi. Diğer, diğer mağara adamı da benzer şekilde giyinmişti, yani evet... kesinlikle daha dekoratifti.

Gözlerini kırıştırdı. Onun adını bile bilmiyordu. Kahretsin, onun dilini anlamıyor olabilirdi ama aç olup olmadığını öğrenmek için işaret dilini etkili *bir* şekilde kullanmıştı, yani zekiydi.

"Maeve," dedi göğsünün ortasına dokunarak.

Bakışları ona kaydı ve kaşlarını çattı. Sonra göğsünün ortasına vurdu ve "Maeve" dedi.

"Hayır, hayır." Başını salladı ve elini kalbinin üzerine koydu. "Ben Maeve."

Sonra onu işaret etti ve bir kaşını kaldırdı. Adam uzun bir süre ona baktı ve sonra gülümsedi. Yüzündeki ifade onu şaşkına çevirmiş, adamı sert ve *hırçın* olmaktan çıkarıp yakışıklı bir adam haline getirmişti.

"Raalt."

Kahretsin, bunun işe yaramasını beklemiyordu. Kaşları saç çizgisine doğru kalktı.

"Raalt? Adın Raalt mı?" diye sordu, sesini renklendiren heyecanla. Raalt. Güzel bir isimdi. Tanıdık geliyordu ama nereden geldiğini bilmiyordu. Çok fazla uzaylı mağara adamı tanımıyordu.

Cevap olarak homurdandı ve ateşin etrafına dikkatlice yerleştirdiği taşların üzerinde dengelemek için çantadan metal bir plaka çıkardı. Adamın muşamba olduğuna yemin edebileceği bir şeyi açıp ince şeritler halinde dilimlemeye başlamasını merakla izledi. Sonra da

ateşin üzerindeki tabağa koydu. Cızırdadı ve en lezzetli koku havayı doldurdu.

"Aman Tanrım, bu domuz pastırması mı?" Yemeğin pişmesini bir şahin gibi izlerken neredeyse inliyordu. Mordu ve üzerinde yeşil çizgiler vardı ama umurunda değildi. Onu bu kadar rahatsız ediyorsa gözlerini kapatır ve Terran pastırmasıymış gibi davranırdı. Ki rahatsız etmiyordu. Burası ile Terran dünyaları arasındaki farklar onu itmekten ziyade büyölüyordu.

Cevap vermeden durdu ve ekmek meyvesi bulmak için tekrar dikenlere uzandı. Bu sefer çok daha seçiciydi, tatmin edici bir tane bulmadan önce sapın üzerindeki her birini inceliyordu. Hızlı bir çekişle kopardı ve kız onu ateşin yanındaki düz kayanın üzerine bırakmasını izledi. Bu meyve farklıydı. Diğerleri gibi sert ve koyu renkli değil, daha yumuşak ve açık mavi renkliydi.

Kemerindeki hançere uzandı, bıçağın ucunu meyvenin kabuğundaki silik bir çizgiye dayadı ve tüm ağırlığını arkasına alarak sertçe bastırdı. Deriyi kesmek için harcadığı çabayı, kollarındaki ağır kasların nasıl gerildiğini ve kasıldığını ve ağzının etrafındaki gerginlik çizgilerini gördü. Ama sonra bitirdi ve meyveyi oydu, bu sefer kabuğunu da çıkardı, bunu daha önce yaptığını gösteren hızlı ve etkili hareketlerle.

Kız izlerken, adam ölümcül keskinlikteki hançerin ucunu kullanarak bir dilim uzaylı pastırmasını bir parça ekmek meyvesinin üzerine koydu ve üzerine başka bir-

"Pastırmalı sandviç," diye saygıyla nefes aldı adam sandviçi ona uzatırken. "Sanırım seni seviyorum."

Adamın gözleri, kızın ne dediğini gerçekten anlamış gibi eğlenerek parıldadı ve sonra kız kendi sandviçini yerken o da kendisi için bir sandviç hazırlamaya koyuldu.

"Aman Tanrım, bu çok iyi," diye mırıldandı ağzındaki lokmaların arasında, hayatında hiç yemediği kadar hızlı yerken. Pastırma çıtır çıtır, tuzlu ve... *mükemmeldi*. Ekmek meyvesi bu kez tatlı değildi, bu yüzden onu seçmekte acele etmemiş olmalıydı. Daha genç, mavi kabuklu meyveler tuzlu olmalıydı, ki bu da mantıklı geliyordu. Dünya'daki ve diğer kolonilerdeki bazı meyvelerin de bu şekilde çalıştığından emindi.

İkisinin de kahvaltılarını bitirmeleri uzun sürmedi; bu da Raalt'ın da en az kendisi kadar aç olduğunun bir kanıtıydı. Küçük sığınaklarının her iki yanındaki dikenleri neredeyse fırçalayacakmış gibi görünen büyük omuzlara bakarken, muhtemelen daha fazla, diye düşündü. Bu koşmak için çok büyük bir vücuttu. Her gün *çok* yemesi gerekiyor olmalıydı.

Ayağa kalktı ve ateşi söndürmek için kalıntıların üzerine toprak attı. Neyse ki ateşten duman çıkmadı ama ateşin verdiği ısı hemen kesilince ürperdi. Sonra kürklerin sıcaklığına çekildi. Adam her şeyi çantaya doldurmaya başlarken ona baktı. Nasıl üşümemişti?

Sonra adamın sıcak tabağı çantanın içine sokmak üzere olduğunu fark etti ve nefesi kesildi, yarı . Isı çantanın kumaşını eritecek ve işe yaramaz hale getirecekti.

Anında durdu, tek kaşını kaldırdı. Sırt çantasının içindeki ısıya dayanıklı bir torbaya benzeyen şeyin içine soktuğunu fark etti ve gözlerini kırıştırdı. Bu, ileri teknolojinin ve onu nasıl kullanacağını bulacak zekânın daha fazla kanıtıydı. Onun "aptal" mağara adamı hiç de aptal değildi, aslında korkutucu derecede zekiydi. Özellikle de kelimenin tam anlamıyla gökten düşen bir şeyi nasıl kullanacağını bulmuşsa.

Bir an durdu, merakla onu izliyordu ve o da başını salladı.

"Hayır, hayır. et," diye mırıldandı. "Benim hatam."

Adam bir süre onu izledikten sonra kullandıkları her şeyi toplamaya devam ederken gözlerindeki ifadeyi okuyamadı.

daha önce yemedikleri yarım ekmek meyvesini de ekleyerek paketi hazırladılar.

Önündeki dikenli çalıktan sürünerek çıkarken ona "Bugün omuz nakli yok," dedi. Omzunun üzerinden ona bir gülümseme attı. "Değişiklik olsun diye gezegeni bir de sağdan görmek istiyorum."

Homurdandı, onu sabırsızca öne doğru iterken gözleri kısıldı.

"Tamam, tamam. Saçını açık tut," diye mırıldanırken arkasını döndü ve neredeyse gözlerle dolu bir yüze çarpacaktı.

Uzaylı örümcek gözleriyle dolu bir yüz.

Ve avazı çıktığı kadar bağırdı.

Maeve'in tiz çığlığı havayı böldü ve Raalt, *krevasta* saldırırken onu yolundan çekerek n kolunu

Maw. Dişleri bilekliklerinin derisine battı ama neyse ki deriyi delip geçemedi. Deri normal bilekliklerinden daha kalındı ama buraya aç bağlantılı bir bilgisayar getirme riskini göze alamamıştı. Banic böyle bir şeyi ele geçirirse, onu vahşı hayvanları kontrol altında tutan çitleri yıkmak için kullanma ihtimali vardı.

Maeve tekrar çığlık attı ama örümceğin ona yapışmaya çalışırken çıkardığı yüksek perdeden ciyaklama sesi bu çığlığı bastırdı. Yuvarlandı ve cılız bacaklarının her birinin ucundaki jilet gibi keskin pençelerini etrafındaki zemine saplarken kaçtı.

Ona doğru kükredi, bir eliyle göğüs kafesinin etrafından yakaladı ve bileğini tekrar tekrar ısırđı. Bacaklarını, onu tuzağa düşürmeye ve yemeğini yemeye vakit ayırabilmek için bağlamaya çalışırken etrafındaki toprağa çarpan aç parçacıklarının yolundan uzak tutmaya çalıştı.

"Kaçın!" bağırdı arkasındaki dişiye. "Suya girin!"

Krevasta'nın takip edemediği tek yer orasıydı. Sürü halinde avlanma eğilimindeydiler, bu yüzden eğer bir tane varsa, orada olma ihtimali yüksekti.

daha fazlaydı. Onun için endişeleniyorsa hepsiyle savaşılamazdı.

Kadının ona itaat edip etmediğini görecek zamanı olmadı. O anda *krevasta* pençelerini pantolonunun yan tarafına başardı, deriyi hiçbir şey yokmuş gibi kesti ve karnına nişan almak için dikenlerini yukarı kaldırırken uyluğundan aşağı doğru tırmıkladı.

Bir kükremeye onu üzerinden fırlattı ve yakındaki bir ağacın geniş gövdesine çarptı. Kuru bir çıtırtıyla yere düştü, bacaklarını çılginca sallayarak yönünü değiştirmeye ve tekrar üzerine atlamaya çalıştı.

Ona hiç şans tanımadı, bir kalp atışında üzerine atladı. Üzerine inerek, diziyi onu yere sabitlemek için şişkin göğüs kafesini aşağı itti. Çılgılık attı ve ona ulaşmak için arkasındaki havayı vahşi pençeleriyle tırmıklayarak saldırdı. Hırladı, elindeki bıçakla en yakındakileri kesip attı. Sonra kafasının arkasına bir çizme geçirerek ağır hançerin kabzasını kafası ile göğüs kafesi arasındaki boşluğa sapladı.

Ciyaklama sesi aniden kesildi ve yere yığıldı, kıvrılırken bacakları ölüm dansıyla titriyordu. Olduğu yerde kaldı, bir sonraki saldırıya hazır bir şekilde etrafına bakınırken damarlarında öfke kabarıyordu. Ama saldırı gelmedi, uzun saniyeler boyunca kulaklarında kendi nefesinin uğultusundan başka bir şey duymadı.

Başka araknid yoktu. Bu tek başına olmalı.

Yavaşça gevşedi, eli hançerin üzerinde, ölü taklidi yapma ihtimaline karşı çevirmeye hazırdı. Yine de öyle düşünmüyordu. Tüm içgüdüleri yaşamın bedeninden kaçtığını söylüyordu. Botunun burnunun altında ezdiği yapraklar kadar hareketsiz ve cansızdı, bu yüzden onu itmek için pozisyon değiştirdi.

Bir *krevasta* yılın bu kadar geç bir döneminde ne yapıyordu? Normalde şimdiye kadar inlerine kapanmış, kışa hazır olurlardı.

Kış.

Hançerini çekerek araknidi incelemek için ters çevirdi. Gördüğü diğer *krevastalara* . Genel formu aynıydı. Vücudu üç parçadan oluşuyordu, bir ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla gözü vardı ve sekiz bacağına ucu ölümcül keskinlikte pençelerle kaplıydı. İlk ikisi, dişlerinden aşağıdaki yaprak döküntülerine ve toprağa sızan aynı zehirle damlıyor, temas ettikçe tıslıyordu.

Gözleri kısıldı. Biçimi hafifçe uzamıştı. Göğüs kafesi ya da göğüs kafesi türünün diğer örnekleri kadar yuvarlak değildi ve dişleri ile çene kemikleri tuhaf görünüyordu. Neredeyse şişmişti.

Öne doğru eğilerek, bıçağının yassısıyla onları kenara itti. Hayır, şişmemişlerdi. Deforme olmuşlardı. Mutasyona uğramışlardı. Normalde gece mavisi olan gözlerindeki kırmızımsı renk ona rahatsız edici bir şekilde Terk'i hatırlatıyordu.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. Gezegenin yerli araknidlerinin Kan Öfkesi göstermesi mümkün müydü? Hayır, bu imkânsızdı. Izaean Parac'Norr'un yerlisi değildi ama buraya sürgün edilmişlerdi. Gezegenin eko ya da evrimsel sisteminin bir parçası değillerdi. Öyleyse ithal bir türe özgü bir şey nasıl olur da yerli türleri etkileyebilirdi?

Başını sallayarak ayağa kalktı, keşke cesedin yerini işaretleyecek bir etiket ya da başka bir şey olsaydı da daha sonra geri alınabilseydi. Oğlu Isan, Kan Öfkesi'ni ve tarihini inceliyor, onları değilse bile gelecek nesilleri bu illetin pençesinden kurtaracak bir atılım yapmayı umuyordu.

Bir çığlık kafasını kaldırmasına neden oldu. Maeve.

Ona ulaşmak için bir anda ormanın içinde koşmaya başladı. Ona koşmasını söylemişti ve o koşmuştu.

Sadece daha fazla tehlikeyle karşılaşmamış olmasını umuyordu.

MAEVE, sanki cehennem köpekleri peşindeymiş gibi ormanın içinde hızla ilerledi. Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı, ağaçların arasında koşarken her şey bulanıklaşıyordu. Akan suyun sesi onu bir pervane gibi ateşe çekti.

Çalıların son sırasını da yarıp geçti ve kaygan kıyıda ayakları altından kayıp giderken çığlık attı. Bir saniye sonra suya sıçradı ve ani soğuk nefesi kesilerek suya gömüldü. Tekmeleyerek su yüzeyine çıktı, öksürerek ve sıçrayarak kıyıya geri dönmeye çalıştı.

Bir saniye sonra yukarı çekilip sert bir şeye çarpınca çığlık attı. Kendini Raalt'ın karanlık gözlerine bakarken buldu. Vahşi ve karanlıktı ve ona o kadar yoğun bakıyordu ki kız titreyerek ona daha da yaklaştı. Hayatında hiç kimseyi gördüğünde bu kadar rahatlamamıştı ve kollarını onun boynuna sıkıca doladı.

Etrafına bakındı, bir kolu dizlerinin altındaydı, diğerinde de hançeri vardı, örümceklerin çalılıklardan sıçrama ihtimaline karşı. Boncuk gibi kırmızı gözlerini hatırlayınca titredi; örümcek ona doğru hamle yaparken dişlerinden zehir damlıyordu. Dönerek ona yaklaştı ve o dönüp sudan çıkarken yüzünü boynunun yan tarafına gömdü.

Ormanda o kadar hızlı koşuyordu ki, ağaçlar etraflarında bir bulanıklıktan biraz daha fazlasıydı. Örümcek canavara saldırırken onu kurtarmak için yolundan itmişti. Kolunu ısırıldığını hatırlayınca içinden bir ürperti geçti. O dişler... Eğer orada olmasaydı.

Adam yavaşladı ve kadın omuzlarında ve bacaklarında güneşi hissetti. Boğazının güçlü sütununun etrafından bakarken, gözlerini kırptırdı.

Önünde tanıdık bir kaya yüzü belirdi. Onu kazaya geri mi götürmüştü? Orası Katja ve diğer kadınların bulunduğu yerin tam tersi yönde ve saatlerce uzaktaydı... ama sonra adam hareket ederek hafif çimenli bir yamaca doğru koşmaya başladı ve o da bunun böyle olmadığını anladı. Sadece benzer görünüyordu, hatta dik, sivri bir uçurumun yanındaki yamaca kadar.

Zirveye ulaştılar ve kadın nefesini tuttu, uçurumdan dikey düşüşe bakarken başı dönüyordu. Kollarını sıktı ve adam ona baktı.

Sonra çekip gitti.

"Ne fuuuuuu..."

Adam yarı yolda bir çıkıntıya indi ve kadın etrafına , adamın boğazını daha küçük bir adamı boğacak kadar sıkı kavramıştı. Adam iki uçurumun köşesine gizlenmiş bir mağaraya doğru döndüğünde içini bir şaşkınlık kapladı ve birden kadınların nasıl yakalandığını fark etti. Düşündüğü gibi mağaradan *çıkmamışlardı*. Mağara adamı basitçe aşağı inmişti. tırmanmaya çalışmamalarına şaşmamalı. Buna ihtiyaçları yoktu.

Mağaraya girdikten sonra onu ayağa düşürdü, iri elleri giysilerini yırtıyordu.

"Bu ne lan! Hayır! Hayır! Raalt, *bırak* beni! Hayır!" Nefes nefese kalmış, adamın ellerini tokatlarken dönüp duruyordu.

Ama adam acımasızdı, gömleğini yırtıp çıkarırken onu duvara yasladı.

"Seni kesti mi?" diye homurdandı ve onun kendisini süzmediğini, teninin her santimini incelediğini fark etti.

Adamın endişesi o kadar bariz ve yoğundu ki onunla mücadele etmeyi bıraktı ve kıyafetlerinin geri kalanını çıkarmasına izin verdi. Dönüp durdu, örümceğin pençelerinden kaynaklanan kesikler için derisinin her yerine bakmaya çalıştı. Onun önündeki çıplaklığı ya da ararken derisini fırçalayan iri elleri onu endişelendirmiyordu bile.

saçlarını kaldırmak ve boynunu kontrol etmek için yaklaşıyordu. Onu kesmiş olması neden önemli olsun ki?

"Hayır... Sanmıyorum." Sonra adam parmaklarını saçlarında gezdirirken ona baktı. "Bekle, seni anlayabiliyorum. Terranca konuşabiliyor musun?"

Bunca zaman onun kendisini anlayamayan aptal bir mağara adamı olduğunu düşünmüştü ama o anlayabiliyordu.

"Biraz, evet." Onu mağaranın arka tarafındaki büyük bir kaya havuzuna doğru götürürken başını salladı. Sudan yükselen buhar burayı büyük bir banyoya benzetiyordu.

"İçeri," diye emretti. "Su ..."

Mağara adamlarının kullandığı aynı gırtlak diliyle söylediği sonraki sözlerini anlayamadı.

"Hayır. Henüz suya girmedim." Kaşlarını çattı ve olduğu yerde durdu, kollarını için kendine sardı. "Terranca biliyor musun?"

"Birazcık," diye tekrarladı, onu kucağına alıp sıcak suyun içine bırakırken yüzünde sinirli bir ifade vardı. Bu sıcak bir kucaklama gibiydi, ağrıyan vücuduna yatıştırıcı bir merhem gibi geldi ama bunu görmezden gelerek ona dik dik baktı.

"Daha fazla. Eğer daha fazla konuşursan," diye ekledi ve kaya havuzunun kenarlarında yetişen yumuşak yosunlardan bir avuç alıp suya atarak nasıl sabun gibi köpürdüğünü gösterdi.

"Daha çok konuş," diye emretti. "Daha fazla kelime alıyorum."

Göz ucuyla onu izledi. "Yani daha fazla kelime öğrenebilmen için daha fazla konuşmamı mı istiyorsun?"

başlarken başını salladı. Kadın bakışlarını yukarı çekti. Lanet *olsun*, yırtılmıştı. Hepsi. Bitti.

"Yani beni anlıyor musun? Ne... söylediğim her şeyi?"

Başını kaldırdı, gözleri onunkilerle buluştu ve dudaklarında bir parça eğlence belirdi.

Oh, kahretsin. Evet, onu anlıyordu. Bu da onun ne söylediği hakkında hiçbir fikri olmadığını düşünürken söylediği her şeyi anladığı anlamına geliyordu.

"Nasıl ama?" diye sordu, adam yanına tırmanırken kenara çekilerek.

Adam hareket ettikçe su havuzun kenarlarına çarpıyordu ve sabun yosununa uzandığında geniş omuzlarının saten, bronz teninin altında dalgalanan ağır kaslardan gözlerini alamıyordu. Havuz daha önce büyük görünmüştü ama şimdi adamın bacağına suyun altında kadınınkine sürtünmesiyle küçücük görünüyordu.

Ona baktı ve kaşlarını çatı. Sonra elini kaldırdı ve saçlarını geriye doğru iterek kulağının arkasındaki deriyi gösterdi. Kızın gözleri büyüdü. Orada bir yara izi vardı. Bir yaralanmaya ait olamayacak kadar düzdü. Daha çok bir ameliyat izine benziyordu.

"Bir implant mı?" diye sordu şaşkınlıkla. "Çeviri implantınız mı var?"

Başını salladı. "Anlayabiliyorum. Konuşmak için tüm kelimelere sahip değilim."

Gözlerini kırıştırdı, anlamaya çalışıyordu. "Yani sadece tek yönlü mü çalışıyor? İki kişinin de mi ihtiyacı var? Farklı dillerde konuşsalar bile birbirlerini anlayabiliyorlar mı?"

Tekrar başını salladı, başını suyun altına eğdi ve sonra uzun, gümüş rengi saçlarını yosun sabunuyla ovma için yeniden çıktı. Yıkanırken onu izledi; kazadan, ormanda geçirdiği geceden ve örümcek saldırısından sonra temiz olmaktan başka bir şey istemiyordu. Eğer o şeyin derilerinde en ufak bir şey bırakmış olma ihtimali varsa-

Kadın dondu kaldı ve adama baktı. Adamın hareketleri kişisel bakımla ilgili olamayacak kadar hızlı ve sistematikti.

"Örümcek. Bir tür bulaşıcılığı mı yıkıyoruz?" diye tahmin etti.

Bir kez daha durdu, bir ölümlüye ait olamayacak kadar güzel koyu gri gözleriyle onu inceledi ve sonra başıyla küçük bir selam verdi.

Yosun sabununu kaldırarak, "Örümcek yok mu... bebekler?" dedi.

Lanet olsun. Zaten oturuyor olmasaydı, dizleri onu tutamayacak güçsüz olduğundan küçük bir yığın haline gelirdi. "Örümcek üzerimize yumurta mı bıraktı?"

Örümceklerden nefret ederdi. Onlardan tutkuyla nefret ederdi. Uzaylı örümcekler daha da kötüydü.

"Kesik yok. Güvenli. Bu..." yosunu salladı. "Önlem." Artık tamamen temizdi ve onu izliyordu.

"Yani... beni daha önce anladın mı?" diye sordu dikkatle, yanaklarında sıcaklık geziniyordu.

Adamın gözleri karanlıkla doldu ve kadın nefesini tuttu. Bir bakışla aralarındaki hava değişti ve gerilim dolu bir hal aldı.

"Kaçma," diye uyardı onu alçak bir sesle, derin tonlar vücuduna yasadışı olması gereken şeyler yapıyordu. "Örümcek sadece yırtıcı değil. Sen . Ben kovalarım."

Yutkundu ve mağaranın girişine doğru baktı. Onun ne kadar hızlı hareket edebildiğini görmüştü. Ondan önce oraya ulaşmasının imkânı yoktu. Ve ulaşabilse bile, hâlâ uçurumla mücadele etmesi gerekiyordu.

Kaya havuzunun şaşırtıcı derecede pürüzsüz kenarına sırtını yaslayarak onu izledi. "Neden kaçmak isteyeyim ki? Dışarıda örümcekler ve diğer pislik mağara adamları var..."

Kadının sözleri karşısında gözlerinde bir şey parladı. Hayal kırıklığı mı?

Emin değildi. Sonra kaşlarını çattı. "Bekle..."

Sen Latharian'sın. Değil misin?"

O bir mağara adamı değildi. Bundan emindi. Bir noktada ameliyat olmuştu, yani olamazdı.

Başını salladı, hâlâ dikkatle onu izliyordu. Kadın titreyerek ellerini suyun üstünde gezdirdi. Kendini yine av gibi hissediyordu, ama bir kadın bir erkeğin tüm dikkatinin kendisinde olduğunu bildiği zamanki o seksi haliyle.

"Izaean," diye cevap verdi, sesi daha önce olduğundan daha derin ve sert çıkıyordu.

"Izaean'ı hiç duymadım." Adam uzanıp bileğini yakalayarak güçlü parmaklarıyla kelepçelediğinde kaşlarını çattı, dikkati dağıldı. Bir an için hiçbir şey yapmadı, sadece başparmağını oradaki hassas derinin üzerinde gezdirdi.

Sonra onu nazikçe kendine doğru çekti.

"Lathar," diye gürledi onu bacaklarının arasına, yüzü kendisine dönük bir şekilde yerleştirirken. "Ama Lathar değil. Kötü Lathar."

"Kötü Lathar mı?" Adam başını geriye yatırmak için saçlarını hafifçe çektiğinde ve ardından büyük bir eliyle saçlarına su döktüğünde şaşırdı. Diğer elindeki yosunla saçlarını yıkamaya başladı. Güçlü parmaklarının saçlarında gezindiğini ve kafa derisine masaj yaptığını hissedince iniltisini bastırdı. Adam saçlarını titizlikle yıkıyor, her telinin temiz olduğundan emin oluyordu; bu, korkunç bir uzaylı mağara adamından beklediğinin tam tersiydi.

"Bence hiç de kötü değilsin," dedi ona. Dün söyledikleri yüzünden yanakları hâlâ kızarmıştı... Ona seksi olduğunu falan söylemiş, kendisini anlayamayacağını düşünmüştü. Ama anlayabilirdi. Ve şimdi ikisi de bunu biliyordu.

"Bence sen... biraz tatlısın," diye ekledi elleri saçlarında duraklarken. "Gerçekten büyük, uzaylı bir oyuncak ayı gibisin. Bir sineğe bile zarar vereceğini sanmıyorum."

Mağara adamı olmayan bu korkunç uzaylıyla *neden* alay ettiğini bilmiyordu. Ama bildiği bir şey vardı, o da adamın ona zarar vermeyeceğiydi. O nasıl

hiçbir fikri olmadığını biliyordu, sadece onun bilmeyeceğini. Şimdiye kadar onu korumak ve kollamak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Hırladı, sesi daha önce duyduklarından daha alçak ve daha tehlikeliydi. Su çalkalandı ve bir sonraki an kendini kaya havuzunun kenarına yaslanmış buldu, adam başının iki yanında elleriyle ona doğru yaklaşıyordu. Onu içine hapsetmişti. Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu, gümüş rengi saçları yüzünün iki yanında asılı dururken su tarafından karartılmıştı.

"Oyuncak ayı mı?" diye homurdandı, tek kaşını kaldırarak. Yüz ifadesinden kızın ne demek istediğini çok iyi anladığı ve hiç etkilenmemişti. "Sana... oyuncak ayıyı göstereyim."

(Elini saçlarının arasına sokarak onu ensesinden kavradı. Dudakları neredeyse birbirine değene kadar onu kendine doğru çekti.

Ta ki aralarında bir nefes paylaşana kadar. Dudakları bilinçaltının davetiyle aralandı, adamın onu öpme ihtiyacı içini her şeyi tüketen bir ihtiyaçla doldurdu.

Yere bakarken gözleri karardı ve kadın içindeki mücadeleyi gördü. Bir sonraki an inledi ve ağzı onunkinin üzerine çöktü.

Adam dilini sert bir hareketle dudaklarının arasından geçirirken nefesi kesildi. Yumuşaklık yoktu, keşfedici öpücükler yoktu. Bunun yerine, sanki onun sahibiymiş gibi ağzını sahiplendi ve bu süreçte onun ruhunu damgaladı.

Ellerini kaldırarak adamın inanılmaz genişlikteki omuzlarında gezdirdi. Aralarındaki boyut farkı onu heyecanlandırdı.

Nefes alma ihtiyacı duyan kız, bir solukla adamın ağzından ayrıldı. Adam ona baktı ama gitmesine izin vermedi. Bunun yerine, eli boğazının ön tarafına kayd ve başparmağını çenesinin altında hafifçe okşarken gevşekçe kafesledi. İçinden bir titreme geçti, ince hareketler etrafındaki suda dalgalanmalar yarattı.

"Lütfen... nazik ol," diye mırıldandı, aralarındaki yüklü sessizliği doldurmak için bir şey, herhangi bir şey söylemeye ihtiyaç duyuyordu. Masum değildi. Daha önce de sevgilileri olmuştu ama yine de adamın sikine attığı hızlı bakış, göz sulanması ile OMG arasında bir yerde olduğunu gösteriyordu.

Başıyla küçük, sert bir selam verdi ve tekrar eğildi.

Bu kez, adamın dudakları onun ezdiğinde, yumuşak nefesi adamın ağzında kaybolduğunda saldırıya hazırды. Onu kendi bedenine doğru çekerken içinde hiç yumuşaklık yoktu. Daha büyük, daha sert vücuduna. Onu kaya havuzunun kenarına oturmaya zorlarken büyük bir eli kalçalarının arkasına uzandı.

Bunu yaparken bacaklarının arasına girdi, kalçalarını bir hamlede ayırarak aralarına girebildi. Adam sallanmaya başladı ve kızın gözleri adamın tam oraya, ona en çok ihtiyaç duyduğu yere bastırıldığını hissedince açıldı. Sert ve ağırdı, aleti sıcak, saten teninin altında çelik bir çubuk gibiydi.

Nefes alış veriş kesilmişti ve başını çevirdi. Çenesi boyunca ve kulağının altından öpüp kulak memesini ısırırken hırladı.

"Çok büyük," diye fısıldadı, elleri pençe gibi adamın omuzlarındaydı, amcığı beklentiyle sıkılmış olsa da. Vücudu muhtaç bir orospuydu ve içlerinden birinin biraz mantıklı olması gerekiyordu. "Sığmayacak."

Kalçalarını tekrar sallarken kıkırdadı, memnun, erkeksi bir ses. Adamın siki amının dudakları arasından kayarak ağrıyan klitorisine sürtünürken, içinden bir sıvı ısı akıntısı kaçtı.

"Uyacak," diye söz verdi kırık Terran dilinde. "Dikkatli ol. Nazik ol."

Adam onu kendine çekip bacaklarını kalçalarına doladığında başıyla onayladı. Sonra sanki kızın hiçbir ağırlığı yokmuş gibi ayağa kalktı ve onları havuzdan çıkardı.

Soğuk havada teni hızla soğurken bir ürperti onu vurdu. Ama daha o farkına varmadan, adam onu havuzun yanındaki yosun yatağına indirdi ve üzerine çıktı. Yosun yumuşak ve yaylıydı, sırtında serin bir ipek gibi duruyordu. Önemli değildi. Tek odaklanabildiği şey oydu. Sanki tüm uzaylı gezegeni yok olmuş ve sadece ikisi var olmuş gibiydi.

"Benim," diye ve kalçalarını tekrar ona doğru salladı.

Sürtünmeden dolayı dudağını ısırdı, her kayış onun uyarılmasını daha da artırıyordu. Dudaklarını sahiplendi, sert öpücükler ruhunda sahip olduğunu fark etmediği bir ihtiyacı karşıladı ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak ona doğru kalktı. Ondan daha fazlasına. Her şeyin daha fazlasını.

Bacaklarını adamın zayıf kalçalarına doladı ve ona doğru sallandı. Ona daha çok bastırdı. Onunla birlikte hareket etti.

Ağzının içinde homurdandı, bu ses derin bir ihtiyaç ve onayın sesiydi. Kadın öpücüğe gülümsedi ve adamın alt dudağını ısırarak için geri çekildi. Adam ağzını onunkinden çekip aldı, derin hırıltı kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi, tıpkı ona bakarken gözlerindeki karanlık gibi.

Anlayamadığı bir şey söyledi ama ona tehlikeli oyunlar oynadığını söylediğini anlamak için herhangi bir implanta ihtiyacı yoktu. Küçük bir gülümseme dudaklarını büktü ve kalçalarını ona doğru sallarken sırtını ona gösterecek şekilde kamburlaştırdı.

Küfür etti. Bunun bir lanet olduğunu biliyordu. Tekrar yaptığında gülümsemesi genişledi.

Elleri başının iki yanında, ona karşı dalgalanarak hareket etti. Adam sikinin tüm uzunluğunu alt dudaklarının arasından geçirirken inledi, shaft ve sonra uç her zaman klitorisile temas halindeydi.

Sonra pozisyon değiştirdi ve sikinin geniş başı tam ... vücudunun girişine doğru bastırdı. Kadın hareketsiz kaldı,

sıcaklık ve ihtiyaç damarlarında kabarıyordu. Zorlamadı, aşağı uzanırken gözlerinde küçük şeytani bir pırıltı vardı.

Zeki parmak uçları klitorisini bulduğunda gözleri açıldı. Eridi, adam okşadıkça ve alay ettikçe yumuşak bir inilti kaçtı. İhtiyaç damarlarında dolaştı, tırnakları omuzlarına battı, o dokundukça sıkıştı ve gevşedi. Adam uyarılmasını daha da artırdı ve sonra ona karşı sallandı, kalçalarının her hareketi klitorisinin üzerinde parmaklarının bir vuruşuyla koordine edildi.

Ona karşı hareket ederken , daha fazla dayanamayana kadar çekirdeğinde bir ağrı oluştu. Doruk noktası onu güçlü, sessiz bir dalgayla vurdu. Kız alevler içinde kalırken adam dudaklarına yapıştı; sert ve baskın öpücük, kız salıverilmesinin dalgaları arasında ilerlerken onu mümkün olduğunu hiç düşünmediği kadar yükseğe çıkardı.

Aşağı indiğinde adamın kendisini izlediğini görünce gözlerini kırıştırdı. Hareket etmeyi bırakmıştı ama hâlâ ona doğru bastırıyordu. Bunu fark eder etmez, ihtiyaç ona geri çarptı, serbest bırakılmasının gücüyle mümkün olması gerekenden daha güçlü bir şekilde.

Küçük bir ihtiyaç iniltisi ondan kaçtı ve tekrar sırtını kamburlaştırdı. Kolunu sırtının altından geçirerek ona yardım etti ve dudakları boynunun yanından aşağıya doğru ateşten bir iz bırakırken onu yerinde tuttu ve göğüslerinin yumuşak kabarıklığını öpmeye devam etti. Dudakları meme ucunun etrafını sararak onu ağzının sıcak mağarasına çekerken inledi. Her yalama, kıştırma ve emme, meme uçları ile klitoris arasında bir ateş hattı çizdi ve amının sıkılmasını ve ağrımamasını sağladı.

Sonra ona doğru hafifçe sokulmaya başladı, hareketleri onun serbest bırakılmasının ıslaklığıyla daha kolay hale geldi. Kalçalarının her küçük sallanışında mikro depremler gibi zevk ona çarptı, onu gerdi ve etrafından ayırdı, ona her battığında biraz daha zemin kazandı.

Bu... söyleyecek sözü yoktu, beyni o anda kısa devre yaptı. Tırnaklarını adamın omuzlarına geçirdi, adam ittikçe gözleri kapandı. Ve itti.

Homurdandı ve onu dikleştirdi, güçlü kollarıyla onu kucağında tutarken, muhtaç amcığına sikini santim santim işkence edercesine yavaşça yedirdi. Kadın inledi, kollarını adamın omuzlarına doladı ve tekrar öpücüğünü istedi.

Ona istediğini, ihtiyacı olanı verdi, dudakları sert ve talepkârdı, aynı zamanda vücudunu sahiplenirken ağzını da yağmaladı.

Sonunda tamamen oturmuştu, amcığı onun geniş ve sıkı bir şekilde gerilmişti ve onu yerinde tutmak için büyük bir eli boynunun arkasına sarılmış olarak onu hareketsiz tuttu.

"*Kelarris...*" mırıldandı, fırtınalı gözleri ona bakarken parlıyordu. Onun derinliklerine gömülmüş olan siki sarsıldı ve zonkladı.

Dudağını ısırdı, adamın yüzündeki ateşli, sahiplenici bakış, sahip olduğunu bilmediği düğmelere çarptı. Kukusu onun etrafında çırpınıyor, neredeyse sınırına kadar geriliyordu ama umurunda değildi. Kendini iyi hissediyordu, iyiden de iyi... Olması gereken yerdeymiş gibi hissediyordu.

Hareket etti, onu içinden çekip çıkardı ve bakışlarını her zaman onun üzerinde tutarak tekrar yukarı itti. Sanki adam onun ruhuna bakıyordu, kadın da onunkine, adam onu kendi ruhu olarak sahiplenirken. Bu şimdiye kadar yaşadığı en erotik şeydi.

Adamın dudaklarından sert hırıltılar döküldü ve adam hızlanarak tekrar dudaklarına yapıştı. Mağaranın havası tenin tene değme sesleri ve inlemeleriyle dolarken kadın da onunla birlikte hareket etti, sırtını kamburlaştırdı ve kendini onun üzerine bıraktı.

Aynı anda hem çok fazla büyüyor hem de yetmiyordu. Haykırdı, onun dudaklarından koptu ve ikinci bir doruğa ulaştı ona bir gibi

süpernova. Zevk içini parçaladı, kanını erimiş bir ihtiyaca dönüştürdü ve ona sarıldı, kalçaları sarsıldı ve daha fazlasını ararken onunkine çarptı.

Adam homurdandı ve bir saniye sonra kadın sırtüstü yattı, adam hızlanırken üzerine çıktı, zevk dalgaları dalga dalga içinden geçerken ona çarptı. Her itiş, içindeki ihtiyaç ve his canavarını besledi, nereden bittiğini ve onun başladığını bilmeyene kadar serbest bırakılmasını uzattı.

Sonra son bir kez kızın içine girdi ve vahşi bir kükremeye başını geriye atarak kızın derinliklerine boşaldı.

Onu sıcak tohumuyla
damgalamak. Onu sahiplenmek.
Ona sahip olmak.

RAALT uyandığında Maeve ikinci kez kollarındaydı ve içini bir huzur kapladı. Maeve tam da olması gerektiği yerde, kalbinin yanı başındaydı. Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı ve panik içinde Maeve'i kontrol ederek ayağa kalktı.

Onu sahiplenmişti ve nazik davranmamıştı... davranmaya çalışmıştı ama öfke onu o kadar kötü etkilemişti ki bu bir seçenek değildi. Kız acı çekiyor gibi görünmüyordu ama o kadar küçüktü ki, onu kolayca incitebilir ve bunu fark etmeyebilirdi.

Onu kontrol ederken kalbi göğsünde gümbürdedi, ellerini bacaklarından aşağı ve kıvrımlı küçük vücudunun üzerinde kaydırды. Uykulu bir şekilde ona ellerini uzaklaştırmaya çalıştı ama tam olarak uyanmadı. Neyse ki bir yaralanma izi bulamadı.

-Ona dokunduğunda herhangi bir morluk ya da yara izi yoktu ve rahatlayarak onu kollarının arasına aldı, şakağına bir öpücük kondurdu.

Öfke, krevasta saldırdıktan sonra aşırıya kaçmıştı ve ona bulaşmış olabileceğini düşündü. Daha önce öfkeyle duyarsızlaşmadığı sürece kanıyla sınırlı olan ezici bir varlık onu ele geçirmişti.

Kaşlarını çatarak mağaranın çatısına baktı. Dışarıdan gelen ışık, sıcak ve altın rengindeydi. Bu seferki öfke farklıydı. Öfkesi onu buraya getirmeye iterken düşünebiliyordu. Kuzey kıtasında çok fazla zaman geçirmemişti ama bir şekilde buranın burası olduğunu biliyordu. Onu soymuş ve onu hamile bırakıp kendisine bağlamayı umarak sahiplenmeden önce enfeksiyon kapmadığından emin olmak için sabun yosunuyla nasıl yıkanacağını göstermişti.

Bu düşünce, bu *ihtiyaç* düşüncelerine girdiğinde gözlerini kırıştırdı. Sonra, vücudunda yeni bir yaşam barındırdığını gösteren işaretleri yakalamaya çalışmak için onun kokusunu içine çektiğini fark etti.

Ama hiçbir şey yoktu. Sadece yosunun saçında bıraktığı temiz, hafif otsu koku vardı. Hamile değildi. Henüz. Hamile olmasına ihtiyacı vardı, karnının çocuğuyla şiştiğini düşündükçe içinde vahşi bir sızı duyuyordu. Kadının doğuracağı diğer çocuklarla birlikte ikisini de hayatıyla koruyacaktı.

İçini çekti ve yumuşak nefesi boynunun yan tarafını yıkayarak daha yakına sokularak onun düşünce trenini raydan çıkardı. Gözlerini kapadı ve bir memnuniyet dalgasının üzerine çöktüğünü hissetti. Orada uzandı ve elini onun sırtında gezdirdi. Teni çok yumuşaktı. Daha önce de çiftleşmişti ama bir dişinin teninin bu kadar yumuşak olduğunu hatırlamıyordu. Onun etrafındaki bu her şeyi tüketen ihtiyacı da hatırlamıyordu - şu an için doyurulmuş ve tatmin olmuş bir ihtiyaç.

Öfke bile istediğini elde etmiş gibi memnundu. Bunu düşündü. Her zaman, daha önce hiç bu kadar

Buna yenik düşmüş ve her zaman diğer Izaean'lardan daha iyi kontrol sahibi olmuştu çünkü çiftleşmişti. Mutasyonunun karanlığıyla savaşıırken ruhunun derinliklerindeki bu bağ onu topraklamıştı; bu bağ Miisan onu reddettiğinde ve ardından Lathar'ın hepsinin üzerine getirdiği vebanın kurbanlarından biri olduğunda bile devam etmişti. Miisan'ın kendisi olduğunu iddia eden yapay zekâyı ne zaman yarattığına dair hiçbir fikri yoktu ama o değildi. Bunu iliklerine kadar biliyordu.

Ruhu da öyle. Bileğini kaldırdı ve derisinin temiz olduğundan emin oldu, Miisan'la çiftleşme izlerine dair hiçbir kanıt kalmamıştı. Tanrıların gözünde, eski eşinin aralarındaki tüm bağlarla birlikte gittiğinin bir başka kanıtıydı bu.

Maeve'i kendine çekerken boğazının arkasında yankılanan gümbürtüye engel olamadı. Eski izleri devam etseydi bile umurunda olmazdı. Maeve *onundu*. Onun eşiydi. Bunu nefes almak için havaya ihtiyacı olduğunu bildiği kadar iyi biliyordu. Bu bilgi, bunun *doğruluğu* ruhunun derinliklerine işlemişti.

Tekrar guruldadı, sadece orada yatmaktan ve onun kollarındaki hissinin tadını çıkarmaktan memnundu. Bu şekilde uyanmayalı uzun zaman olmuştu, vücudu neredeyse kemiksizdi ve kollarında tohum kokan doygun bir kadın vardı.

Ama aklını kurcalayan bir şey vardı ve yataktan kalkmadan önce kendini nazikçe onun kollarından kurtardı. İçini çekti ve adamın çantasından çıkarıp gecenin bir vakti üzerlerine örttüğü battaniyenin altına sokuldu. İşini halletmek için mağaradan çıkıp kaya çıkıntısına yöneldi. Bu mağarayı ve bölgesini mümkün olan en ilkel şekilde işaretlemek için kayalığın kenarından kendini rahatlatırken çırılçıplak olması umurunda değildi.

İşini bitirdi ve aşağıdaki manzarayı kontrol etmek için aşağıya baktı. Yakında hareket etmeleri gerekecekti. Daha uzun süre kalmak istiyordu. Var olan her şeyi unutmak ve sadece yeni eşine ve gelişmekte olan bağlarına konsantre olmak için. Ama kızın bir hafta boyunca burada saklanmak isteyeceğinden şüpheliydi, böylece onu öfkenin gerektirdiği gibi hamile bırakana kadar anlamsızca *sürükleyebilirdi*. Hayır, vahşi hayvanların izini sürmek ve diğer insanları kurtarmak isteyecektir. Dürüst olmak gerekirse, o da istiyordu. Parac'Norr'dan ayrılmalarına izin vermeye hiç niyeti olmasa da, adamlarından birinin gözetiminde olmaları bir vahşinin pençesine düşmelerinden çok daha iyi olurdu.

Ama bakışları geriye doğru kayarken, kalçasındaki koyu bir çizgi dikkatini çekti. Kaşlarını çatı ve derisini çekti. Burası örümceğin pençeleriyle onu kestiği yerd. Yarayı iyice temizlemişti, Öfkesi ona yaranın enfeksiyon kapmadığını, dolayısıyla bu sabah kabuk bağlamış gerektiğini söylüyordu. Ama öyleydi... ve değildi.

Yara ama normalde beklediği gibi değildi. Pıhtılaşmış kan ve fibrin kabuk bağlamak yerine, yaranın üzerindeki malzeme siyahtı. Parlak. Kaşlarını çatı ve yaranın etrafındaki deriyle oynadı. Normal bir yaranın hala şiş olması ve iyileşmesine yardımcı olmak için bölgeye kan akması gerekirken, bu böyle değildi. Kenarlar, iyileşmekte olan bir yarada olduğu gibi normal bir şekilde yakalanıp çekilmek yerine pürüzsüzdü.

Parmaklarının ucuyla siyah lekeyi biraz daha yoklarken gözleri kısıldı. Doku, daha önce sahip olduğu herhangi bir kabuk gibi değildi. Daha çok derisiyle kaynaşmış bir zırh plakası gibiydi.

Dayanıklılığını test etmek için tırnağının ucuyla bastırdı. Katı, inatçı. İçgüdülerini alçak sesle bir uyarıda bulundu ama bu acil bir tehlike değildi; daha çok duyularının tam olarak çözemediği bir bilmeceydi. Garip bir şekilde, öfke sessizdi. Endişesizdi.

Bacağını esnetti, siyah bölgenin kaslarıyla birlikte nasıl hareket ettiğini izledi, sanki onun başka bir parçasıymış gibi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Kan Öfkesi'ne yeni kapılan bir Izaean için mutasyonlar normaldi. Öfke ifade edildikten sonraki ilk birkaç hafta en kötüsüydü. Öfke onları tamamen öldürmediyse, vücutları değişir ve uyum sağlardı, her gün değişim potansiyeli taşırdı.

Bu, örümceğin pençesinin yol açtığı bir mutasyon muydu? Bu yeni bir şey olabilir. Bir Izaean'ın ilk mutasyondan yıllar sonra bu kadar değiştiğini hiç duymamıştı. Ama... mutasyonun doğası buydu. Doğaları gereği dengesizdiler, her zaman deliliğe daha da yaklaşıyorlardı. Onların mutasyonları da aynı şekilde dengesiz olabilir miydi, yoksa Öfkesi iyileşme sürecini bir şekilde etkilemiş miydi?

Başını salladı ve düşünceleri şimdilik zihninin gerisine itti. O bir bilim adamı değildi, öfke onu bir savaş kruvazörü gibi vurmadan önce bile değildi. Maeve'i bu durumdan sağ salim kurtardığında, Isan'ı ve bilim adamlarından oluşan ekibini arayacaktı. Onlara mutasyona uğramış Krevasta'yı ve bunu anlatacaktı.

Sabah ışığına sırtını döndü ve mağaraya doğru yürüdü. Gözleri gölgeli iç mekâna anında uyum sağladı ve Maeve'in battaniyenin altında büzüşmüş olduğunu gördü. *Draanth*, orada yatarken çok güzel görünüyordu, sanki yakaladığı narin, ruhani bir yaratık gibi. Maeve onun kızıydı. Bu düşünce, sahiplenici ve basit, onu ilkel bir tatminle doldurdu.

Onun. Eşi.

Durdu ve kendini ona bakmaya bıraktı. Gitmeleri gerekiyordu, diğer kadınları kaçıran vahşi hayvanların izini sürmeleri gerekiyordu. Bu rahatsız edici bir aciliyetti, ama sadece onun birkaç dakika daha dinlenmesini istiyordu. Son birkaç gün, kaza, vahşi hayvanların izini sürmek, krevasta saldırısı... onun için zor geçmiş olmalıydı. Ve onun kadar dayanıklı olduğu söylenemezdi.

Ama bir an önce yola koyulmaları gerekiyordu. Vahşilerin neden bu şekilde bir araya geldiklerine dair hiçbir fikri yoktu ama sebep her ne olursa olsun, bu iyi bir şey olamazdı. Bırakın bir grup narin insan dışisini, onlara *plagio* yavruları -kelimenin tam anlamıyla canlı kayalar ve zarar görmezler- konusunda bile güvenmezdi.

Yüz ifadesi gerginleşti. Sorun şuydu ki, aklındaki rota onları ilk başta vahşi hayvanların izinden uzaklaştıracaktı. Bilinen bir *sinensis* avlanma alanından kaçınmak için rotalarını değiştirmesi gerekiyordu. Onlar Parac'Norr'daki yırtıcıların en büyükleriydi ve tam silahlı bir av partisi olmadığı sürece kendisinin bile uğraşmayacağı türdendi.

Sadece yön duygusunun zekâsı kadar keskin olmamasını ummak zorundaydı, yoksa sorularla, özellikle de onu anlayabildiğini anladığına göre bir sürü soruyla karşı karşıya kalacaktı. Dikkatini dağıtmanın kafasını karıştıracığını, hatta belki de onu kızdıracağını biliyordu ama güvenlik her şeyden önce gelirdi ve henüz onun dilinde bunun nedenini açıklayacak kelimelere sahip .

Bakışları son bir kez ona kaydı, dolgun dudakları hafifçe aralanmış ve yüzü uykuyla gevşemişti. Dünyanın ve onun keskin kenarlarının tamamen farkında değildi. Tehlikelerinden. Gülümsedi, keşke onu sarıp sarmalayabilseydi ve her şey bitene kadar onu burada, güvende tutabilseydi.

Keşke *kervasi* olsaydı.

İlerleyerek onun yanına çömeldi ve omzundan hafifçe sarsmak için uzandı.

"Maeve. Uyan artık. Git."

(Raalt ve Maeve ormanda yürürken güneş ışığı başlarının üzerindeki örtüyü delip geçerek etrafı aydınlatıyordu.

Her şeyin üzerinde bir bal tabakası gibi uzanan yumuşak, altın bir ışıltıyla. Bu hayali düşünceye gülümsedi. Dünya yabancı olabilirdi ve hâlâ kurtarmaları gereken kadınlar vardı ama şu anda cennet gibi hissediyordu.

Daha önce mağara adamlarını takip ederken etrafına bakacak zamanı olmamıştı. Daha çok Katja'yı kurtarabilmek için ona ayak uydurmakla ilgilenmişti. Ama şimdi, bu dünyaya ve tehlikelerine çok daha aşına olan Raalt buradayken, biraz rahatlayabilir ve etrafına bakabilirdi.

Ve çok güzeldi.

Sanki bir ressam sarhoş olmuş ve boyalarını her yere sıçratmış gibi, yerden parlak morlar ve şaşırtıcı sarılar renginde imkânsız görünümlü uzaylı çiçekleri fişkırıyordu. Havada, adını tam olarak koyamadığı baharatlı bir şeyle karışmış hanımeli gibi tatlı bir koku vardı ama transit limanlarda ve benzerlerinde kokladığı tüm üst sınıf parfümlere rakip olabilirdi.

Raalt onun önünde yürüyordu, sırt çantasını gizlemek için ağır kürkünü yine omuzlarına geçirmişti. Kolay bir zarafetle hareket ediyordu.

yabancı güzelliğiyle.

Sanki onun kendisini izlediğini hissetmiş gibi omzunun üzerinden baktı. Yüz hatları, yüksek elmacık kemikleri ve camı kesebilecek bir çene çizgisinden oluşan çarpıcı bir senfoniydi. Adam bir sanat eseri idi - tehlikeli derecede öngörülemeyen bir sanat eseri ama yine de dışı bir tanrı tarafından yaratıldığı belli olan bir sanat eseri. Dönüş şekli, ışığın ona vuruş şekli, podyumu vahşi bir ormanla takas etmiş yıldızlar arası bir süper model olabilirdi.

Dudağını ısırdı, ayaklarının üzerinde durmaya konsantre oldu. Bu sabah onun kollarında uyanmış, göğsüne sarılmış ve güçlü, kaslı kollara . Tanrılar yardımcısı olsun, memnundu. Hatta... mutlu mu? Bu sadece uzaylı bir savaşçı ırktan bekleyebileceğiniz türden bir malzemedir yontulmuş fiziği değildi. Aynı zamanda ona bakışı, onunla ilgilenmesi, savunmasını tamamen aşan bir şekilde onunla ilgilenmesiydi.

Bir seks tanrısı gibi sevişmesi hiç acıtmıyordu.

"İyi misin?" diye sordu ve kız başını salladı, dün gece beynini siken adama onun kışını süzdüğünü açıklamak Bir kızın *biraz* gururu vardı.

Yürümeye devam ettiler ve havada dans eden mor sinek benzeyen çiçekleri olan özellikle güzel bir bitkiye hayranlıkla bakarken, bakışları çiçeğin sarılı olduğu ağacın kenarını kaplayan yosuna kaydı. Gözleri kısıldı. Ziyaret ettiği gezegenlerin çoğunda yosunlar genellikle kuzey yarımkürede kuzey tarafına yapıştırdı. Yani burası, bulunduğu gezegenlerin yüzde doksan dokuzundan farklı değilse, yanlış yöne gidiyorlardı.

Durakladı, ilerideki ağaç gölgeliklerindeki bir boşluktan önüne baktı. Bir yükselti üzerindeydiler, bu yüzden uzaktan bu havzayı çevreleyen dağları görebiliyordu. Sadece bir anlık bakış yeterliydi

kendini yönlendirmesine izin verdi. Kaza yerine dair hafızası doğruysa, sol taraflarında olmalıydılar. Ama o sivri tepeler kümesi sağ taraftaydı. Yıllarca savaş bölgelerinde pilotluk yapmış, *Scorperios* yükünü bırakmak için sadece topografyaya göre yönünü bulmuş olması ona bağıırıyordu. Raalt'a bakarken yumruklarını iki yanında sıktı. Kaybolmuş muydu, yoksa bu kasıtlı mıydı?

Yürümeye devam ederken dudağını ısırđı, daha fazla örümcek yaratığın onlardan bir parça koparmaya karar vermesi ihtimaline karşı ona yakın durmaya dikkat etti. İçindeki yanlışlık hissi onu yiyip bitirdi ve onu yakalayan kurtarıcısının geniş sırtına baktı. Böyle bir acemilik hatası yapmayacak kadar tecrübeli ve çevresiyle uyumlu biriydi. O buralıydı. Ve yosunlar, dağlar... Yanlış yöne gittiklerini bilmemesine imkân yoktu. Onu yanlış yöne *götürdüğünü*. Diğer kadınlardan uzağa.

Nabzı bir kademe daha yükseldi. Ya diğerleriyle birlikte çalışıyorsa? Ya bu bir oyunun parçasıysa? Ne amaçla olduğunu bilmiyordu. Ensesindeki tüyler diken diken oldu, tıpkı bir it dalaşında düşman ateşinden kaçmadan hemen önce olduğu gibi. Oyuna getiriliyordu. Raalt onunla oynuyordu.

İleride ağaçların arasında bir mola daha vardı. Birkaç adım sonra kayalık bir kenara çıktılar; altlarındaki vadiden hızla akan bir nehir akıyordu. Hiç tereddüt etmedi. Bir hız patlamasıyla patikadan olabildiğince hızlı fırladı ve uçurumun kenarına doğru koşmaya başladı.

Raalt arkasından bağırdı ama o durmadı. Yavaşlamadı. Kendini açık havaya fırlatırken botları gevşek çakılların üzerinde kaydı ve sonra bir taş gibi aşağıdaki nehre doğru düştü. Bu bir kumardı ama bir piyon gibi kullanılmayı reddetti. Eğer bir oyun oynuyorsa, bunu kendi şartlarıyla yapacaktı.

SU ETRAFINDA DÖNÜYORDU, vahşi bir akıntı fırtınası ve , beyaz köpük, ama Maeve yüzeye çıkmak için mücadele etti. Nefes nefese başını suyun üstünde tutmak için savaştı, soğuğa rağmen adrenalini titriyordu, hayatta kalma içgüdüleri ve inatçılığı onu su üstünde tutuyordu. Su yüzüne sıçradı ve nehir onu akıntıya kaptırıp kendisini yakalayandan uzaklaştırırken, deniz mavisi, altın rengi ve kahverenginin karışımı olan manzara bulanıklaştı.

Sonunda sağında bir kaya parçası belirdi ve suya karşı savaşarak ona doğru hamle yaptı. Nehir onu çektikçe nefesi kesildi, onu bırakmak istemiyor ve tehlikeli kucağına geri çekmeye çalışıyordu. Titremesi durmuştu, bu yüzden burada daha fazla kalmak tehlikeden de öteydi.

Mücadele ederken çenesi kararlılıkla sıkıldı ama sonunda parmakları yüzeyin altındaki kaygan yüzeyde tutunmak için çabaladı. Sonra elleri ve dizleri üzerinde, sudan sürünerek çıktı. Ayağa kalkmayı başardı, sağlam zemine sendeleyerek basarken botları gıcırdayan bir sesle toprağa çarptı.

Saçlarını yüzünden geriye doğru iterek yukarıya ve etrafına baktı. Etraf ağaçlardan arınmıştı, bu yüzden dağları iyi görebiliyordu. Zihninde topografyanın haritasını kaşlarını çattı, gözleri kısıldı. Gemi aşağı inerken sadece kısa bir bakış atabilmişti ama bu hafızasına kazınmıştı.

Tamam, kaza yerinden çok uzakta değildi. Bunu yapabilirdi. Hızla geri dönecek, yapabiliyorsa geminin acil durum işaretini ayarlayacak ve cephaneliği arayacaktı. Raalt ne planladıysa canı cehenneme.

İhtiyacı olan yönde ormanın içinden bir patika seçerek, patikayı neyin yaptığını düşünmeden koşmaya başladı. Şu anda hiçbir şeyin dikkatini dağıtmasına izin veremezdi.

Yakışıklı mağara adamıyla ilgili düşünceler aklının bir köşesini kurcalasa da onları itti ve küçük, karanlık bir köşeye kilitledi. Onu ya da neden onu kandırmaya çalıştığını düşünemezdi. Şu anda her an önemliydi. Her saniye, kadınların o uzaylı mağara adamlarının pençesinde olduğu bir saniye daha demekti.

Botları ormanın zeminini döverken, yüksek ağaçların arasından dalarken nefes alış verişini dengede tuttu; ağaçların yaprakları, kaçıp dolanırken bir bulanıklığa dönüşüyordu. Kaza yerine geri dönerken zihni de neredeyse ayakları kadar hızlı koşuyordu.

Arazi yukarı doğru eğim kazanmaya başladı. Daha fazla hız için aşağı indi, bacakları ağrıyor ve kalbi bir çentik atıyordu. Bu eğim aradığı işaretetti; kaza yeri yakındı. Gemi uçan bir kale gibi tasarlanmıştı; en kötü senaryolar için inşa edilmiş bir Korvin yedi ağır eskort sınır devriye gemisiydi.

Dış gövde ağır zırhlıydı ve iç silah kilit kutusu bükülmeden önce en az dört top patlamasına dayanacak şekilde derecelendirilmişti. Bu da yakıt kapsülleri havaya uçmuş olsa da içindekilerin hâlâ sağlam olması gerektiği anlamına geliyordu. Saldırı tüfekleri, el bombaları, hatta belki birkaç KT-17 şarjörü; hepsi de kadınları kurtarmaya yardımcı olmak için çok değerli olacaktı.

Ve eğer başka bir şey üzerine bahse girebilirse, o da acil durum işaretinin dayanıklılığıydı. Kokpitin içine gizlenmiş olan bu işaretin en son verilecek şey olması gerekiyordu. Eğer ona ulaşabilir ve aktif hale getirebilirse, kurtarma yakında yolda olacaktı. Ya da korsanlar *onları* takip ediyorsa, en azından kadınları güvenli bir şekilde uzaklaştırırken *onları* mağara adamlarının üzerine salabilirdi.

Kalbi ve ciğerleri iyi yağlanmış bir makine gibi çalışıyordu, her atışı ve nefesi kontrollü ve rutindi. Gergin ve duyarlı kasları, sanki ona eğitimlerini, yıllarca süren disiplinlerini hatırlatan hoş bir acıyla hareket ediyordu. İçine bir gurur yayıldı; o

Artık genç bir tavuk olmayabilirdi - ne de olsa bir savaş gazisiydi - ama lanet olsun, gerektiğinde hala deli gibi koşabiliyordu.

Ağaçların arasına dalıp yukarı doğru koşarken, izlendiğine iğini kemiren bir his onu kemirmeye başladı. Ormanın her zamanki gevezeliğı kesilmişti, sanki etrafındaki dünya nefesini tutuyordu. Daha zihni işlemeden duyuları tehlike ıııııııı atıyordu. Kahretsin, ortalık sessizleştiğinde bu, bölgede bir yırtıcı olduğı anlamına geliyordu. Ve bu o değıldi. Orman onun varlığına hiç tepki vermemişti.

Raalt onu bulmuş olmalı. Ama nasıl? Onunla aynı nehre girmesi, bir şekilde nereden çıktığını bulması ve sonra da onu takip etmesi gerekirdi. Boğazının arkasından hırladı. Ona biraz rahat veremez miydi?

Ama bu düşünceler zihnini doldurur doldurmaz buz gibi bir korku omurgasından aşağı süzüldü, ensesindeki tüyler diken diken oldu. İstemedен gözleri yana kaydı. Orada, ağaçların gölgesinde, gölgeli yaprakların arasında yarı gizli, devasa, iri bir figür vardı.

O Raalt değıldi.

Panik onu doldururken bu düşünce zihninde ıııııııı attı. Yokuşu hızla ııkarken botları yumuşak toprağı kazıyordu. Her ciğer dolusu hava ağır geliyordu, ormanın toprak kokusu kendi korkusuyla karışmıştı. Gemisinin bükülmüş metal enkazına doğru tepeyi tırmanırken kalbi küt küt atıyor, vahşi bir davul sesi kaburgalarının iğini dövüyordu.

Arkasında kırılan her dal bir silah sesi gibi geliyor, onu daha hızlı olmaya zorluyordu ama arkasına bakmaya cesaret edemiyordu. Eğer o zırhlı gövdenin iğine girebilirse, saklanabilirdi. Cephaneliğı açabilirse, takipçisine karşı durumu tersine çevirebilirdi.

Yokuşun son kısmında kendini yukarı iterken ciğerleri merhamet çığlıkları atıyordu ama hemen arkasından gelen homurtulu nefesler ve gürleyen ayak sesleri yavaşlama düşüncesini aklından sildi. Alçak bir hırıltı havayı dalgalandırdı ve eğilirken irkildi, adam onu yakalamaya çalışırken başının üzerinde havanın hareket ettiğini hissetti. Geminin ön tarafına doğru uçarcasına bir sıçrayış yaptı, kıcı kararmış metale çarptığında yüzünü buruşturdu ve üzerinden kayd.

Uzanarak, çarpışmanın etkisiyle yırtılmış ve zorlanmış bir güverte plakasının sivri kenarını yakaladı. Avucunu kestiği için eli acı içinde kıvranıyordu ama dayanmaya devam etti ve bükülerek, bükülmüş ve yırtılmış güverte plakaları arasındaki boşluğa, eskiden ön görüş ekranının olduğu yere doğru yöneldi.

Mağara adamının kükremeleri kulaklarında yankılanırken küçük boşluktan yuvarlandı. Kokpit onu karanlık ve bayat kül kokusuyla karşıladı ve... Gözleri kokpitin arkasına kayd. Duvarı kül kaplamıştı - Susie'den geriye kalan tek şey. Burnu kırıştı ve arkasını döndü. Şimdi dağılmayı göze alamazdı.

Pilot koltuğundan geriye kalan tek şey olan metal iskeletin önünde dizlerinin üzerine çökerek, ön plakayı işaret yuvasından söktü ve elini aktivasyon paneline vurdu. Hiçbir şey olmadı; ne yanıp sönen ışıklar, ne de rahatlatıcı bir vızıltı.

Kahretsın.

"Haydi, seni hurda yığını," diye tısladı ve elini tekrar ona vurdu. Kahretsın... belki de işe yaramıştı. Belki de sadece ekran panelinin kabloları patlamada erimişti. İşaretçi çalışmak zorundaydı; sadece çalışmak *zorundaydı*.

Dışarıdaki geminin tepesini döven ağır ayak sesleri başını eğmesine neden oldu, başını kaldırdığında gözleri fal taşı gibi açılmıştı. İçine dolan adrenaline kokpitin arka tarafına doğru tökezledi ve

cephanelik kutusu. Sağlam görünüyordu ama ön panel bükülmüştü. Ne kadar uğraşsa da açamadı ve bu sırada bir çiviye kırdı.

"*Açar* mısın lan kapıyı!" diye bağırdı, sırtını duvara dayadı ve bir ayağını duvara vurdu.

Kulakları patlatan bir feryat havayı doldurdu ve ardından bir çığlık geldi; metal metalden sanki geminin kendisi acı çekiyormuş gibi uzaklaşıyordu. Kahretsin... ona ulaşmak için bükülmüş gövde plakalarını görüntü ekranından koparıyordu.

".!"

Daha fazla tekme attı, kutu pes edene ve bükülmüş kapı açılana kadar canına okudu. Dizlerinin üzerine çökerek, metal metalden uzaklaşırken en yakın silahı kapmak için elini içeri soktu.

"Siktir!" diye tısladı, kutunun dibinde el yordamıyla bir güç paketi aradı. Parmak uçları bir tanesine dokundu, ama onu alıp tüfeğe yerleştiremeden, son plaka koptu ve büyük mağara adamı onunla birlikte boşluğa düştü...

(Mağara adamı, kokpitin küçük alanına hükmederek Maeve'in üzerine çullandı. Maeve'in çılgılığı, tüfeğin elinden alınmasıyla kesildi.

Elleri ve ön görüş ekranını kaplayan metalde açtığı delikten kabaca dışarı çekildi. Çılgılık attı, tiz sesi yukarıdaki ağaçlardan gelen kuşları ürkütürken, onu yakalayan kişi küçük geminin burnundan aşağıdaki yanmış toprağa atladı. Adam onu omzunun üzerinden fırlatırken dünyası dönüyordu, eli onu yerinde tutmak için dizlerinin arkasına sert bir kelepçe geçirdi.

Adam ormanın içinde koşarken, kız da onun omzunda bir bez bebek gibi zıplıyordu. Baş döndürücü baş dönmesine karşı gözlerini kapattı ama pek faydası olmadı. Bir göz kapağını aralayarak nerede olduklarını görmeye çalıştı ama her şey ağaçların ve yaprakların yanıp söndüğü bir bulanıklıktan ibaretti. Bu daha da kötüydü, bu yüzden gözlerini tekrar sıkarak kapattı.

Savrulmamak için onun omuzlarına yapıştı ve hasta olmamaya konsantre oldu. Zordu, özellikle de adamın omuzlarını kaplayan kürklerden yayılan pis koku yüzünden. Midesi çalkalanıyor, bakır ve çürümüş et gibi kokuyordu. Kürklerin kenarlarındaki kan, ona kısa bir süre önce başka bir yaratığın bunu deri olarak giydiğini söylüyordu.

Ormanda hızla ilerlerken başka bir şeye odaklanmaya çalıştı, damarlarında orman yangını gibi dolaşan korkudan dikkatini dağıtacak bir şey arıyordu. O kadar hızlı ilerliyorlardı ki, kendini onun elinden kurtarabilse bile kaçmasının imkânı yoktu. Bu hızda kurtulmaya çalışırsa sadece kendine zarar verirdi ve bunu kabul etmek ona ne kadar acı verse de gerçeklerle yüzleşmek zorundaydı. Ondan hızlı koşamazdı. Hiçbir insan kaçamazdı.

Nihayet, saatler gibi gelen bir sürenin ardından, onu esir alan kişi yavaşladı ve onu ayağa kaldırarak, dengesiz bacakları üzerinde önüne doğru itti. Sendeleyerek ilerlerken etrafına bakındı, saatlerce adamın sert omzuna defalarca çarpmaktan midesi ağrıyordu.

Ormanın kenarında küçük çadırlar ve barınaklarla dolu kaba bir kamptaydılar. En azından bazıları biraz hırpalanmış ve yamalanmış olsa da gerçek çadırlara benziyordu ama diğerleri kaba kürklerden ve derilerden yapılmıştı ve daha çok bir sahile vuran çer-çöp gibi görünüyordu. Etrafına bakınırken duman kokusu havayı dolduruyordu. Mağara adamının ev dediği yer burası mıydı?

Bakışları uyumsuz çadırların arasından geçerek kamptaki en büyük çadıra ve arkasındaki büyük kafese bir mıknaş gibi çekildi. Kalın, kaba ahşaptan yapılmış bu kafes en az yirmi kişiyi alacak kadar büyüktü. Yüzler parmaklıklara yaslanmıştı ve gemisindeki kadınları tanıyarak nefesini tuttu.

Onu gördüklerinde tutsak kadınların içinden bir duygu dalgası geçti. Onlara küçük bir el salladı. Yüzleri kir içindeydi ve kıyafetleri zorlu bir yolculuğun izlerini taşıyordu ama yine de zarar görmemiş görünüyorlardı. Omurgasından aşağı bir rahatlama ürpertisi yayıldı. En azından yaralanmamışlardı. Sonra sayarken gözleri kısıldı. Onlardan yeterince yoktu...

Onu kaçıran kişi omzuna sert bir el atarak onu aşağı itti. Dizleri önündeki sert toprağa çarptığında yüzünü buruşturdu.

sadece bir taht olarak tanımlanabilirdi. Geleneksel anlamda bir taht değildi -yaldızlı ya da karmaşık oymalarla süslü değildi- ama basit bir sandalye olmadığını anlamak için tek bir bakış yeterliydi.

Garip mekanik parçalardan ve çöpe atılmış gibi görünen teknoloji parçalarından yapılmıştı. Kolçakların etrafına teller sarılmıştı ve gözlerini kısıp yana doğru baktığında neredeyse yeniden tasarlanmış bir iticiye benzeyen bir şey sırtlık olarak kullanılmıştı.

Kaşlarını çattı. Sanki başka bir şeye benzemek için bir araya getirilmiş gibi bir niyet havası yayıyordu... belirli bir şeye.

O daha fazla düşünmeden, derme çatma tahtın arkasındaki çadırın kapakları bir gürültüyle ardına kadar açıldı. Loş ışıklı içeriden o ana kadar gördüğü en büyük mağara adamı çıktı. Kolaylıkla iki metreyi aşan boyu diğerlerinin üzerinde yükseliyordu. Devasa gövdesinde kaslar üst üste yığılmıştı ve her hareketi vücudundaki ham güce işaret ediyordu.

Kadının donup kalmasına neden olan şey adamın cüssesi değil, gözleriydi. Soğuk, hesapçı ve yırtıcıydılar. Hareket edişi, etrafı tarayışı ve sonra onunla göz göze gelişi kadının omurgasını titretti. Hayatta kalma içgüdüleri yüksek vitese geçerken vücudu gerildi. Vücudundaki her hücre ona kaçması için bağıırıyordu ama mantıklı zihni devreye girdi ve onu olduğu yerde dondurdu. Nereye kaçabilirdi? Mağara adamlarının ne kadar hızlı olduğunu zaten biliyordu. Ve o boyutta biriyle nasıl savaşılabildi?

İnsan gibi görünebilirdi ama gözlerine bir kez baktığında, onun baştan aşağı bir avcı olduğunu anladı. Ve o da avdan başka bir şey değildi. Boğazının gerisinde donup kalan küçük bir iniltiyle, geri adım atmamak için kendini zor tuttu. Bir yırtıcıdan kaçılmayacağını çok iyi biliyordu... özellikle de zeki birinden.

İri mağara adamı kendini derme çatma tahtın üzerine bıraktı, etrafında yadsınamaz bir komuta havası . Kızın düşünceleri

Raalt. O da aynı şekilde davranıyordu.

Ama benzerlikler burada sona eriyordu. Raalt tehlikeliydi, hatta ölümcüldü ama ona zarar vermemişti. Hatta onu korumuş, uzaylı örümcek saldırısından kurtarmıştı... ve onunla *konusabilmişti*. Onunla pazarlık yapmaya çalışabileceği türden bir insan gibi görünüyordu... doğuştan gelen bir mantık duygusuna hitap ediyordu. Ama bu adam? Hiç sormadan onun hiçbir tartışmaya girmeyeceğini ve kendi fikri olmayan hiçbir fikre yer vermeyeceğini biliyordu.

Birdenbire konuştu, ona hiçbir anlam ifade etmeyen hırıltılı sözler söyledi.

"Seni anlayamıyorum," diye cevap verdi başını sallayarak.

Gözleri kısıldı, yüz hatlarını kızgınlık kapladı ve tüm içgüdüleri onu dikkatli adım atması konusunda uyardı; bu hata yapmayı göze alabileceği bir durum değildi.

Mağara adamı lider sessiz bir emirle parmağını kaldırdı ve tahtının etrafındaki muhafızlardan biri topuklarının üzerinde döndü. Tahta kafese doğru ilerleyerek kafesi açtı ve bir kadını kolundan tutup acımasızca sürükleyerek dışarı çıkardı.

Onu tahta doğru sürükledi, engibeli zeminde tökezlediğini fark etmemiş gibi görünüyordu, belli ki ayak uydurmak için elinden geleni yapıyordu. Gemideki kadınlardan biriydi. Zoe... en azından Maeve onun kendisini böyle tanıttığını düşünüyordu. Kırklı yaşlarında görünüyordu, gözleri korkudan irileşmişti ve bunu bastırmak için mücadele ediyordu. Gümüş çizgilerin dokunduğu saçları dağınık bir düğüm halinde geriye doğru toplanmıştı ve yüzünde yorgunluk ve korku çizgileri vardı. Her şeye rağmen, esaretin bile yıkamadığı bir asaletle kendini tutuyordu.

Kadın tahtın önünde dizlerinin üzerine çökerken, mağara adamı lider öne doğru eğildi ve tekrar konuştu.

Bu kez Zoe tercüme etmeye başladı.

"Adının Banic olduğunu ve bu toprakları yönettiğini söylüyor," dedi, sesi yumuşak ama netti, sadece hafif bir titreme vardı.

Maeve başını salladı. "Siz ? Hepiniz iyi misiniz?"

Mağara adamı hırlayarak Zoe'ye bir şeyler havladı ve Zoe irkildi. "Konuşmak yok dedi."

Maeve'in gözleri hafifçe açıldı. Raalt'inkiyle aynı tür implanta sahip olmalıydı, bu da onun buradan gelmediği anlamına geliyordu. Raalt gibi miydi? Kötü bir Lathar... onlara ne demişti... bir Izaean mı?

Bildiklerini açıklamaması gerektiğini biliyordu ve dikkatini tahtında oturan Banic'e verdi.

Tekrar konuştu ve Zoe'ye baktı.

"Uçurumda yakalanan grupla neden birlikte olmadığınızı bilmek istiyor."

Zoe tercüme ederken liderin bakışları ona kilitlenmişti.

"Katja'yı takip ediyordum," diye cevap verdi. "Uçurumdan önce kaçırılan kadın."

Homurdandı, tahtta arkasına yaslandı ve çenesini ovuşturdu. Yakışıklıydı, evet, ama soğuk ve ürpertici bir şekilde.

"Neden sen?" Adam tekrar konuştuğunda Zoe "Neden sen?" dedi.

Omuz silkti. "O benim gemimdi, dolayısıyla içindeki herkes benim sorumluluğumdaydı."

Banic gözlerini , onu bir aşağı bir yukarı süzerken oymalı yüz hatlarını şaşkınlık kapladı. "Pilot siz misiniz?"

Adamın sesindeki şüphesizliği anlamak için çevirmene ihtiyacı yoktu. Omurgası dikleşti ve çenesi kalktı. "Evet."

Başını salladı. "Sizden daha çok var mı? Daha fazla dişi?"

Başını sallayan Zoe'ye bir bakış attı. "Hayır," dürüstçe cevap verdi. "Sadece birkaç kişiydik."

Homurdandı ve sonra iki yanındaki muhafızlara işaret etti. Sert elleriyle yakalandıklarında ve muhafızlar onları kafese doğru sürüklediklerinde nefesi kesildi.

"İyi konuşmaydı!" diye seslendi omzunun üzerinden.

Zoe onu uyarırcasına tısladı. "O bizi anlıyor. Diğerleri o kadar değil."

"Oh, biliyorum," diye cevap verdi ve sonra kafese itildiklerinde iyi bir önlem için "Pislik!" diye bağırdı.

Çalılıkların arasına sıkışmış olan Raalt, vahşi hayvanların kampını tararken gözleri kısıldı. Ortam beklediği gibi değildi... bir yanda sık orman, diğer yanda sivri dağ etekleri. Arada Banic ve erkeklerinin kamp kurduğu çalılık bir alan vardı. Feraller çevre boyunca bir ileri bir geri yürüyor, devasa bedenleri dizginlenmiş bir güçle kıvrılıyordu.

Onların yanından geçip, küçük bir çocuğun atılmış oyuncakları gibi etrafa saçılmış derme çatma çadırların olduğu yere baktı. Düzenlenmelerinin hiçbir mantığı ya da nedeni yoktu ve hiç de savunulabilir değildi. Bu onu irkiltti, bir zamanlar olduğu savaşçının hassasiyetleri onu çok rahatsız etti.

Dağınıklığın ortasında büyük bir çadır, önünde de derme çatma bir taht duruyordu. Raalt başını salladı. Banic'e aitti. Öyle olmalıydı. Raalt'ın tanıdığı, imparatorunkinin taklidi bir tahta oturacak kadar kibirli tek erkek oydu.

İzaean'ın lideri olmasına rağmen, Raalt tahtla karıştırılabilecek her şeyi her zaman reddetmişti. Buna hakkı yoktu. O bir imparator değildi ve İzaeanlar onu kendi tercihleriyle değil, mecbur oldukları için takip ediyorlardı.

Ama taht şu anda boştu, çadırın kapakları arkadan kapalıydı. Bakışları yanından geçti ve durdu.

Çadırın arkasında büyük bir kafes duruyordu, içinde insan dişilerin büzüşmüş figürleri görünüyordu. Onlara kaba kürkler verilmişti ama barınakları yoktu. Kürklerden bazılarını kafesin üstünden geçirerek kendilerini gezegenin ikiz güneşlerinin sert ışınlarından koruyacak kadar akıllıca davranmışlardı.

Birkaç dakika boyunca onları izledi. Bunlar küçük eşinin kurtarmak için çırpındığı dişilerdi. Buradan bile yüzlerinin korku ve yorgunlukla kazanmış olduğunu görebiliyordu.

Maeve'i düşününce çenesi sıkıştı. Ondan kaçacağını hiç düşünmemişti. Onu *krevasta* saldırısından kurtardıktan ve geceyi kollarında onunla geçirdikten sonra olmazdı. Ona çok tatlı bir şekilde boyun eğmiş, onu almasına ve kendisininmiş gibi sahiplenmesine izin vermişti.

Yine de zekiydi. Bunu ona verebilirdi. Adamın onu yanlış yöne götürdüğünü anlamıştı ama onunla konuşmak yerine kaçmayı tercih etmişti.

Kullanabileceği bir şey bulabilmek için onun kaza yapan gemisine geri dönmeye çalışacağını biliyordu. Ama başka bir şey daha biliyordu. Sonunda buraya gelecekti. Banic'in kendi bölgesinde demir gibi bir hakimiyeti vardı. Kaza alanının etrafına gözcüler yerleştirmişti ve onu kolayca yakalayabilirlerdi. Ne kadar gizli olduğunu düşünse de, züccaciye dükkanındaki bir *frnarvi* gibiydi.

Kampın diğer tarafında bir kargaşa oldu ve o da uzun çalıların arasına daha da sokuldu. Maeve tanımadığı bir vahşı tarafından açıklığa doğru itilirken gözleri kısıldı. İçgüdüsel öfkesini bastırarak küçük dişisini hızla gözden geçirdi. Görebildiği kadarıyla kızın canı yanmamıştı. Korkmuştu, evet-omuzlarının duruşundan ve ifadesinden bunu anlayabiliyordu-ama o incinmemişti. Bu gerçek

Öfkesini biraz hafifletti ama içinde kabaran sahiplenme duygusunu durduramadı.

Vahşi onu tahtın önünde dizlerinin üzerine çöktürdü. Raalt'ın ruhunun ortasından bir hırıltı yükseldi; dudaklarını dişlerinden geri çekerken bile hızla ısırıldığı bir hırıltıydı bu. O *draanthic* kendisine ait olana el sürmüştü ve bunu hayatıyla ödeyecekti. Raalt bundan emin olacaktı.

Büyük çadırın branda kanatları açıldı ve devasa bir figür girişten eğilerek geçti. Raalt'ın gözleri kısıldı. Banic. Bir imparatorun tüm ihtişamıyla kasıla kasıla dışarı çıktı ve kendini derme çatma tahtın üzerine bırakarak önündeki diz çökmüş insan dişiye ilgiyle baktı.

Raalt'ın küçük dişi, vücudunun her çizgisine kazınmış korkuya rağmen omuzlarını dikleştirdi ve devasa vahşinin gözlerinin içine baktı. Raalt'ın dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. Cesur küçük dişi, Raalt'ın ona ilk başta yakıştırdığından çok daha fazla cesarete sahipti ve Raalt'ın göğsünde gurur kabardı.

Saklandığı yerden Banic'i inceledi. Yabanıl devasa boyutlardaydı ve Raalt'ın ikinci komutanı Jaax'*la litaan* olmalarına rağmen, yüz hatları benzerliğin bittiği yerdeydi. Banic'in mutasyonları boyunun yanı sıra kas kütesini de muazzam ölçüde artırmıştı. Adam kahvaltıda tehlike yemiş ve ikincisini istiyormuş gibi görünüyordu. Her zaman zihninin karanlık köşelerinde gizlenen Kan Öfkesi canlanırken, Raalt'ın omurgasında bir ürperme belirdi. Bir rakip sezmişti, kendisine gerçekten meydan okuyabilecek biri. Ve bu tehlikeliydi. Bir sidik yarışına girmesine gerek yoktu, özellikle de dişiler tehlikedeyken.

Banic parmağını kaldırarak kafesin yanındaki muhafızlardan birine başıyla işaret etti. Kafesten bir dişiye çekip çıkardılar ve onu

Taht. Onlardan önde olmak için acele ederken tökezledi ve bu kaba muamele Raalt'ın boğazına bir hırıltı getirdi.

Onlar konuşmaya başlayınca öne doğru eğildi. Gelişmiş işitme duyusuyla bile konuşmanın sadece bir kısmını anlayabiliyordu. Yine de hepsini duymasına gerek yoktu. Sadece Banic'in kadınlardan birinin Latharca konuşabildiğini fark ettiğini ve onu tercüme etmek için kullandığını anlamasına yetecek kadarını.

Bir kaşını kaldırdı. Demek Banic düşündükleri öfkeye kapılmamıştı. Dişilerden birinin onları anlayabildiğini anlamış ve sonra da onu diğerleriyle iletişim kurmak için kullanacak kadar bir araya getirmiş olması... Bu zekiceydi. Aynı zamanda öfkenin derinliklerinde olanların çoğunun yapabileceğinden daha yüksek bir düşünme seviyesiydi. Maeve ile birlikte kafese geri sürüklenen dişiye baktı. Ya bir çeviri matrisi vardı ya da dillerini konuşabilecek kadar uzun süredir Latharianların yanındaydı.

Çalılıkların arasından sessizce kayarak daha yakına yerleşti. Küçük dişi, kafese yaklaştıklarında bakışlarını pervane gibi ateşe çekti. "İyi konuşmaydı!" diye seslendi omzunun üzerinden.

Zoe onu uyarırcasına tısladı. "O bizi anlıyor. Diğerleri o kadar değil."

"Oh, biliyorum," diye cevap verdi ve sonra kafese itildiklerinde iyi bir önlem için "Pislik!" diye bağırdı.

"Pislik!"

Raalt kendi kendine gülümsedi, çalılıkların arasında gizlendiğinden beri yaptığı tek hareket buydu. Kafese istediği kadar yakın değildi, gizlendiği çalılar ile kaba ahşap muhafaza arasında en az on metre vardı. Vahşi muhafızların şaşırtıcı bir disiplin ve düzenlilikle ilerlediği kaba bir yol için yeterliydi.

Yine de, içeride toplanmış dişileri görebilecek ve Maeve'in onlarla birlikte itilmesine verdikleri tepkiyi görebilecek kadar yakındı.

"Maeve!"

"Aman Tanrım, seni de yakalamışlar!"

"İyi misin?" diye koro halinde onun etrafında toplandılar.

Hepsi birden ona dokunmaya çalışırken, onu tekrar yanlarında görmekten duydukları rahatlamayı görmek kolaydı. İnsanların ne kadar dokunsal olduğunu hiç düşünmemişti. Dokunmayı hem kendilerini hem de başkalarını rahatlatmak için kullanıyor gibiydiler.

Aklı Maeve ile geçirdiği zamana gitti. *Krevasta* saldırısı sonrasına kadar Maeve ona gerçekten dokunmaya başlamamıştı, tabii onu uzaklaştırmaya çalışmadığı sürece. Kaşlarını attı. Maeve de ona karşı, onun Maeve'e karşı hissettiği gibi bir çekim hissetmiyor muydu? Ama insanlığın medyasını ve tarihini incelediğine göre, Lathar gibi bağlanmış eşleri yoktu. Belki de Dünya'ya inen keşif ekibi yerli hominid popülasyonuyla melezleştiğinde, bu kavramı genomlarından silmişti?

Ve bu endişe verici bir düşünceydi. Izaean'ın onları topraklamak ve öfkeyi durdurmak için kader arkadaşı bağlantısına ihtiyacı vardı. Onu kontrol etmek için. Ancak bildiği sadece Isan insan dişisiyle bu tür bir bağ kurmayı başarmıştı. Bileklerine baktı. Maeve'in kendisinin olduğunu iddia etmiş olmasına rağmen hâlâ işaretlenmemişlerdi.

Ama... ya diğerleriyle mümkün değilse? Erkekleriyle eşleştirdiği dişileri tehlikeye atıyor olabilirdi ve dişiler kader arkadaşı bağlantısı kuramıyorsa? Bu olmadan, her an öfkeye kapılabilecek bir erkekle çiftleşmek... felakete davetiye çıkarmak demekti.

" oluyor? Lola nerede ve *lanet* olsun... kızıl saçlı ufaklığın adı neydi?" Maeve'in endişeli sesi

küçük kadın grubuna bakarken ona baktı.

Etrafında toplanan dişilerin sesleri birbirinin üzerine yuvarlanıyor, vahşiler tarafından yakalanışlarının detaylarını bir kelime yağmuruna tutuyorlardı. Banic için tercümanlık yapan kişi gürültüyü yarıp geçti.

"Banic sorumlu ve onları dövüştürüyor," diye açıkladı. "Genellikle dört ya da beş kişilik bir grup, sadece iki kişi kalana kadar. Sonra içimizden birini dışarı çıkarıyorlar. Dün Nisha'yı, bu sabah da Lola'yı aldılar. Onları ormana kadar kovaladılar ve o zamandan beri geri dönmediler."

Banic'in neyin peşinde olduğunu anlayınca Raalt'ın yumrukları sıkıldı, eklemleri beyazlaştı. Erkeklerini bir dişiye sahip olma şansı için savaşmaya zorluyordu.

Maeve'in yüzündeki ifadeden o dişilerin geri gelmeyeceğini anladığını biliyordu.

Çünkü bir vahşi ödülünü bir kez ele geçirdi mi, ondan vazgeçmektense ölümüne savaşırdı.

Raalt siper alarak geriye doğru ilerledi ve kafesten yeterince uzaklaşana kadar kendini gizlediğinden emin oldu.

Hareket etmesi muhafızları varlığından haberdar etmeyecekti. Gizlenerek kampın çevresinde dolaştı ve hareketlerini nöbetçilerinkiyle kolayca eşleştirdi. Görüşleri çadırlar tarafından engellendiğinde siperden sıyrıldı ve onlar kendisini görmeden gözden kaybolduğundan emin oldu. Yavaş ama emin adımlarla kampın kenarına doğru ilerledi, yaklaşımını düşünüyordu. Hazır olmadan önce orada olduğunu onlara belli etmek istemiyordu.

Kampın karşı tarafına geçtiğinde siperden çıktı ve boyuna göre doğruldu. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kaba kampın içine doğru yürüdü.

Rüzgâr saçlarını yüzünden geriye savurdu ve ağır çizmelerinin altında çakıl taşları çıtırdadı. Muhafızlar onu hemen fark etmiş, sanki orada değillermiş gibi yanlarından geçip kampa doğru yürürken her adımında onu izliyorlardı. Hiçbiri onu durdurmak için bir hamle yapmadı, neden yapsınlardı ki? Bildikleri kadarıyla, insan dışı dışında buradaki tek varlıklar Izaean'ın buraya attığı vahşi hayvanlardı.

Onun gelişi fark edilmedi. Orada bulunan tüm vahşi hayvanlar yaptıkları işi bırakıp ona baktı. Bazıları küçük gruplar halinde durup birbirleriyle konuşurken, diğeri derme çatma barınaklarının önünde tek başlarına oturuyordu. Her biri yanlarından geçerken onu izledi.

Özellikle fke içinde olmayanlar tarafından tanınacağını biliyordu. Saçları doğduğu andan itibaren hep beyazdı ama bırakın Izaean'ı, çok az Lathar'ın saçları beyazdı. Pek az çılgının saçları yaşlandıkça gmşleşirdi. Öfke her zaman genç yaşta ve savaşta ölmelerini sağlardı, ya kendi aralarında ya da başka bir yerde, onları bir kenara atan bir imparatorluğuın zaferi için savaş alanında. Bazıları onu kırmızı gözlerle izliyordu ve o orada öfkeden başka pek bir şey görmüyordu. Ama diğeri onu ürpertici bir tanıma duygusuyla izliyordu ve o da tanındığını biliyordu.

Yürürken kafese doğru bakmaya cesaret edemedi, belki vahşi hayvanlar ilgisini çeker ya da yüzü onu ele verir diye. Bunun yerine, bakışlarını sıkılmış bir ifadeyle kampın üzerinde gezdirdi ve sonunda Banic'in üzerinde durdu. Büyük vahşi, derme çatma tahtına otururken sırttı.

Vahşi liderin önünde durmak için attığı son birkaç adım, Raalt'ın şimdiye kadar attığı en zor adımlardı; onu, kendisini reddeden ve Parac'Norr'a getiren vefasız eşinden uzaklaştıran adımlardan bile daha zordu.

Banic'in sırtışı genişledi. "Vay, vay, ... bakın kim . Kudretli olan nasıl da düşmüş. Bizim için fazla iyi olduğunu düşünmüştüm Raalt, ama işte buradasın."

Cevap hırıltısı ruhunun derinliklerinden geliyordu, derisinin hemen altındaki öfke başka bir yırtıcının varlığına şiddetle tepki veriyordu. Yıllar boyunca uğruna savaştığı kontrolle dişlerini sıktı ve onu yerinde tuttu. Daha fazla bir şey istemiyordu

o taht parodisini Banic'in kışının altından tekmeleyecek, onu yere atacak ve dişleriyle *draantiğin* boğazını parçalayacaktı.

Onun yerine omuz silkti.

"Öfke eninde sonunda hepimiz için geliyor," dedi aralarındaki gerilim gerilirken. Arkasındaki hareketlilik, vahşi hayvanların toplandığını, arkasında bir kalabalık oluştuğunu gösteriyordu ama gözlerini diğerlerinin toplamından daha büyük bir tehdit olan Banic'ten ayırmadı.

"Öyle diyorlar," diye cevap verdi Banic gizemli bir şekilde. "Ve 'onlar' derken, kendilerini yargıç, jüri ve cellat yerine koyanları kastediyorum." Meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Ve bu kadar çok kişinin hayatını keyfi bir karara dayanarak ellerinde tutan herhangi bir otoriteye olmayı reddediyorum - asla kontrol edilmeyen veya nitelikli olmayan ve bu lanetli ormanlarda bir erkeği ölüme mahkum edebilecek bir otoriteye."

Raalt'ın kaşları birbirine çarptı. "Mutasyon testleri keyfi değildir ve herhangi bir savaşçı İzaeen olarak kabul edilip Parac'Norr'a gönderilmeden önce hem kontrol edilir hem de onaylanır."

Tüm içgüdüleri Maeve'i aramak için kafese bakmasını haykırsa da tüm odağı Banic'teydi. Tek umursadığı, kendisiyle onun olanı arasına giren her yabancı hayvanın canını almaktı.

Banic başını öne eğdi. "Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız. Bana ne istediğini ve seni neden oracıkta öldürtmemem gerektiğini söyle. Çünkü sen beni buraya gönderenin sen olduğunu unutmuş olabilirsin ama ben kesinlikle unutmadım."

Koyu kırmızı gözlerinde parlayan nefretin derinliği Raalt'ı şaşkına çevirmişti. Banic'i buraya gönderme kararıyla, kendi yetkisi dışında hiçbir ilgisi yoktu ama görünüşe göre Banic sadece onu suçluyordu.

"Öfke." Omuz silkti. Bu tek kelime onlar ve türleri için çok sayıda bilgi içeriyordu. Bu kelime onların

Her gün zihinlerini ve bedenlerini dolduran fırtınanın hayattaki amacı ve şu anda burada olmalarının nedeni. Bir Izaean'ın burada olmasının *tek* nedeni... eğer artık Izaean de vahşi olsaydı.

"Geçen sefer Rage'den doğru düzgün dönemedim, o yüzden buradayım," dedi kollarını iki yana açarak. Bu hiçbirinin sorgulamayacağı bir hikâyeydi çünkü hepsi için aynıydı. Bir noktada, öfke üzerindeki kontrolleri başarısız olmuş ve bir tehlike olarak görülmüşlerdi. Kendileri için, takımlarındaki erkekler için, karşılarına çıkan herkes için... ve Izaean'ın ihtiyacı olan son şey imparatorluğun bir şeyin *kendilerinden* daha kötü olduğunu öğrenmesiydi. "Sonunda hepimizin başına gelir."

Banic onun bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. "Bundan emin misiniz?"

Raalt gözlerini kırptırdı ama şaşkınlığının yüzüne yansımaya izin vermedi. Elbette bundan emindi. Öfke, ortaya çıktığından beri nefes aldıkları her an karşı koydukları tek şeydi. Sonunda hepsini cılgına çevirmişti. Ama Banic'in sözlerindeki bir şey onu duraksattı.

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Bence yalan söylüyorsun. Öfkeye yenik düştüğünü hiç sanmıyorum. Bence hepimiz gibi vahşi olduğunu *kanıtlaman* gerekiyor," dedi Banic, kollarını kampı ve içindeki herkesi kapsayacak şekilde açarak.

"Vahşi olduğumu *kanıtlamak* mı?" Raalt güldü ama Banic'ten ya da arkasından cevap niteliğinde bir kıkırdama gelmedi. Bunun yerine rüzgâr kampı yarıp geçerek saç tellerini yüzüne savurdu. Onları iterek kulağının arkasına sıkıştırdı. "Tabii ki yabaniyim. Yoksa neden burada olayım ki?"

Banic omuz silkti. "Bilmiyorum. Sen söyle."

Raalt homurdandı. "Demek yalan söylediğimi düşünüyorsun."

Bu çok mantıksızdı. Neden vahşi olduğu konusunda yalan soylesin ki? *Öyleydi...* ama Banic neden öyle olduğunu düşünsün ki? *Tabii... Draanth*, öfkeye yenik düşmemiş vahşiler var mıydı? Yanlış anladılar ve erkekleri buraya ölmeye mi gönderdiler?

İlkinin jet akımına bir başka düşünce daha katıldı. Izaean testleri imparatorluğun tarama testlerine dayanıyordu, yani eğer onlarınki yanlışsa... kutsal *draanth*, hepsinin sürgün edilmesine ve ailelerinden koparılmasına neden olan mutasyon taraması da yanlış olabilir miydi? Sanki dünya ayaklarının altından kaymış gibi hissederek gözlerini kırıştırdı ve aklı tekrar garnizon komutanına gitti. Ama hayır, olamazdı. Kraath'ı öfke içinde *görmüştü*. O kesinlikle Izaean'dı. Öyle değil miydi?

"Cran!" Banic havladı ve büyük çadırın sağ tarafındaki hareketlendi. Raalt'ın kuruması için üzerine kürkler atılmış bir kaya parçası sandığı şey hareket etti ve kendini açarak, şeyden çok bir dağdan oyulmuş gibi görünen devasa bir vahşiyi ortaya çıkardı.

"Değerini kanıtla," diye emretti Banic. "Cran'ı öldür."

İri vahşiye bakarken Raalt'ın kaşları saç çizgisine doğru kanatlandı. Saçları omuzlarındaki kürklere dolanacak şekilde dağınıktı ve Raalt sol kulağının üzerinde bir kuş yuvasının kalıntıları olduğundan oldukça emindi. Sürekli vahşi doğada yaşayan biri gibi kösele gibi değil, kayaya benzer, sarp bir derisi vardı ve bu muhtemelen cüssesiyle birlikte geçirdiği mutasyonun bir sonucuydu.

Aşağı baktı ve Cran'ın boyunun ayak bileklerindeki fazladan bir eklemenden kaynaklandığını fark etti. Bakışları vahşinin kollarına kaydı. Oradaki ekstra uzunluk da benzer bir iskelet mutasyonundan kaynaklanıyor olmalıydı. Cran'ın kırmızı gözleriyle karşılaştı. Yabani tamamen öfkeye kapılmıştı. Artık yırtıcı bir zekâdan başka bir şey yoktu.

Kanı dondu. Yıllardır kaçındığı bir kararı vermek zorundaydı. Parac'Norr'a geldiğinden beri her zaman Izaean'ları ve elinden geldiğince vahşi hayvanları korumaya çalışmıştı.

Cran öne doğru eğilip havadan bir nefes aldı, belli ki Raalt'ın kokusunu almıştı ve sonra dudakları kötü bir sırtışıyla yarıldı, keskin ve kırık dişleri ortaya çıktı.

"Dişi gibi kokuyorsun," diye güyledi, sesi rahat edemeyeceği kadar alçaktı. Vahşi kıpırdandı, kürk pelerininin altında çıplak olduğu ortaya çıktı ve kasıklarının avuçladı. İki siki vardı, ikisi de grotesk biçimdeydi ve taş gibiydi. "Seni öldüreceğim, sonra da onu kovalarken yakalayıp ikiye böleceğim ve ölene kadar sürükleyeceğim."

Raalt'ın öfkesi vücudunda bir süpernova gücüyle patladı. Bir kükremeyele kendini vahşinin üzerine fırlattı. Kaya gibi bir deriye ya da pençelere sahip değildi ama sahip olduğu şey ömür boyu süren acımasız bir savaş deneyimiydi. Yıllarca süren savaşları yönetmiş ve her birinde ölümü aramıştı. Öfke ve ölümcüllük onda vücut bulmuştu. O *Liaanas'tı-öfke* ve intikamın ete kemiğe bürünmüş haliydi.

Cran geriye doğru düştü, belli ki Raalt'ın saldırısının şiddetini beklemiyordu ve önce engellemeye sonra da savurmaya çalıştı. Ama denemeleri bir gencin çemberlerde yaptığı ilk antrenman denemeleri gibiydi. İncelik yoktu, sadece ham, kaba güç vardı.

Raalt bunu düşünmedi, rakibinin temel dövüş manevralarını bile bilmediği gerçeğini düşünmedi, bu da bir eğitim salonuna bile girmeden Parac'Norr'a gönderildiği anlamına geliyordu. Raalt'ın yumrukları bir, iki... üç kez inerken Cran öfkeyle kükredi. Yan tarafındaki bir şeyi çatlatan üçüncüsünde Cran hırladı ve Raalt'ı fırlattı. Havada süzüldü, dizlerinin üzerine çökmek için bir *deearin* gibi döndü.

Anında tekrar ayağa kalktı ve rakibiyle yüzleşir.

Cran böğürdü ve saçları çılgınca uçuşarak ona saldırdı. Raalt hırladı ve dövüşmek için çömeldi. İleri atıldı, omzunu Cran'ın karnına çarptı ve kollarını kaya gibi yabanılın beline doladı. Bir hırıltıyla doğruldu, büyük vahşiyi kaldırdı ve döndürdü. Geriye doğru düştü, kendi ağırlığını ve Cran'ın ağırlığını kullanarak başının üst kısmını sert toprak zemine gömdü.

Omurgasının kırılma sesi, Terralıların kullandığı arkaik balistik silahlar gibi açıklıkta yankılandı. Bıraktı ve ayağa kalkarak Cran'ın bedeninin buruşuk bir yığın halinde düşmesine izin verdi.

"Başka kimse var mı?" diye kükredi, meydan okurcasına dönerken kollarını kaldırdı, gerekirse tüm vahşi kampını ele geçirmeye hazırdı.

Kimse kıpırdamadı, hepsi şok içinde ona bakıyordu. Belli ki Cran'la olan dövüşten sağ çıkmaması gerekiyordu.

Döndü ve kendini tahtından kaldıran Banic'e baktı. Gerildi, ikinci bir saldırı bekliyordu. Eğer hepsi birden saldırırsa savaşacaktı ama sayıları çok fazlaydı... onun için bile.

"İnanılmaz!" Banic kükreyerek kolunu Raalt'ın omzuna attı. "Gelin, içelim ve yarın dişileri kovalayalım!"

(Raalt'ın iri cüsseşi ağaçların arasından aeve'in gözleri büyüdü ve kampa doğru sanki

umurunda bile değildi. İçine çöken rahatlama dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu. Kendini dik tutmak için ağır ahşap parmaklıkları kavradı ve tepkisini diğerlerinden gizledi.

"Kahretsin, büyük bir tane daha var," diye mırıldandı arkasından biri. "Bunların hepsi... dev gibi mi?"

"Sorun değil. Onu tanıyorum," diye mırıldandı Maeve etrafındaki kadın topluluğuna, gözlerini Raalt'tan ayırmadan. "Beni o örümcek şeyinden kurtaran oydu."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu kadınlardan biri, Linda, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Örümcek mi? Uzaylı bir örümcek mi?" Zoe'nin sesi bir oktav ve kelimeler yuvarlanırken gıcırdadı. "Hayır, *kesinlikle* hayır. Ben örümcekler için kaydolmadım, özellikle de uzaylı örümcekler için."

"O korsanların bizim için düşündüklerinden daha iyi," diye mırıldandı Maeve, hâlâ Raalt'ı izliyordu. "Ama evet, buradaki örümceklerin Dünya'dakiler gibi olduğunu düşünüyorsanız, kaba bir uyanışla karşı karşıyasınız demektir."

"Şşşt... konuşuyorlar," diye tısladı Zoe, bir grup kadının arasından barların önüne doğru ilerlerken.

Maeve dikkatini Zoe ile Raalt ve Banic arasında gelişen çekişme arasında kaydırıldı. Zoe onların konuşmalarını alçak sesle tercüme etmeye başladı.

"Banic Raalt'ın burada ne işi olduğunu sordu. Raalt öfkesini kontrol edemediği için burada olduğunu söylüyor ama Banic buna inanmıyor. Raalt'ın gerekçelerini sorguluyor ve onu neden burada olduğu konusunda yalan söylemekle suçluyor."

Maeve başını salladı. Vücut diline bakarak bundan biraz şüphelenmişti. Banic, Raalt'ı gördüğüne hiç memnun olmuşa benzemiyordu.

"Onların dilini nasıl anlıyorsun?" diye sordu sessizce.

Zoe ona yan yan baktı. "Başkanın ofisi için istasyonda görevlendirilen yönetim ekibinin bir parçasıyım. Latharian dilini anlayabilmem için bana bir çeviri matrisi verdiler."

"O zaman sınırda korsanların saldırısına nasıl uğradınız?"

Zoe'nin ifadesi donuklaştı. "Susie," diye mırıldandı, kazadan sağ kurtulamayan kadının adını söyleyerek. "Starfall nebulasını görmek istedi, biz de son dakikada bir yolculuk yaptık."

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı Maeve, Zoe'nin parmaklıkların üzerinde duran elini tutmak için uzanırken.

"Olur böyle şeyler." Zoe omuz silkti ve sonra ifadesi düzeldi. "Kahretsin... evet, bu arada Raalt bir mağara adamı değil. O Izaean lideri gibi bir şey."

Maeve'in kaşı kanatlandı. "Izaean?"

Bu isimden daha önce de bahsetmişti ama ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Evet... onlar çıldırmış savaşçılar gibi mi? *Gerçekten* tehlikeliler," dedi Zoe. "Diğer Lathar'lar onlardan çok korkuyor. Oh, ve oğlu bir prens."

Maeve gözlerini kırptırdı. "Affedersiniz... bir prens mi? Raalt bir kral mı? Lathar'ın bir imparatoru olduğunu sanıyordum. Yoksa o İzaeen kralı mı?"

Zoe başını salladı, hâlâ dinliyordu. "Hayır. Onun ne olduğunu bilmiyorum. İzaeen'ın bir kralı olduğunu sanmıyorum. Oğlunun nasıl prens olduğunu da bilmiyorum."

Bir an dinlemek için sustu, sonra tekrar konuştu.

"Peki ya bu Banic? O da kolay lokma değil. Onu ve adamlarını dinliyordum. Buraların büyük patronu o. Yani bu ikisi kapışmaya karar verirse, başımız yepyeni bir belaya girer. Bekle, Banic onunla alay ediyor, Raalt'ı neden şimdi öldürmemesi gerektiğini soruyor. Raalt insanları buraya gönderen test sürecini savunuyor. Kahretsin... Banic ondan *gerçekten* nefret ediyor."

Zoe'nin çevirisini dinleyen kadın grubundan gergin bir mırıltı yayıldı. Raalt'ın kim olduğu -ve neyi temsil ettiği- ciddiyetle kavranmaya başlamıştı.

"Yani oğlu bir prensse," diye düşündü Maeve, bakışları hâlâ Raalt'a kilitlenmişti. "O önemli biri. Peki böyle bir yerde ne işi var?"

Zoe omuz silkti, dudaklarına acımasız bir çizgi yerleşti. "Hiçbir fikrim yok. Bu 'öfke' kontrolden çıktığında buraya gönderiliyorlar gibi görünüyor."

"Yani bir hapisane gezegeninde miyiz?"

"Kesinlikle ve herhangi bir hapisane gezegeni de değil," diye devam etti Zoe, sesi daha da alçalarak. "Burası en tehlikeli olanları, sürekli bahsettikleri şu 'öfke' denen şeyi kontrol edemeyenleri gönderdikleri yer. Kısacası kötünün de kötüsü. Yani Raalt buradaysa, işler onun için ters gitmiş olmalı. Destansı bir şekilde."

Maeve yumruklarını sıktı, tırnakları avuçlarına batıyordu.

Zoe'nin gözleri büyüdü, ağzında sessiz bir O harfi oluştu.

"Dur bir dakika. Banic az önce meydan okudu. Raalt'a en az diğerleri kadar vahşi olduğunu kanıtlaması için meydan okudu."

Maeve kalbinin sıkıştığını hissetti. "Vahşi olduğunu kanıtlamak mı? Bunu nasıl yapabilir ki?"

Zoe sadece omuz silkti.

O anda Raalt sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi başını çevirdi. Gözleri kısa bir an için onunkilerle buluştu, bakışları amansızdı ve kadın ürperdi. Bu tanıdığı Raalt değildi. Sonra Banic'le yüzleşmek için geri döndü, omuzları bir dövüşe hazırlanır gibi dikleşti ve Banic bir şeyler havladı. Daha önce bir kaya parçası sandığı devasa bir yabanıl herkesin üzerinde dikiliyordu.

"Kahretsin, bu da ne?" Maeve fısıldadı.

Zoe parmaklıkları sıkıca kavrayarak, "Bu Cran," dedi. "En azından Banic'in dediği buydu - kahretsin!"

"Ne? Neler oluyor?" diye sordu, Cran ve Raalt'ın yüzleşmesini izlerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Banic az önce Raalt'a Cran'ı öldürmesini söyledi..."

Kampın üzerine GECE çökmüş, ormanı ayrıntıları yutan ve şekilleri bozan, her şeyi tüketen bir karanlığa gömüyordu. Maeve gözlerini kısmış, çadırların arasında hareket eden siluetleri anlamaya çalışıyor ve uzaylılardan herhangi birinin geri gelip onları dışarı sürüklemeye ihtimaline karşı dinlenmesine izin vermiyordu.

Tam da kendilerini esir alanların onları aç bırakmaya karar verip vermediklerini merak etmeye başlamıştı ki, iki iri yarı figür, geniş omuzları kamp ateşinin sönmekte olan közlerine doğru uzanıyordu. Ateşler daha önce uzaylılar oturup içki içerken ve birbirlerine gülerken harlanmıştı. O zaman Raalt'ı görmek istemediği için arkasını dönmüştü.

Yaptıklarından sonra olmaz.

Uzaylılar yaklaşırken küçük kadın grubu geri çekildi ve kafesin arkasındaki tahta parmaklıklara dayandı. Her ikisinin de elinde birer kova vardı. Birbirlerine anlaşılmaz bir şeyler homurdanarak kovaları bıraktılar ve kafesin kapı kilidi olarak işlev gören devasa kayayı kenara iterken kasları gerildi.

Sonra kovalar kafesin zeminindeki sert toprak zemine çarptı ve yanmış et kokusu yükselip midesini bulandırdı. Kadınlardan hiçbiri kıpırdamadı, uzaylıların hareketlerini dikkatli gözlerle izliyorlardı. Uzaylılar homurdanarak geri çekildiler ve kayayı arkalarındaki yerine kaldırdılar. Kasları zorlamayla şişti ve Maeve'in gözleri kısıldı. Kadınların hiçbiri o kayayı yerinden oynatacak güce sahip değildi.

Hepsi uzaylılar sönmekte olan kamp ateşlerine dönene kadar izleyip beklediler ve sonra temkinli bir şekilde kovalara doğru ilerlediler. İçlerinde gelişigüzel pişirilmiş et parçaları vardı; kenarları çıtır çıtır yanmış, içleri ise kanlı ve çiğdi. Bir parçayı dürttü ve yağlı dokusu karşısında yüzünü buruşturdu.

"Ciddi misiniz? Eğer bizi etkilemeye çalışıyorlarsa, fena halde başarısız oluyorlar. Yıldızlararası yolculuk yapabilen varlıkların en azından bir salatayı idare edebileceğini düşünürsünüz," dedi Linda, tiksintiyle yanmış bir et parçasını dürterek. Gözlerinde Maeve'in dikkatini çeken bir tür dünya yorgunluğu vardı. Linda ona eğlence için bir gezi teknesine atlayacak türden bir kadın gibi gelmemişti. Yüzünden iz bırakan şeyler gördüğü anlaşılıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse ikisiyle de ilgilendiklerini sanmıyorum," dedi elindeki et parçasına bakarak. "Biz zaten tutsağız, bu yüzden bizi etkilemenin bir anlamı yok. Ve..." Yukarıya ve kampın diğer tarafına baktı. Davranışlarındaki farklılıklar onun gözünden kaçmamıştı. Bazıları mağara adamlarından biraz daha fazlasıydı.

Raalt ve Banic gibi diğerkleri ise son derece zekiydi. "Bırakın yıldızlararası bir uzay aracına pilotluk yapmayı, bazılarının topuğunda talimatlar olan bir bottan su dōkebileceğinden bile şüpheliyim."

"Doğru." Linda içini çekti, etini ısırdı ve öğürmemeye çalıştı.

Maeve kendininkine baktı. Ortasındaki çiğlik midesinin gerilmesine neden oldu. Raalt'ın ona verdiği basit ekmek ve meyve suyunu özlemişti. Onları bulmak kolay gibi görünüyordu ama belli ki onları esir alanların umurunda bile değildi.

"Ama bizden ne istiyorlar ki?" Soru, kafesin köşesine sıkışmış olan Sara'dan geldi. Gözleri kocaman açılmıştı ve hâlâ peri masallarına inanacak kadar genç görünüyordu.

Zoe ve Maeve bakiştılar. Gerçekten bu kadar saf olabilir miydi?

Linda Maeve'in yanında yere çöktü, çenesi kilitlenmişti. "Hiç kadınları yok," diye homurdandı, sanki kelimeler kötü bir etki bırakmış gibi

Ağzında bir tat. "Hayal gücünü kullan evlat." Sara gözlerini kırptırdı, yüzü boş bir tuvale dönmüştü.

"Onlar... Oh!" Anlayış yüz hatlarını karartırken sonunda nefes aldı.

Maeve kızın masumiyetinin yok oluşunu izledi. Bunu görmek acı vericiydi. Gerçek dünyada yaşayan hiç kimse *bu kadar* saf olamazdı. Belki de Sara, Dünya'nın kontrolündeki bölgelerin bazı köşelerinde kök salmış olan aşırı muhafazakâr dini kolonilerden birinden geliyordu.

Kadınlar iştah açıcı olmayan yemeklerini sessizlik içinde yediler, sadece beslenmek için boğazlarından geçirdiler. Daha sonra kafesin arka tarafındaki kürklerin üzerine uzandı.

Soğuk hava tenini ısıırıyordu ama kürk yığını biraz olsun yalıtım sağlıyordu. Etrafındaki kadınlar düzensiz ritimlerle nefes alıp veriyordu, her nefes verişte bir gerginlik vardı, ta nefesleri uzayıp birer birer yorgunluktan uykuya dalana kadar.

Rahat etmeye çalışarak kıpırdandı. Kürkler toprak kokuyordu, yağmur sonrası toprak gibi, yabancı ve tuhaf bir koku. En azından kaza yerinde onu yakalayan mağara adamının işlenmemiş kürkleri kadar kötü kokmuyorlardı.

Gözlerini kapattı ama kapalı tutamadı. Her göz kırpışında Raalt'ın görüntüsü geri geliyordu; Cran'ı öldürürken yüzü buz gibiydi. O son, ölümcül darbenin sesi hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Başını sallayarak onu temizlemeye çalıştı. Bu anı, Raalt'ın mağarada ona karşı ne kadar nazik davrandığı ile çelişiyordu.

Sırtını kürklere yaslayarak, kürklerin sert dokusunu teninde hissetti ve kürklerin sıcaklığına daha da gömüldü. Bir katil olmasına rağmen, Raalt'ın kollarının onu saran rahatlatıcı ağırlığını, sırtında sabit duran kalp atışlarını özlemişti.

Karanlığa baktı, düşünceleri dönüyordu. Onu yakınında tutan ve ona değer veren adam gerçek miydi, yoksa istediğini elde etmek için kullandığı bir maske miydi?

Kürklerin ve kendisine bastıran bedenlerin sıcaklığı kendi yorgunluğuyla birleşti ve çok geçmeden Maeve'in göz kapakları ağırlaştı. Tam uykuya dalmaya başlamıştı ki, nazik bir dürtü onu tekrar uyandırdığında vücudu yorganın altında rahatlıyordu.

Odaklanmak için gözlerini kırpıştırarak Zoe'nin bakışlarıyla buluştu. Diğer kadın onlara doğru yaklaşan gölgeye doğru başını eğdi. Uzaylının başını örten pelerin yüzünü gizliyordu ama gecenin karanlığında bile hareketlerinden onun Raalt olduğunu anlayabiliyordu.

Nabzı hızlandı ama kendini ele vermek istemediği için nefes alış verişini sakın ve sabit tutmaya zorladı.

"Tercüme etmemi ister misin?" Zoe usulca mırıldandı. O zaman kurnazlık buraya kadarmış. Belli ki Raalt'ı Maeve kadar kolay tanımıştı.

"Hayır," diye fısıldadı, yaklaşan gölgeyi izleyerek. "Hallederiz."

Zoe'den uzaklaşan Maeve kafesin uzak kenarına, tembel tembel devriye gezen muhafızların göremeyeceği bir yere doğru ilerledi. Sırtını soğuk tahta parmaklıklara dayayarak beklerken titredi ve kollarını kendine doladı.

Kafesin etrafından dolaşması sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu ve sonra oradaydı, o kadar yakındı ki uzanıp ona dokunabilirdi. Dokunmadı, aralarındaki hava şüpheyle doluydu.

"Neden kaçıyorsun?" diye sordu Terran dilinde, kelimeleri ağır aksanlı, derin bir gümbürtü halindeydi.

"Beni yanlış anladın." Gözleri kısıldı, onun yüzünü araştırdı. Açıklayacak mıydı, yoksa onu başından mı savacaktı?

"Neden hiçbir şey söylemiyorsun?"

Omuzlarını kısa bir süreliğine kaldırdı, gözleri onunkilerden ayrılmıyordu. "Bana yalan söyledin. Beni diğerlerini bulmaya götürmüyordun. Eğer bir şey söyleseydim, yalan söylediğini bildiğimi fark ederdin. Elimdeki tek şey sürpriz yapmaktı."

Ona doğru uzandı. Kadın adamın uzattığı ele ve sonra tekrar yüzüne baktı. Kafesin kendi tarafında sağlam bir şekilde durarak geri çekilirken çenesindeki bir kas titreşti.

"Güvene ihtiyacım var," diye gürledi Raalt, hayal kırıklığı cehennem gibi yakışıklı yüz çiziyordu.

"Güven mi?" Sesi keskinleşti. "O adamı öldürmeni izledim!"

Gözleri köşelerde sıkışmış, onu bir şahin gibi izliyordu. parmaklıklar olmasaydı, onu çoktan kollarının arasına almış olacağından ve bu konuda ne düşündüğünü lanetleyeceğinden hiç şüphesi yoktu. "Kötü erkek. Dişileri öldürür."

Bir kaşını kaldırdı.

"Onu bizi korumak için mi öldürdün? Cidden buna inanmamı mı bekliyorsun?" Sorun şu ki, inanıyor gibiydi. "Peki ya Banic? Neden ölmenizi istedi?"

Raalt yumuşak bir homurtuyla parmaklıklara yaslandı ve ona yaklaşmasını işaret etti. Düşünmeden hareket etti, vücudu otomatik pilottaydı ve yüksek beyin fonksiyonlarının müdahalesi olmadan ona itaat etti. O daha ne olduğunu anlamadan, adamın parmakları bileğine dolanmış ve onu kendine doğru çekmişti. Lanet olası hain vücut. Daha sonra onunla konuşacaklardı.

"Banic Rage," dedi derin bir gümbürtüyle, başparmağıyla bileğini nazikçe okşayarak noktaladı. Onun dokunuşuyla teni karıncalandı ve tek yapmak istediği aralarındaki boşluktan kurtulmaktı. Tek sorun, kanlı parmaklıkların hâlâ yolunun üzerinde olmasıydı.

"Banic feral. Daha fazlası," dedi ona, gözlerindeki bakış açık ve dürüsttü. "Banic vahşi hayvanları yönetiyor. I... Izaean. Izaean'a liderlik ederim."

"Zoe oğlunun bir prens olduğundan bahsetti," dedi fısıltıyla.

Adam başını salladı, gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu.

"Isan. Benim oğlum." "Demek evlisiniz."

Geçmişte yaşadığı ihanetler kalbine acı verirken, anıları hâlâ bir yara kadar tazeyken kelimeler bir çırpıda döküldü. Böyle bir aldatmacanın parçası olmayacaktı, olamazdı.

Adamın başını sertçe sallaması kızın sarmal düşüncelerini yarıda kesti. "Eşim çoktan öldü. Veba yüzünden."

"Ah... Özür dilerim."

Onu saran gerginlik azaldı, yerini öyle bir rahatlama dalgası aldı ki dizlerinin bağı çözüldü. Sonra utanç hissetti. Başka bir kadının öldüğünü öğrenmekten bu kadar memnun olmamalıydı. Ama yine de ona doğru eğildi, vücudunun sıcaklığını ararken onları ayıran sert parmaklıklar neredeyse hiç fark edilmedi.

"Demek sen de kraliyet ailesindensin," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine.

Raalt eğlenerek kıkırdadı, parmaklıkların arasından uzanıp kızın saçlarını okşarken sesi derin ve alçaktı. "Hayır. Kraliyet ailesinden değilim. İmparatorun kabusuyum."

Buna ne anlam vereceğini bilemedi ve ona baktı. Başparmağı alt dudağının tam kıvrımıyla flört etti.

"Güven bana," diye mırıldandı. "Seni kurtaracağım. Tüm dişileri kurtaracağım."

Ve sonra adam gitti, karanlığa geri döndü, onu arkasından bakarken bıraktı, vücudu ve dudakları onun dokunuşu için ağrıyordu.

Raalt, vahşi hayvanların çoğunun bilinci yerine gelmeden ve hareket etmeden önce uyanmıştı; çoğu inliyor ve tökezliyordu. kafalarında. Kürklerine sarınmış, Cran gibi kaya mutasyonu geçirmiş bir vahşi olmadığından emin olmak için birkaç kez tekmelediği büyük bir kayaya yaslanarak gülümsemesini gizledi. Parac'Norr'daki ilk günlerinde öğrendiği üzere, fermente meyve suyunun müthiş bir tadı vardı.

Zaten pek uyuduğu da söylenemezdi. İnsan dişilerin tutulduğu kafesi net bir şekilde görebileceği bir uyku noktası seçtiğinden emin olmuştu, böylece vahşi hayvanlardan herhangi biri kafese yaklaşırsa haberdar olacaktı. Uykulu uykulu izlerken, uyanıkken ve herhangi bir hareket belirtisinin anında farkına varırken, kendisine yaslanan küçük eşinin anısının tadını çıkarmıştı.

Ondan kaçtıktan sonra, dokunuşunu bu kadar çabuk kabul etmesini beklemiyordu. Ama başlangıçtaki küçük bir itirazdan sonra ona karşı koymamış ve kendisini daha yakına çekmesine izin vermişti. O kadar yakındı ki, onları ayıran kaba tahta parmaklıklar olmasa onu tekrar kollarına alacaktı. Kız yorgun, hatta bitkin görünüyordu ve bu onu çileden çıkarmıştı.

Hayal kırıklığı içini doldurdu, bu kez on yıllardır hayatını şekillendiren Kan Öfkesi'ne değil, kendi eşini koruyamadığı için kendisine kızdı. İnsan DNA'sının aralarındaki bağı kabul etmemesi umurunda değildi. Kız onun kızıydı, saf ve basit... Onu kendisinden almaya çalışan herkesi öldürecekti.

Teknolojiden yoksun, hatta dış dünyayla iletişim kurmanın bir yolu bile olmayan yabani topraklara geldiği için de aptalın tekiydi. Kibirliydi, kendi yeteneklerinden çok emindi. Dişisini bulup güvenli bir yere getirmenin sadece birkaç saatini alacağından emindi. Başka Terralılar olduğunu ya da dişisinin onları kurtarmaya bu kadar kararlı olduğunu hesaba katmamıştı. Vahşilerin bu kadar organize olacağını ya da Banic'in onlara bu şekilde liderlik edeceğini kesinlikle hesaba katmamıştı.

Başını kayaya yasladı ve kendine bir sürü aptalca küfür etti. Bir savaş ekibiyle gelip burayı yerle bir etmeli, vahşi hayvanların kampını zorla ele geçirmeli ve hepsini kafeslere tıkmalıydı. Onlara karşı çok uzun zamandır çok hoşgörülü davranıyordu ama bu sona erecekti. Dişisini güney kıtasına güvenli bir şekilde geri götürür götürmez, bir İzaean kuvvetiyle geri dönecek ve vahşi tehdidiyle sonsuza dek başa çıkacaklardı.

Banic'in uğultusu Raalt'ın başını döndürdü ve sert zeminde geçirdiği bir gecenin ardından kaslarındaki gerginliği hafifleterek ayağa fırladı. Belli ki çok yumuşamıştı. Ana kamptaki ya da *Ker'Danath*'taki kulübesindeki rahat yatağına çok alışmıştı. Yaşlı olmasa da genç bir savaşçı da değildi. Isan parmağını çıkarıp eşini hamile bırakırsa umarım yakında dede olacaktı.

Vahşilerin Banic'in çadırının önünde toplandığı yere doğru ilerlerken Maeve'in hamile olduğu, karnının çocuğuyla şiştiği fikri zihnini doldurdu. Bunu kendisinden daha çok istiyordu.

bir sonraki nefesini istiyordu. Maeve harika bir anne olacaktı ve Maeve'in, eski eşinin yaptığı gibi, çocuğundan asla vazgeçmeyeceğini hiç şüphesi olmadan biliyordu. Grubun arkasına ulaştı ve omuzlarını kaldırarak ilerledi. Vahşilerden bazıları hırıltılarla döndü ama onu gördüklerinde çabucak yok oldular. Cran'a yaptıkları kısa sürede herkes tarafından bilinir hale gelmişti.

"Günaydın!" Banic derme çatma tahtının önünde durarak seslendi. Fermente meyve suyundan fazla içmediği Raalt'ın gözünden kaçmamıştı ve berrak gözlerinden ve yeşilimsi bir teni olmamasından bu sabah kendini iyi hissettiği anlaşıyordu.

"Bugün size bir sürprizim var... Ne olduğunu bilmek ister misiniz?"

Kalabalık vahşi hayvanlar bir kükreme ile patladı, "*Kovala! Kovala! Chase!*" sesleri havada çınlıyor.

"İşte bu doğru! Bir kovalamaca," diye kükredi Banic. "Üç erkeğe değerli dişilerimizden birini gökyüzünden kovalama şansı verilecek ve kazanan onu kendi dişisi olarak sahiplenebilecek!"

"Üç mü?" diye bağırdı biri grubun arkasından. "Her zaman dörttü!"

Banic'in gülümsemesi yayıldı. "Oh, dört kişi olacaklar. Ben de dişiye kovalayanlar arasında olacağım."

Kalabalığın sevinci azaldı ve bazı vahşiler birbirlerine bakiştılar. Raalt onları suçlamadı. Banic'in Parac'Norr'a gelişini hatırlıyordu. Yeni güvenlik görevlilerini ve diğerlerini neden varışta muhafaza ünitelerini hemen açmadıkları konusunda uyarmak için hâlâ bu görüntüleri kullanıyorlardı. Banic öngörülemez ve son derece ölümcüldü.

"Diğer üçü kim?" Raalt'ın solundaki biri bilmek istiyordu.

Raalt, Banic ona bakmadan önce isminin verileceğini biliyordu.

"Cesur, şanlı liderimizden başka kim olabilir ki?" Banic sırtarak onu öne doğru el salladı. "Ve sonra Jaldon ve Xav."

Raalt, Banic'in çağrısı üzerine kalabalığın arasından çıkan diğer iki vahşiyi tanımıyordu ama bu şaşırtıcı değildi. Birçoğu buraya geldiklerinde çocuktan biraz daha vahşiydi ve kısa süre sonra kuzey kıtasına gönderilmişlerdi. Bu iyi bir şey değildi, bunu biliyordu ama sürekli olarak Kan Öfkesi'nin pençesinde olan biriyle başa çıkabilecek kapasiteleri yoktu. Yavrularıyla bile.

Gözleri kısıldı, onları değerlendirirken vücudundaki her kas gerildi ve harekete hazır geldi. İçgüduları ona bu ikisi arasında Xav'ın daha tehlikeli olduğunu söylüyordu. Raalt kadar uzun boylu olmasa da, kısa boylu ve bodurdu, omuzları neredeyse bir savaş mekiği kadar genişti.

Buna kıyasla Jaldon ince ve narin bir görünüme sahipti - tabii yedi ayak üstü bir erkek narin sayılabilirse. Ama görünüşü ne kadar zararsız olursa olsun, gözlerinin kırmızısı onu hafife almamanız için bir uyarıydı. Sadece tamamen öfke içindeki vahşi hayvanların gözleri bu renkte olurdu. Onlar için geri dönüş yoktu, öfkeyi kontrol etmek yoktu. O onlardı ve onlardı.

"Dişiyi ortaya çıkarın!" Banic sanki sahnedeymiş gibi bir hareketle dönerken böğürdü.

Raalt işin özünün bu olduğunu fark etti. Vahşiler Banic'i korktukları için takip etmiyorlardı. Yarısı herhangi bir şeyden korkma yetisini kaybetmişti, kendi ölümlerinden bile. Onu takip ediyorlardı çünkü kendilerini ezenlere karşı kardeşlik masalını anlattığına inanıyorlardı. Her nasılsa, kendi öfkesini kontrol edemese de, onların yapı ve kardeşlik ihtiyacını, *ait* olma ihtiyacını karşılamaya yetecek kadarını saklamıştı.

Muhafızlar kafese ulaştığında, devasa kayanın havada sürtünme sesi duyuluyordu. İçlerinden biri ilerledi ve

Tiz bir sıkıntı içinde yükselen kadın çığlıkları havayı doldurmadan önce panik içinde bir hareketlilik hissediliyordu. Raalt yumruklarını iki yanında . Eğer o *draantikler* dişilerden herhangi birinin saçının teline bile zarar verirse, yaptıklarından sorumlu olmayacaktı.

Muhafızlar geri döndü, küçük bir kadın iri yumruklarının pençesindeydi ve içindeki her şey hareketsiz kaldı. Soğuk. Tamamen odaklandı.

Maeve ellerindeydi, küçük dişisi ellerindeydi ve Maeve *son* derece korkmuş görünüyordu.

Bariz korkusuna rağmen kadının onlarla her adımda mücadele etmesini, topuklarını yere vurmasını ve böylece onu sürüklemek zorunda kalmalarını izledi. İçlerinden biri kızgınlıkla homurdandı ve yumruğunu kaldırdı. Raalt'ın dudaklarından hırıltılı bir hırıltı döküldü.

"Ona zarar verirsen ölürsün," diye uyardı, sesi havada kötü niyetli bir gümbürtü halindeydi.

şaşırtıcı bir şekilde Banic onu destekledi. "Hiçbir dişiye zarar verilmeyecek," diye tersledi. "Bunu yapan her erkeği çıplak ellerimle öldüreceğim."

Raalt dönüp şaşkınlıkla ona baktı ve o da omuz silkti. "Yaralı bir dişi sağlıklı yavrular doğuramaz, değil mi?"

Raalt, Banic görmeden önce şaşkınlığını bastırdı. Demek vahşinin planı buydu... vahşi yavrular yetiştirmek mi istiyordu? Çoğu Izaealı, Isan'la olduğu gibi mutasyonlarını geçirmeleri ihtimaline karşı asla yavru sahibi olmayı düşünmezdi... ve daha birkaç dakika önce Maeve'in kendi çocuğuna hamile olduğunu düşündüğünde *tam* da bunu yaptığını fark etti. *Draanth*... Üreme dürtüsü iğdseldi ve doğru dişiyle karşı konulmazdı.

"Dört erkek," diye seslenen Banic'e kalabalıktan alkış ve ılıklarla karşılık geldi. "Bir dişi. Onu ilk yakalayan sahiplenecek... tabii diğerlerini geçebilirse."

Raalt diğ er iki vah ıye yan gözle bakarak onların kendisine, Banic'e ve daha da önemlisi Maeve'e göre konumlarını not etti.

Büyük vah ı liderin önünde durması için sürüklenirken onunla göz göze geldi. Vah ı gözlerle bakıyordu ve saçları güzel yüzünün etrafında karmakarı ıktı. Onu kollarına çekip her şeyin yoluna gireceğine, bu kovalamacayı kazanacağına ve bu *draantiklerin* hiçbirinin ona zarar vermesine izin vermeyeceğine dair güvence vermek istedi ama yapamadı. Sessiz kalmak zorundaydı. Tek yapabildiğı gözlerindeki güvenceyi okumasını ummaktı. Umarım onu yeterince iyi tanıyordur... onu koruyacağını bilecek kadar ona g veniyordur. Ne pahasına olursa olsun.

Banic ona "Dişi," diye hitap etti ve vah ı ona doğru yaklaşırken ba ını iki yana salladı. Raalt hırıltısını g ğ n n derinliklerinde tuttu, öfke serbest kalmak için derisinin içini tırmalıyordu. İstiyordu... hayır, küçük eşine *bakmaya* bile cüret ettiğı için Banic'i lime lime etmesi *gerekiyordu*. İçgüdüsel, ruhunun derinliklerindeki ihtiyaç, öfkenin kontrolünü tehdit etme yeteneğini güçlendirdi.

Buna izin verdi. Öfkenin yüzeyin altında, derisinin hemen altında izin verdi, dudaklarının arasından düşük seviyeli bir hırıltı süzülürken her an patlamaya hazırды. Banic ona bakmadı ama iri yabaninin omuzlarının gerilmesinden uyarıyı duyduğunu anladı. Tek duyan o değildi. Hem Xav hem de Jaldon ona bir bakış fırlattı, onu aşağı yukarı süzerken gözlerinde bir değerlendirme vardı. Ne göreceklerini biliyordu: Kuzey kıtasına yeni atılmış, aşırı mutasyon geçirmemiş bir İzaean ya da öfke kontrollü bir vah ının som kırmızı gözleri.

Onlara gülümsedi. Di lerini göstermekten biraz daha fazlasıydı. Bir uyarı. Bu onun sırrıydı. Öfkenin, çoğu insanın hayatında kar ıla abileceğı en tehlikeli şey olmasına hiç ihtiya ı olmamıştı.

"Kaçın!" Banic Maeve'e emretti.

Raalt tam da bunu yaptığında içinden bir onaylama geçti. Histerik rolünü bıraktı ve ormana doğru koşmaya başladı; ne arkasına baktı ne de başka bir şey. Sadece hayatta kalmak için saf ve basit bir dürtü.

Aynı kalp atışında döndü ve kendini Xav'a fırlattı, büyük yabaninin Banic ve Jaldon'un yaptığı gibi Maeve'in peşinden koşmasına fırsat vermedi. Bunun yerine, ışık hızında giden bir *mekik* gibi erkeğe doğru ilerledi ve öfkesinin bir *queshikall*, bir gezegen katili gücüyle derisinin altından patlamasına izin verdi.

Xav'la çarpışırken bile vücudunu parçalayan öfke zafer çığlıkları atıyordu. Yumruklarını vahşinin göğüs kafesine indirerek kemiklerini parçalamaya ve i organlarına saplamaya çalıştı. Öfke içini parladı. Kemikleri kırılıp kendilerini yeniden oluştururken vücudu sarsıldı ve büküldü. Acı ve öfke kkremesini doldurdu ama kendini hedefe kilitledi, kırmızıya alan görüşü Xav'a kilitlenmişken, vahşi onu yakaladı ve açıklığa doğru fırlattı.

Kafesin hemen önündeki toprağa çarptı ve Xav kırmızı gözlerinde cinayetle ona doğru saldırırken ayağa fırladı. Cevap olarak meydan okurcasına kükredi, elleri kasılırken bile kollarını "gel de al" dercesine açtı, parmakları sanki ellerindeki kemikler aynı anda kırılmış gibi acıyla parladı.

Xav ona vurdu ve ikisi de kafese çarparak yere düştüler. Tahta parmaklıklar gıcırdadı, yapıda bir şeyler kırıldı ama Raalt umursamadı. Yumrukladı, tekmeledi ve... peneledi, bir darbe bir savurmaya dönüştüğünde havaya kan püskürdü ve parmaklarının ucundaki yeni pençeler Xav'ı karnından yakaladı, neredeyse oracıkta bağırsaklarını deşiyordu.

Gözleri büyüdü ve sendeleyerek geri çekilirken Raalt'a baktı, bağırsaklarını yerinde tutmak için karnını tutuyordu. Raalt ağzını açtı ve öfke bir savaş çığlığı attı, zafer ve meydan okuma bir aradaydı

Bir. Tekrar ileri atılarak Xav'ın kolunu savurdu ve boğazını .

Cesedin düşüşünü izlemek için beklemedi. Bunun yerine topuklarının üzerinde döndü ve ormana doğru ilerledi. Küçük eşi dışarıda bir yerlerdeydi ve onu kurtarması gerekiyordu.

(Hayatında hiç bu kadar uzağa ya da hızlı koşmamıştı ama Maeve uzaylı kampından o kadar çabuk ayrılmıştı ki bir yarışmacı bile olabilirdi

Dünya İttifakı Olimpiyat Oyunları'nda. Derisini yırtan dalları ve dikenleri umursamadan ağaçların arasına daldı ve koşmaya başladı, onları izinden uzaklaştırmak için dönüp duruyordu.

Banic'in Raalt'ın yanında durmaları için çağırdığı uzaylılara bir kez baktı ve ikisine de yakalanmak istemediğini anladı. Asla. Gözlerindeki karanlık ve yabancı bir şey tüylerini diken diken etmişti. Sadece insan olmadıkları için de değil. Raalt da bir uzaylıydı ve gözlerinde o yırtıcı bakışı gördüğünde çok korkutucu olmasına rağmen, ona zarar vermeyeceğini biliyordu. Ona öyle baktığında yarattığı tek tehlike, onu bir kaya duvarına ya da bir ağaca yaslayıp ateşli bir seks için soymaktı.

Ama diğerleri... ona açlıkla baktıklarında, bunun *kendisi* için mi yoksa *vücudu için* mi olduğunu bilmiyordu. Tadının neye benzediğini ve seksi bir şekilde olmadığını. Devasa bir kütüğün üzerinden atlayıp koşmaya devam ederken tenini bir ürperti kapladı. Nereye gittiğine ya da ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Nefesi kulaklarında yankılanıyor, ciğerlerinin her kabarıışı boğazını acıtıyordu ama

yavaşlamaya ya da durmaya cesaret edemedi. Onu kovalıyorlardı ve o onlar kadar büyük ya da hızlı değildi.

Tek umudu nehri tekrar bulmaktı. Güçlü ve hızlı bir akıntısı vardı. Suyu girebilirse, akıntı onu bu pisliklerin kovalayabileceğinden daha hızlı bir şekilde aşağıya sürükleyebilirdi. Kayarak durdu, etrafı dinledi ve umutsuzca yakınlarda akan suyun duymayı umdu.

Ama hayır. Hiçbir şey yok.

"Ne yapıyorsun, güzel kadın?"

Arkasından gelen alçak, cızırtılı ses ciyaklamasına ve arkasını sıçramasına neden oldu. Diğer uzaylılardan biri arkasındaki ağaçların gölgesinde pusuya yatmış, güneş ışığı tepesindeki gölgelikten geçip onları ayıran küçük açıklıktaki çimlerin üzerine vuruyordu. Kahretsin, ona sinsice yaklaştığını bile *duymamıştı*.

"Sen... Terranca mı konuşuyorsun?" Nefes nefese kaldı ve geri çekilmeye başladı. Ama onun geriye doğru attığı her adıma karşılık, adam bir adım öne çıkarak gölgelerden gün ışığına çıktı. Uzun boyluydu, Raalt kadar uzun ve daha zayıf kaslıydı, çıplak üst bedeni cehennem gibi yırtıktı. Ama yanlışı görünüyordu, sanki kaslar tam olarak doğru yerde değildi. Sanki uzun zaman önce bir insan görmüş ve onu hafızasından çizmiş bir ressam tarafından çizilmiş gibiydi.

Durdu, olduğu yerde kaldı. Eğer adam onu ağaçların arasına sokmayı başarır, işi bitmişti. O da durdu, tek bir odakla onu izliyordu. Yine, adamın onu bir kadın olarak değil, daha çok bir akşam yemeği olarak gördüğü hissine kapıldı.

"İmplant taktırman gerektiğini sanıyordum."

Başını ona bir kertenkeleyi anımsatacak şekilde yana eğdi ve sonra omuz silkti.

"Bu yaratığa daha önce bir tane verilmişti... *burada*," dedi, kendisinden üçüncü şahıs olarak bahsetme şekli kaşlarını çatmasına neden oldu. Normal

insanlar bunu yapmadı.

"Ama seni nasıl anlayabilirim?" diye sorarak onu kendisiyle konuşmaya ikna etmeye çalıştı. Daha fazla konuşmak, onu bir şey olarak değil, bir insan olarak göreceği ve umarım yiyecek olarak görmeyeceği anlamına geliyordu. "İşe yaraması için her iki kişide de implant olması gerektiğini sanıyordum?"

"Yaratığın cihazı artık çalışmıyor." Bir an için şaşkın görünüyordu, sanki anılar tam olarak birbirine uymuyordu, ama sonra kırmızı gözleri tekrar ona odaklandı. "Diliniz acınacak kadar basit. Öğrenmesi kolaydı."

"Yaratık mı?" diye sordu. "Yaratık kim? Kendini mi kastediyorsun?"

Başını tekrar öne eğdi. "Bu kadar soru yeter. Buraya gel, küçük dişi, bırak da sana dokunayım."

Başını salladı, kendini geri çekilmekten alıkoyamadı. "Yok, böyle iyiyim, teşekkürler. Bugün yeterince tattım."

Arkasında bir hareket gördü ve neredeyse rahatlayarak inleyecekti. Raalt onu kurtarmaya gelmişti. Raalt'ın tanıdık beyaz saçlı figürü ağaçların gölgesinden çıkmadı, onun yerine Banic çıktı. Rahatlaması biraz azaldı ama fazla değil. Banic bile karşısındaki gerçek bir insan olduğunu düşünmediği uzaylı adamdan daha iyiydi.

"Yeter!" diye tısladı ve ona doğru hamle yaptı.

Çılgılık attı ve eğildi, pençeleri bir an önce başının olduğu yerde havayı parçaladı. Saçlarının bir kısmını yakaladı ve kökünden kopardı. Umursamadı, kendini ondan ayırıp koşarken kafa derisinde acı alevlendiğinde bile.

Arkasına bakmadı, Banic saldırırken arkasında körükler ve kükremeler patlıyordu. Koşarken kolları ve bacakları pompalanıyor, adrenalin topuklarına kanat ekliyordu. İkisine de ne olduğu umurunda değildi.

onlardan. Tek yapması gereken nehri bulmak ve buradan gitmekti. Mümkün olduğunca uzağa gitmek ve Raalt'ın onu bulmasını ummak.

Nefesi boğazında düğümlendi, bacakları tutuştu. Arkasındaki körükler acı çığlıklarına dönüşürken koştu, lme yol açan korkunç yaralanmaları işaret eden türden. Yine de koştu. Garip uzaylının muhtemelen parçalanıyor olması umurunda değildi. O gözlerde insani ya da insansı hiçbir şey yoktu ve bir daha asla böyle bir şey görmek istemiyordu.

Bir kayalığa tırmandı ve ağaçların arasındaki bir boşluktan kayalıklardan birini gördü. Oraya ulaşabilirse nehri görebilir ve hangi gideceğine dair bir fikir edinebilirdi. O tarafa doğru koşarken, arkasındaki çığlıklar değişti. Tamamen insanlık dışı ya da yabani bir hal aldı. Ses derinleşti, sertleşti. Hiçbir insansı boğazın çıkaramayacağı bir sesteki bu, engellenmenin verdiği öfke ve hüsranla doluydu.

Vay anasını. Omzunun üzerinden geriye doğru bir bakış attı. Banic'in adama ne yaptığını öğrenmeyi hiç istememişti. Sanki ruhunu göğsünden söküp almış gibiydi.

Morgana'yı benzer bir yamacın kenarına ulaştığında çığlıklar kesilmişti. Etrafındaki her şeyin sessizleştiğini fark edince adımları biraz yavaşladı. Alıştığı ormanın sesleri, sanki dinliyorlarmış gibi tamamen sessizdi.

Banic arkasındaki ağaçların arasından fırlarken çığlık attı ve yönünü değiştirerek çaresizlik içinde yamacın en sert kısmına doğru ilerlemeye başladı. Eğer tepeye ulaşabilirse... Yükselişin tepesine ulaştı ve aşağıya doğru dik bir düşüşle sona erdiğinde aniden durdu.

Daha önce düştüğü uçurumun aksine, bu uçurumda aşağıya inebileceği hiçbir tutamak ya da çıkıntı yoktu. Saklanabileceği ve son bir direniş için kapatmaya çalışabileceği mağaralar yoktu. Bunun yerine, biraz gibi görünüyordu

Yabancı Tanrı kılıcını kayanın üzerine indirmiş ve kayayı keserek tepesi ile yüzlerce metre altındaki zemin arasında ayna gibi bir yüzey oluşturmuştu.

bir düşüşten asla sağ çıkamazdı.

Arkasına döndüğünde, Banic'i yirmi adımdan daha kısa bir mesafede, kırmızı gözlerle onu izlerken buldu.

"Kaçacak yerin yok, küçük insan," diye hırladı. "Teslim ol. Sen benimsin."

Omzunun üzerinden tekrar aşağıya, damlaya baktı.

Sonra geriye doğru adım atıp kendini önce gülümsedi...

Raalt yarıştı aracılığıyla ve orman sonra ve
Diğerleri, onun kalp çarpıntısı için her an
Maeve oldu içinde Tehlike. İki tehlikeli vahşi
onu kovalıyordu ve küçük dişi ne kadar yetenekli olsa da onlara karşı
hiçbir koruması yoktu. Dahası, hem Banic hem de Jaldon bu ormanları
biliyordu. Onu kolayca ,

Onu tuzağa düşür.

Birkaç dakika içinde cesetle karşılaştı.

Cesetler onun için yeni bir şey değildi. Kan Öfkesi ortaya çıkmadan çok önce savaş alanında sertleşmiş bir savaşçıydı, bu yüzden ölüme fazlasıyla aşinaydı.

Ama yine de, küçük bir açıklığa birkaç adım kala durana kadar neye baktığını fark etmedi. Bu, sık ağaçların arasına serpiştirilmiş pek çok açıklıktan biriydi; sıcak güneş ışığının küçük havuzları, ormanın serin karanlığında sıcaklık ve ışık vahaları. Deniz mavisi ve yeşil yaprakları boyayan kırmızıyı görünce, beyni nihayet Öfkesinin ona bağırduğu şeyi yakaladı. Ayağının altında bir şey çıtırdadı ve tek bir omur bulmak için ayağını kaldırdı.

Açıklık Jaldon'un kalıntılarıyla kaplıydı. Kelimenin tam anlamıyla. Kaplıydı.

Adamın parçaları her yere saçılmıştı: kanlı et parçaları açıklık alanı süslüyor, bağırsakları yakındaki bir çalının üzerine dolanıyor ve parçalanmış kemik parçaları çocuğun atılmış oyuncakları gibi etrafa saçılıyordu.

Raalt'ın boğazında safra birikti, yutkunurken gözleri kısıldı. Ölüme ve vahşete alışkındı, evet, ama Banic'in Jaldon'a yaptığı şey mide bulandırıcıydı, gerçekten mide bulandırıcıydı. Sanki Jaldon'un tüm derisini yüzmüş, derisini güneşte kararmakta olan küçük bir çalının üzerine bırakmış ve sonra da diğer erkekten geriye kalanları parçalamıştı.

Raalt geri adım attı ve sonra açıklığın kenarlarından dolaştı. Banic karşı koyma kapasitesinden çok daha fazlasına sahip bir vahşiye bunu yapabiliyorsa, yapamayan savunmasız bir Terran dışisine ne yapabilirdi?

Böylece koştu, hayatında hiç koşmadığı kadar sert ve hızlı. Yeni pençeleri hâlâ dışarıdaydı ve etrafındaki her şey daha keskin ve anlık görünüyordu. Çocukken Daaynal'la birlikte *drakeen* pilot eğitime hazırlanmak için aldıkları tüm duyulara hitap eden eğitime benziyordu ama öyle değildi. Ona bilgi veren "öteki" varlık harici bir kaynak değildi ama kendi duyularının üzerine bindirilmişti.

Bu onun bir parçasıydı.

Hangi yöne gideceğini bilerek ormanda hızla ilerliyordu ama sıkıştırılsa bunu *nasıl* bildiğini söyleyemezdi. Maeve'i ya da Banic'i takip ettiğinden değildi. İzliyor olamazdı. Beyninin herhangi bir detayı işleyemeyeceği kadar hızlı hareket ediyordu. Koku alma duyuları diğerleriyle birlikte genişlemiş olsa da koku değildi. Sanki içgüdüsel olarak hangi yöne gideceğini, hangi kayanın üzerinden atlayacağını, Banic ve Maeve'i takip etmek için hangi çataldan geçeceğini *biliyordu*.

Hayır. Banic değil.

Maeve.

Küçük dışisine bir pusula iğnesinin gerçek kuzeye uyum sağladığı gibi uyum sağlamıştı. O *onun* yaşama ve nefes alma sebebiydi. Onu *her zaman* bulabilirdi. Her zaman.

Saçları yüzünden geriye doğru savrulurken, dışisini kurtarmak için koşarken vücudundaki her kas uyum içinde hareket ediyordu. Kıymetli Maeve'ini.

Ağaçların arasından fırlayıp hafif bir yamaca çıktı ve bakışları tepedeki Banic ve Maeve'e kaydı. Birbirlerine bakıyorlardı ve Maeve'in bir uçurumun kenarında olduğunu fark ettiğinde kalbi neredeyse duracaktı. Dudaklarından süzölmeye başlayan hırıltı Maeve'in geri adım atmasıyla kesildi... tam kenardan.

"Nooooooooo!" İçinden patlayan çığlık sessiz ve işkenceliydi, kafasının içinde bir böğürtü duyuldu.

Acı içinde kıvranarak göğsünü tutarken dizlerinin üzerine çöktü. Göğsünün yırtılıp açılmasını ve eskiden kalbinin olduğu yerde büyük, sivri bir delik olmasını bekleyerek uyuşuk bir şekilde aşağı baktı. Ama hiçbir şey görmedi. Kan yoktu. Yırtılmış et yoktu. Kırık kaburga yok.

Bakışları tekrar uçurumun kenarına kaydı, hayal gördüğünü ve Maeve'in orada duruyor olacağını umuyordu. Ama hayır, onun olduğu yer boştu. Düşüşünün görüntüsü sonsuza dek hafızasına kazınmıştı.

Onu kaybetmişti.

Daha önce de bir eşini kaybetmişti. Miisan. Onu iki kez kaybetmişti - bir kez onu reddettiğinde ve sonra türünün diğer tüm dişileri gibi vebada öldüğünü duyduğunda.

Bunun hayal edilebilecek en kötü acı olduğunu düşünmüştü ve bunu atlatmak için Öfkesine yaslanmıştı. Ama öyle olmamıştı. Şimdi Maeve'in kendi canına kıydığını görene kadar gerçek acının ne olduğunu bilmediğini fark etti.

Başını kaldırdı, bakışları lazer gibi Banic'e odaklanmıştı.

Ondan kaçmak için atlamıştı. Raalt'ın eşinin, tüm kalbi ve ruhuyla gerçekten sevdiği tek dişinin gitmesinin nedeni oydu. Ölmüştü.

İntikam, zihninin arkasındaki karanlık bir ses talep etti. Bizim olanı aldı. Öldürün onu.

Düşünmeden hareket etti, kendisini Banic'ten ayıran boşluğa o kadar hızlı fırlattı ki uçmuş bile olabilirdi.

Raalt onu ayaklarının altından çekerken, iri yabanıl yüzünde şaşkınlıkla yarı dönmüştü. Raalt pençelerini tekrar tekrar yanlarına saplamadan önce yumruklarını kaldırmaya fırsat bulamadı. Tekrar ve tekrar. Her seferinde deriyi deldi, pençeleri Banic'in gövdesinin derinliklerine etli "çıtçıtlarla" kaydı. Çılgınca bir keder ve öfke tsunamisi içinde saldırırken ellerinden sıcak kan akıyor, içindeki karanlık ses, altındaki vahşinin gözlerinin önünde bir av köpeğine dönüşmesini onaylayarak mırıldanıyordu.

Geri çekilerek elini yukarı kaldırdı, pençeleri Banic'in göğüs kafesini delip kalbini sökmeye hazırdı...

Maeve yere düşerken ılığını bastırdı, hava ısılık çalarken gözlerini sıkıca yumdu.

Lütfen, Tanrı aşkına, yakala beni, diye hayatında hiç olmadığı kadar çok dua etti. *Düşürme beni.*

Sonsuzluk gibi gelmişti ama uçurumun kenarında asılı duran mekiğın biniş kızaklarında duran uzaylı savaşçının güçlü kollarına önce on metreden daha az düşmüştü.

"Teşekkür ederim," diyebilirdi, sesi gergin çıkıyordu ve içini büyük bir rahatlama kaplarken adamın omuzlarına yapıştı. Adam onu mekiğın içine çekti ve yavaşça ayaklarının üzerine bıraktı.

"Bir şey değil. Sağ salım misin?" diye sordu, ağır yara izi olan yanağının üzerindeki parlak mavi gözleri onu incelerken endişeliydi.

İri ve tehlikeli görünüyordu ama kendini tehlikede hissetmiyordu. Aslında, soluk saçlarıyla ve gözlerini doğru şekilde kısarsa onu neredeyse Raalt sanabilirdi. Ona aynı emniyet ve güven duygusunu veriyordu.

"Öyleyim, teşekkür . Tam zamanında geldiniz." Kadın geri çekilerek ona ve mekiğkteki diğer uzaylılara baktı. Deri ceketleri ve kuşaklarıyla Lathar oldukları hemen anlaşılıyordu.

Sonra bakışları tekrar onu yakalayan uzaylıya odaklandı. "Seni anlayabiliyorum! İkimizde de olmadığı sürece çevirmen zimbirtılarının işe yaramadığını sanıyordum?"

"Onlar değil." Gülümsedi. Tüm o yara izlerinin altında cehennem kadar yakışıklıydı. Belki Raalt kadar yakışıklı değildi ama kesinlikle yakın bir ikinciydi. "Eşim insan ve ben Dünya'da çok zaman geçirdim. Bu yüzden dili öğrendim."

Omuzları arasındaki gerginlik azaldı. "Bir eşin mi var?" Başını salladı. "Adı Shannon. Dünya'ya geri döndü."

Başını salladı. En azından ona bir damızlık ya da yatak kölesi gibi bakmıyordu. Seksi olsun ya da olmasın, *bunun* için yakınında olmasını istediği tek erkek Raalt'tı.

"Aman Tanrım, Raalt!" Nefes nefese kurtarıcısına döndü. "Ona yardım etmeliyiz. O diğerleri gibi değil. O bir mağara adamı değil."

"Mağara adamı mı?" diye sordu şaşkınlıkla, dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Yani vahşi hayvanlar... onlara mağara adamı mı diyorsunuz?"

Dönüp omzunun üzerinden kokpitteki pilota bir komut verdi ve sonra tekrar ona baktı.

Mekik yükselmeye başladığında omuz silkti. "Bize ilk saldırdıklarında böyle görünüyorlardı. Onların uzaylı Neandertal ya da onun gibi bir şey olduğunu düşünmüştüm. Ama Raalt onlar gibi değil. Bana inanmak zorundasınız," diye yalvardı. "O tehlikeli biri değil."

Mekik yükseldiğinde ve uçurumun tepesindeki manzara görüldüğünde başka bir şey söyleyemedi.

Ve Raalt onu yalancı çıkardı.

Banic'i yere sermişti, bir elinin ucundaki kanlı pençeleri geriye doğru çekmişti, ölümcül pençeler sabah güneşinde parlıyordu. Altındaki Banic ya ölmüş ya da baygındı, o kadar yaralı ve kan içindeydi ki tamamen tanınmaz haldeydi.

"Aman Tanrım! Raalt! Hayır!"

Mekik uçurumun tepesiyle aynı hizaya geldiğinde yan tarafa doğru ilerledi ve aralarındaki boşluğa baktı. O atlayışı yapabiliirdi. "O kadar hızlı değil, küçük insan!" Sert bir kol onu sardı Kurtarıcısı onu ayağa kaldırırken belinden tuttu.

"Hayır! Bırakın beni! Ona yardım etmeliyim!" diye tısladı, özgür olmak için vahşi bir kedi gibi savaşıyordu. Ama adam çok güçlüydü ve kız onun elinden kurtulamadı.

"Bu haliyle çok tehlikeli." Uzaylı bir komut daha verdi ve mekik daire çizerek Raalt ile kanlar içindeki kurbanının arkasındaki yamaca yavaşça indi.

"Değil!" karşı çıktı, dişlerini adamın koluna geçirmeyi düşünüyordu. Belki de  ansı yaver gider ve adam kuduz falan olurdu. Ama sonra, Raalt bu gezegene sadece kötü Lathar'ın geldiğini söylemişti ve kuduz olmuş kötü bir Lathar görmek istemiyordu. Ya kuduz onu anında etkileyip tuhaf bir renge bürünür gördüğü her şeye saldırırsa?

"değil! Onları burada  l me terk ediyorsunuz!"

Kıcını ona doğru sertçe itti, yürümeye ba layan bir  ocuk gibi kıvrıldı. Bu hareketin cinsel bir yanı yoktu ama adam onu sıcak bir kek gibi yere bıraktı. Dizleri mekiğin metal güvertesine çarparken gözleri ya larla doldu, kalçalarına acı yayıldı. Adam önünde   melirken ona baktı, mavi gözleri onunkilere odaklanmıştı.

"Sizi temin ederim ki çok önemsiyorum," diye gürledi. "Raalt benim babam."

"Sen Isan'sın," diye mırıldandı farkına vararak. Raalt'a bu kadar çok benzemesine  a mamalıydı. "Prens."

"Eski prens," diye düzeltti onu, ifadesi gergindi. "Bu unvanı reddettim. Ama ben bir doktorum. Babam hasta," diye onu uyardı. "Sana zarar verebilir..."

"Ama?" diye sordu. "Durakladın. Bir ama var. Aması ne?"

Yüzünde bir gülümseme hayaleti belirdi. Yüzü gergindi, sanki ağzından çıkacak bir sonraki kelimedenden tam olarak emin değilmiş gibiydi. "Bir erkeği Öfke'den sadece tek bir şey geri getirebilir. Dişisi. *Seni.*"

Başını salladı, omzunun üzerinden Raalt'ın olduğu yere doğru bakmaya başlamıştı bile. O anda donmuş gibiydi, acı ve şiddetten bir heykel gibiydi. "Ona gitmem gerek," diye fısıldadı, kalbi parçalanıyordu. Çok acı çekiyor olmalıydı.

Isan başını salladı. "Dikkatli ol. Hızlı ve ne yapacağı belli olmaz."

Devasa mekiğin kenarına oturup aşağı atlarken başını salladı. "Bana zarar vermeyecek."

Sonra döndü ve Raalt'a doğru yürüdü.

Başını kaldırdı, burun delikleri onun orada olduğunu zaten biliyormuş gibi açıldı, karanlık gözleri ona dikilmişti. Bir ürperti onu sert ve hızlı bir şekilde vurdu, omurgasından aşağıya doğru yılan gibi kıvrıldı. O karanlıkta adamdan geriye hiçbir şey kalmamıştı, sadece korkunç bir farkındalık.

"Selam." Gülümsedi, yaklaşırken küçük bir el sallamayı denedi. Isan ve adamlarının etraflarını sardığının farkındaydı ve Isan bir doktordu, bu yüzden Banic'e ulaşmak ve onu tedavi etmeye çalışmak isteyecektir. Raalt'ın altındaki kanlar içindeki erkeğe bakma hatasını yaptı ama o korkunç pençeli parmakları havada esneyerek hırladı. Sanki diğer uzaylıyı yeni hatırlıyormuş gibi yere baktı ve yüz hatlarını öfke kapladı.

"Hey, hayır! Bana bak!" diye bağırdı ve adam başını kaldırarak tekrar ona odaklandı.

Bu onun Öfkesiydi. Her nasılsa, bu onun ayrı bir parçasıydı ve o parçası şu anda ona bakıyordu. Raalt'a değil.

"Beni hatırlıyorsun. Değil mi?" diye mırıldandı, temkinli adımlarla ilerlerken onun kendisini duyduğunu biliyordu. Siktir... Ne dedin sen?

cinayete meyilli bir uzaylının *diğer* cinayete meyilli uzaylıyı bırakması için ne yapmalıydı? "Korkuyorum, Raalt," diye fısıldadı, birkaç adım diz çökerek

ondan. Ona ulaşmak için Banic'in gitmesine izin vermesi gerekecek kadar uzaktaydı. Artık daha yakın olduğu için, yaralı uzaylının korkunç takırtısını duydu. Sağlıklı birinin çıkardığı bir ses değildi bu.

"Lütfen, bana geri dön. Sana ihtiyacım var."

Ona bakarken gözleri kısıldı, yüzünde hiçbir tanıma ifadesi yoktu. Ama olmayacaktı. Bu Raalt değildi. Bu başka bir şeydi. "Orada olduğunu biliyorum," dedi ona. "Onunla konuşmama izin verir misin?" Sessizlik. Bakıyor. Tanıma yok.

"Peki... tamam, onun yerine konuşmaya ne dersin?" diye sordu, öfkenin tekrar delirmesi ihtimaline karşı hareketlerini minimumda tutarak. "Kim olduğumu bildiğini biliyorum. Seni daha önce gördüm."

Uzaylı örümcek saldırdığında da öyleydi. Onu kurtardığında Raalt'ın gözlerinde karanlık vardı.

"Bizi o örümcekten kurtardın," diye hatırlattı ona. "Bizimle birlikte ormandan mağaraya kadar koşun."

Raalt'ın başını en ufak bir şekilde eğmesini sağladı. Zafer onu doldurdu. *O yaptı* onu anlamak.

Dişlerini dikkatle gizleyerek gülümsedi. Raalt'a yırtıcı doğasını veren şeyin öfke olduğuna bahse giriyordu ve açık dişler... bir yırtıcıya göstermek için kötü bir fikirdi. Bu uzaylıların hayatta kalma 101 dersiydi. En azından... yıllar önce "bilinmeyen bir gezegende geminizi terk etmek zorunda kalırsanız ne yapmanız gerektiği" üzerine aldığı derslerden hatırladığı tek şey buydu.

"Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Onu koruduğun için."

Başını salladı, bu sefer düzgün bir şekilde. Gülümsemesini bastırdı. Ona ulaşmaya başlamıştı.

"Ama şimdi onu korumana gerek yok," dedi hafifçe kıpırdanarak ve elini uzatarak. "O güvende. Güvendeyim. Onu seviyorum,

ve onu geri istiyorum. Lütfen?"

Karanlık bakışlar kızın ona doğru uzattığı eline kaydı. Bir saniye sonra, olana kadar fark etmediğı kadar hızlı bir hareketle, Raalt onu kurtarmak için ilerlemeye başlayan Isan'ın adamlarına hırlarken, kendini bir metre ötede, göğsüne doğru çekilmiş buldu.

"Hayır!" diye bağırdı, bir elini onları savuşturmak için serbest bırakmayı başardı. "Sorun . Ben . O ."

Ona baktı, kalbinin göğüs kafesinin yan tarafına doğru güven verici atışını hissetti. Gözleri hâlâ ona kilitlenmişti ama artık o kadar karanlık değillerdi.

"Hey, yakışıklı." Gülümsedi. " hoş geldin."

RAALT BÜYÜDÜ, alnını onunkine yasladığında hâlâ kendini tam olarak iyi hissetmiyordu. Onun sesi, tatlı eşinin sesi, onu bulmak için karanlığın içine uzanmıştı.

"Hey," diye mırıldandı, ona olabildiğince sarıldı. Ona dokunmaya, temas etmeye ihtiyacı vardı. Kıyafetlerini çekiştirmeye başladı, ten tene dokunabilmek için onları yoldan çekmek istiyordu ama kız ciyakladı ve onu durdurdu.

Adam hırladı ve kadın parmağını adamın dudaklarının üzerine koydu.

"Hayır değil, Raalt," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece burada değil... yalnız değiliz."

Başını kaldırdı ve ilk kez etraflarında başkalarının da olduğunu fark etti. Kendini ona o kadar kaptırmıştı ki onları fark etmemişti bile. Bir şıfacı ekibi bir kenarda çömelmiş, Banic üzerinde çalışıyordu ve savaşılar etraflarında duruyordu.

Tekrar ona konsantre oldu. Öfke içindeydi, kelimenin tam anlamıyla Öfke'nin içine düşmüştü ve onu geri getirmişti. Altın kalpli ve bir *deearin* cesaretine bu narin küçük dişi, gezegendeki en tehlikeli yaratığa, Rage'deki bir Izaean'a doğru yürümüş ve onu uçurumun çukurundan geri getirmişti.

"Seni seviyorum."

Kelimeleri düşünmeden ağzından çıkmıştı ama bir an bile pişmanlık duymamıştı. Onu seviyordu. Onu hayatın kendisinden daha çok seviyordu.

"Öldüğünü düşündüğümde içimde bir şeyler kırıldı," diye itiraf etti alçak sesle, yüzünü izleyerek. Onun itirafı karşısında dudakları aralandı, gözlerindeki ifade yumuşadı ve ona doğru eriyerek kucağına yerleşti. "Öldürmek istedim... dünyayı yakıp yıkmak ve seni benden almanın bedelini ödetmek istedim. Banic'e ödetmek."

"O senin içindeki şeydi-" diye söze başladı ve adam onun sözünü kesti. "Hayır, öyle değildi. Öfke başka bir şey, ama *ben* onu ona. Banic'i öldürmek, onu parça parça etmek istedim. Bunu anlamana ihtiyacım var. Öfkenin benim *en az* tehlikeli yanım olduğunu anlamana ihtiyacım var."

Yumuşak bir gülümseme verdi, parmakları ensesindeki saçlarla oynuyordu. Bu onu zevkten titretti ama bakışlarını onunkilere kilitledi.

"Biliyorum. Sen biraz sohbet ettik."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Bunu hiç beklemiyordu. "Öfkeyle mi konuştun? Gerçekten onunla konuştun mu?"

Başını salladı. "Cevap vermedi ama kim olduğumu biliyordu. Seni onun kadar korumak istediğimi de biliyordu."

Bu onun aklını başından aldı. Her zaman zihinsel durumunun öfkeyle birlikte biraz dengesizleştiğini düşünmüştü. Bu her zaman kafasının içinde bir ses olmuştu... onu ayrı bir varlık olarak hiç düşünmemişti.

"Sonra ne oldu?" diye sordu. "Sana zarar vermeye çalışmadı mı?"
Başını iki yana salladı. "Ona güvende olduğumuzu söyledim.
Seni sevdiğimi ve sana ihtiyacım olduğunu söyledim. Ve sonra
gitmene izin verdi."

Onun sözleri karşısında dondu kaldı, vücudunun her hücresi ona
uyum sağladı.
Onun farkındayım.

"Sen ne?" Yutkundu, duyduklarına inanmaya cesaret edemiyordu.
Onun yaptıklarını gördükten sonra onu gerçekten sevebilir miydi?

"Ona güvende olduğumuzu ve sana ihtiyacım olduğunu
söyledim. O da gitmene izin verdi." "Hayır, hayır... diğer
kısmı."

"Şu anda mükemmel Terranca konuştuğunun farkında mısın?" diye
sordu, dudakları hafifçe kıvrıldı, sorusunu geçiştirirken gözlerinde
eğlence vardı.

Hırladı, sesi boğazının gerisinde yumuşak ve samimiydi. "Oyun
oynama, kadın. Ne istediğimi biliyorsun."

Gülümsemesi daha da genişledi ve adam onun bedeninde hiçbir
korku belirtisi hissetmedi.

Gerginlik yok. "Oh, şimdi *kadınlara* , değil mi?"

Eğildi. "Ya tekrar söyle, ya da seni çırılçıplak soyup
"Seni burada, şimdi, herkesin önünde *lanetliyorum*."

Dudakları küçük bir solukla aralandı, onun gözlerine bakarken
gözlerinde sıcaklık dönüyordu.

"Seni seviyorum."

Memnuniyetle mırıldandı, içindeki ilkel erkek hayvan bu sözler
karşısında tüylerini diken diken etti. "Tekrar."

"Seni seviyorum Raalt. Öleceğim güne kadar da seveceğim."

"Güzel," dedi hışımla. "Yapmalısın. Ben senin eşim. Eşini
sevmelisin."

Çevresel görüşüne bir hareket takıldı ve Isan'ın onu dikkatle
inceleyerek ilerlemesiyle başını kaldırdı.

"Tekrar hoş geldin baba." Oğlu bir gülümseme sundu. "Seni tekrar gördüğüme sevindim."

Raalt başını eğdi. Düşüncelerinin kenarları hâlâ yünlü ve karanlıktı ama öfkenin pençesinin artık gerilediğini hissediyordu. Daha önce hep bir mücadele olmuştu, ama şimdi öfke kanına karışırken yağın sudan kayması gibi kolaydı, şimdilik etkisizdi.

"Geri dönmek güzel. Rapor ver," diye emretti. "Seni haftalarca Parac'Norr'da görmeyi beklemiyordum."

"Olmamalıydım," diye yanıtladı Isan, savaşçılarına şimdi tıbbi bir antigrav sedyeye bağlanmış olan Banic'i nakil aracına yüklemelerini işaret ederek. "Ama araştırmamıza katılan yeni insan doktorun önceki görevindeki işi beklenmedik bir şekilde bitti, ben de onu doğruca buraya getirdim. Sonra da senin gelmediğini fark ettim ve bir arama ekibi oluşturdum."

Raalt kollarında Maeve'le ilerledi ve gemiye tırmanırken onu hafifçe hareket ettirdi. Kendini *iyi* hissediyordu, yıllardır hissetmediğinden daha iyi. "Mükemmel. Bir alarm verin ve arama ekipleri diğer insanları toplasın-"

Isan sıırıttı. "Genç bir delikanlıya benziyor muyum baba? Diğer dişilerin çoğunu çoktan güvence altına aldık. Şimdi sadece iki tanesini arıyoruz. Vahşilerin çoğu da toplandı ve muhafaza hücrelerine konuldu."

Raalt kollarını değerli dostuna dolamış bir şekilde koltuğuna yerleşirken homurdandı. Bunu yaparken gözleri bileklerine takıldı. Orada, derisine kazınmış gibi etraflarını saran yeni bir çiftleşme izleri dizisi vardı. Öfke halindeyken gözleri ne kadar karanlıksa, önceki setinden tamamen farklıydılar. Eşsizdi ve kollarındaki narin küçük diş tarafından teninden çağrılmıştı.

Eğilerek başının üstünü öptü, kendisine yaslanan kadının vücudundaki her çizgide yorgunluğu hissetti. Ne yazık ki

Uyumasına izin vermeyi planlıyorum.

"Bizi garnizona geri götür," diye emretti. "Bana ve yeni eşime uygun bir yer hazırlanması için önceden haber verin. Dinlenmeye ihtiyacı olacak ve imparator çağırmaya gelse bile rahatsız edilmek istemiyorum..."

(Dönüş yolculuğu bir bulanıklık içinde geçti. Maeve daha olduğunu anlamadan inmişlerdi ve Raalt onu mēkikten kucağında taşıyarak

Kollarını. Daha yakına sokuldu, ona izin verdi. Onun gücünü emdi. Kazadan bu yana geçen son birkaç gün onu çok yormuştu ve artık tehlikeyi atlatmışlardı, tek yapmak istediği uyumaktı. Haftalarca. Tercihen büyük, yakışıklı uzaylı eşine sarılmış olarak.

Yüzünü adamın sıcak boğazının kenarına gömdüğü yerden dışarı baktığında kum rengi taş duvarlar ve koridorlar gördü, bir sürü koridor. Nerede oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu ve umurunda değildi. Raalt'la birlikte olduğu ve güvende oldukları sürece başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Koridorlarda diğer uzaylıların yanından geçtiler ama Raalt'tan gelen derin hırıltılar hızla ilerlemelerini sağladı. Bu koruyucu sahiplenme gösterisi içini ısıttı, özellikle de bunun sadece dışı olduğu için değil, Raalt'ın onu sevdiği için olduğunu bildiği için. O da onu seviyordu.

Bir kapıyı omuzlayarak açtı ve bir odaya doğru yürüdü. Ağır ahşap mobilyaların ve kocaman bir yatağın belirsiz izlenimini edindi. Onun için büyüktü. Raalt için muhtemelen küçücüktü. Hepsi, gördüğü her İzaeen ve vahşi bir insandan daha büyüktü. Yol

Daha büyük. Devler gibi. Dünya'daki eski efsanelerin nereden geldiğini kesinlikle anlayabiliyordu, özellikle de söylentilerde söylendiği gibi insanlık bu adamların soyundan geliyorsa.

Sonra duşa girdiler. Göz açıp kapayınca kadar onu ayağa kaldırdı ve ikisini de soydu. Ilık su ona çarptığında rahatlama ve zevk içinde iç çekti. Başını arkaya eğerek suyun kendisini yıkamasına, son birkaç günün tüm ağrı ve sızılarını hafifletmesine izin verdi.

Mağaradaki kaya havuzu kadar iyi değildi ama umurunda değildi. Özellikle de Raalt yanına gelip onu yanına çektiğinde ve daha büyük, daha sert vücuduyla onu sıkıştırdığında. Yatak gibi duş da o içine girene kadar çok büyük görünüyordu.

Adam onu çevirip saçlarını yıkamak için şampuna uzandığında, boğazının gerisinde bir zevk sesi mırıldandı. "Hey!" Onun ellerini .

"Benim ona göz kulak olmam

Sen!"

O büyük vahşiyle ve ardından Banic'le dövüşüp Öfke'ye kapılan kişi oydu. Bu bir iz bırakmış olmalıydı... bitkin düşmüş olmalıydı, değil mi?

Buharlı duş kabinini alçak bir hırıltı doldurdu ve kendini çok büyük, çok erkek, çok tahrik olmuş bir vücuda karşı geri çekilmiş buldu.

"Sen benim eşimsin," diye gürledi kulağına, eli boğazının önünü kavrayıp onu yerinde tutarken. Adamın başparmağı çenesinin altından itip yukarı kaldırdığında donup kaldı, içinden bir ürperti geçti. "Sana bakmak benim hem görevim hem de onurum. İhtiyaçlarınla ilgilenmek."

Çenesini çevirdi ve onu öptü. Sıcak ve sert. Sıcaklık onu sert ve hızlı bir şekilde vururken dudaklarına karşı inledi. Adam geri çekildi ve kız somurtarak omzunun üzerinden ona baktı.

Gözleri ateşle doldu. "*Tüm ihtiyaçların.*"

Adamın sesi kısılmıştı ve kadın yutkunarak başını salladı. Adam kıpırdandı ve onu kabinden çıkarıp bir havluya sararak yatak odasına götürmeden önce aldığı en hızlı duştı.

Onu yatağa yatırdı ve önünde çırlçıplak durarak onu içine çekti. Bir Yunan tanrısı gibi yapılıydı, tüm sert hatları ve yırtık kasları vardı ama gözlerindeki bakış bir tanrınıninkine hiç benzemiyordu. Bu, onu günaha sokmaya gelen bir iblisin karanlık, günahkâr bakışıydı... onunla birlikte.

Bakışları aşağıya kaydı ve onu gururlu ve dik bir şekilde görünce nefesini içine çekti. Aleti mağaradan hatırladığından daha büyüktü ve tekrar yukarı baktı, bakışları onunkiyle çarpıştı.

"Dinlenmen gerek," dedi ona, yatağın üzerinde sürünürken bile, her hareketi yırtıcıydı. Onu altına çekti, havlu kalçalarına dolandı.

"Bu bir soru mu yoksa bir ifade mi?" Ellerini adamın üst kollarının oyulmuş kasları üzerinde gezdirdi.

"İkisi de." Sırıttı. "Yorgun değilseniz, iyi bir eşin yapması gerektiği gibi rahatlamanıza yardımcı olacağım."

Dudakları kıvrıldı. "Rahatlamama yardım etmek mi? Yapmaya çalıştığın şey bu, değil mi?"

"Evet." Başını salladı, ıslak saçları yüzünün sert, erkeksi hatlarını çerçevesliyordu. Hayatında gördüğü en yakışıklı adam olmalıydı. Ve tamamen ona aitti.

Havluyu çekti ve çıplaklığını ortaya çıkaracak şekilde ayırdı. "İşe yarıyor mu?"

Kıkırdadı, adam vücudunda aşağı doğru hareket edip bir öpücük izi bırakırken nefesi kesildi. Köprücük kemiğine, göğüslerinin arasına... meme uçlarının her birine hızlı bir öpücük kondurdu.

Daha fazlasını umarak sırtını ona yasladı... ama sonra adam daha aşağı indi. Kirli sakalları karnını gıdıkladı ve kız gülerken yarı çömelmiş bir şekilde sarsıldı.

"Gıdıklanıyorum!" diye onu uyardı ama adam kalçasının hemen içini öpünce kahkahası kesildi.

Ellerinin nazik ısrarıyla kalçaları ayrıldı ve adam aralarına girerken dudağını ısırıldı. Yumuşak bir hırıltı, daha çok bir mırıltı gibi odayı doldurdu. Adamın sıcak nefesi amının dudaklarında gezinmeden bir saniye önce yanaklarına sıcaklık vurdu. Mağaradaki seks bir şeydi... ama o yarı karanlıkta olmuştu. Şimdi parlak gün ışığıydı, gezegenin ikiz güneşlerinden gelen güneş ışığı büyük tavan ışıklarından akarak yatağı sıcaklık ve parlaklıkla dolduruyordu.

Böylece her şeyi görebiliyordu.

Yatağı ellerinin arasında çevirdi, ön kolunu gözlerinin üzerine koydu. Görme yetisi olmadığından diğer duyuları hızlandı ve adamın sıcak dili amının dudaklarını ayırmadan bir saniye önce havanın hareketini hissetti. Bir ürperti onu sarstı, adam onun tadına bakarken zevk içinde yuvarlandı.

Ona hiç merhamet göstermedi, büyük elleri kalçalarının etrafında kıvrıldı ve onu ziyafet çekmesi için açık tuttu. Ve öyle de yaptı, dudaklarından hırıltılar ve mırıltılar döküldü ve onu dudakları ve diliyle keşfederken büyük göğsünde yankılandı. Önce uzun sonra kısa vuruşlarla yaladı, dilini amının derinliklerine sokmak için aşağı kaymadan önce klitorisini daire içine aldı.

Onun ilgisinin altında kıvranıyor, sıvı ısı ondan kayarken yanaklarında sıcaklık parlıyordu. Ama adam sadece daha yüksek sesle homurdandı ve kız onun içine sokulan dilinden boşalacağını düşünene kadar kaynağı kovaladı.

Ama sonra onun klitorisini buldu. Ağzının ılık boşluğuna çekip emerken yumuşak nefesi küçük bir çığlığa dönüştü. Isı ve nefessiz ihtiyaç, uyarılmasını daha da artırdı ve akılsızca hem uzaklaşmaya hem de yaklaştırmaya çalışarak büküldü.

Kıkırdadı, klitorisine karşı titreşimler onu nefessiz bıraktı ve onu hareketsiz tuttu. Ona verdiği şeyi almasını sağladı. Ellerini saçlarının arasına soktu ve ona zevkle işkence ederken onu yerinde tuttu.

Sonra çok fazla geldi. Ecstasy ona çarptı, yatağın üstündeki pencerelerde asılı olan kristallerin yansımaları gibi onu milyonlarca parçaya ayırdı. Adını haykırdı, zevk içinde yuvarlanırken kalçaları tepki olarak sarsıldı. Adam, kadın yatağa uzanana, vücudu zevkten gevşeyene ama aynı zamanda daha fazlası için ağrıyana kadar onun içinden ve üzerinden geçmesine izin verdi.

"Bu sefer nasıldım, küçük dostum?" Raalt'ın sesi karanlık bir baştan çıkarma ve eğlenceyle doluydu, onun üzerine sürünerek dizlerini kendi dizleriyle ayırdı. "Henüz rahatlamadın mı?"

Kendini total bir erişte gibi hissetmesine rağmen ona gülümsemeyi başardı. "Ben-"

Onun bakışı üzerine sözünü kesti. "Biliyor musun, sanırım hâlâ biraz gerginim."

Onu öperken dudaklarına karşı gülümsedi. "Doğru cevap, *Kelarris*."

Kalçalarını hareket ettirerek kendini ona ve kadın nefes nefese kaldı, elleri göğsündeydi. Adamın kocaman olduğunu biliyordu. Ama onu görmek ve tam karşısında hissetmek iki farklı şeydi.

Ama bu Raalt'tı. Onu asla incitmezdi ve içindeki öfke de incitmezdi, her ne kadar ortaya çıkışı... donanımını biraz artırmış gibi görünse de.

"Kelarris?" fısıldadı adam ona doğru iterken. "Bu ne anlama geliyor?"

Sözleri nefes nefese kalmıştı, ciğerlerinden hava çalınmıştı, çünkü serbest bırakılmasının kayganlığıyla, onu horozunun geniş başı etrafında gerdi ve ona bir inç kayıyordu. Bu bir inçlik saf bir zevkti, vücudu onu tanıyıp hoş karşılarken amı zonkluyor ve daha fazlası için ağrıyordu.

"Sevgilim," diye mırıldandı, ona doğru sallanırken dudaklarına yapıştı, öpücükler arasında cevap verdi. "Sevgili demek. Eş demek. *Benim demek.*"

Artık konuşmaya gerek yoktu, iki kez daha itti ve kabzasına kadar oturana kadar kendini onun içine soktu. Vücudu onun etrafında gerilirken gözleri genişledi ve onun karanlık bakışlarının derinliklerine baktı. Sanki onun ruhunun derinliklerini, kendisine duyduğu aşkı görebiliyordu.

Adam hareket etmeye başladığında göğsünden kalbine doğru bir sıcaklık yayıldı. İlk başta yavaşça ama sonra artan bir çaresizlikle. Bu onda da aynı ihtiyacı uyandırdı ve kendini onun etrafına sardı. Hareketleri senkronize oldu, iki beden, iki ruh mükemmel bir uyum içinde hareket ederken kendilerini birbirlerine verdiler.

Tekrar boşaldığında, adamın boğuk kükremesi birkaç saniye sonra boğazının kenarına çarparak boğuldu. Gözlerini kapadı, tüm kalbi ve ruhuyla sevdiği adamla sonsuza dek birlikte olma vaadine ve zevkine kendini kaptırdı.

Arkadaşı.

Kendine ait bir uzaylı berserker.

EPILOG

Pain.

Bu onun bilincini dolduruyordu, tüm dünyasıydı.

Beyaz tavan parlamaları.

Sesler.

Gözlerinde bir ışıık.

Daha fazla acı. Vücudunun her santimini, her hücreğini tüketti.

Onu sürükledi, çiğnedi ve tükürdü.

İşkencenin sonu

"İyileşme işe yaramıyor. Bir şey benimle savaşıyor."

"Rage'in çok uzağında. Onu laboratuvara götürmemiz gerekecek."

Uzaklardan gelen sesleri duydu, kanında dönen karanlık intikam ve yıkım hakkında gevezelik ediyordu. Bunu duymazdan geldi, zihnini sakinleştirdi ve varoluşu olan ıstırabı görmezden geldi.

Hafızası onu yanıltıyordu ama bu alışılmadık bir durum değildi. Sık sık böyle hissediyordu. Bu bilgi paniğe kapılmamasını sağladı. Neler olup bittiği hakkında daha fazla bilgi sahibi olana kadar sakin ve hareketsiz kalmasını sağladı. Nerede olduğunu.

o?

"Yaşayacak mı? Hastanede olması gerekmiyor mu?"

Yeni bir ses, bir kadın sesi, onu karanlıktan geri getirdi. Yumuşak, yatıştırıcı tonlar ruhuna merhem oldu ve anında onlara odaklandı.

Onlara yapışmış.

Onlara *kilitlenmiş*.

Gözleri birden açıldı ve onu bulup dokunmak için çaresizce uzandı. Sesi kaynağı yıllardır ona huzur veren tek şeydi.

Gözlerini açmak için mücadele etti ama sonra onu gördü. Çok güzeldi, kadın tanrıçanın kendisinden bir görüntü.

Sert eller onu çekip götürürken gücü tükendi ve karanlık onu tekrar altına çekerken son gördüğü şey onun güzel, kederli yüzüydü.

Bu sefer karşı koymadı.

Buna ihtiyacı yoktu. Artık uğruna savaşacağı bir şey vardı.

Onunla.

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim

UZAYLI BERSERKER TARAFINDAN AVLANDI!

Umarım siz de Raalt ve Maeve'in hikayesini okurken en az benim kadar keyif almışsınızdır!

Lathar Evreninin Savaşçıları'nın bir sonraki kitabı Vaarn'ın hikayesi olacak. Seriyle ilgili en son güncellemeler için haber bültenime katılın.

BURAYA KAYDOLUN

**Eğer bunu sevdiyseniz, ALIEN
MERCENARY'NİN KALBI'ne de
bayılacaksınız!**

(Latharian Paralı Askerleri:
Warborne serisinin ilk kitabı)

***Lathar'ın dünyalarına geri dönün, onları daha önce hiç
görmediğiniz gibi...***

**Bir kahve ve kolay bir vardiya istiyordu. Onun yerine, çok bilmiş bir
paralı asker ve onu öldürmeye çalışan komandolar vardı...**

On yılı aşkın bir süre önce ordudan tıbbi olarak terhis edilen İstasyon
Şefi Eris Archer'ın tek istediği sakın bir hayattır. Ancak Tarantus gibi
bir sınır istasyonunda hayat asla sıkıcı değildir. Uzayın vahşi batısında,
yolunun kesiştiği pek de vicdanlı olmayan karakterlere alışkıdır.

Bu yüzden yakışıklı sayborg Zero, insan olmadığına dair fantastik
hikâyelerle onu büyülediğinde, bunu bir tutam tuzla karşılar. Ne zaman
Komandolar üssü basıp onu öldürmeye çalışırlar ve sonunda başına
ödül konur, ona hayatı pahasına güvenmek zorundadır... ama ona
kalbiyle güvenebilir mi?

geldiğini bilmiyor ama bildiği bir şey var... Kaderi onunla birlikte.

Zero bir gizemdir, kendisi için bile. Enkaz halindeki bir mekikte ağır
yaralı olarak uyandığından beri, ölümcül bir üne sahip bir Latharian
Paralı Askerler grubu olan Warborne ile evini yaptı. Hızlı yaşar ve
genç ölmeyi bekler...

Ta ki onunla tanışana kadar. Eris Archer, insan ve cyborg tüm
içgüdülerinin dikkatini çeker. Ona bir hedefleme kilidi gibi çekilir...

onu daha iyi tanımak istiyor. Ama bir randevu için yaptığı planlar silahlı insanlar tarafından engellenir ve istasyondan zorunda kalırlar.
Hızlı.

Katil komandolar, ihanetler ve beklenmedik bir kurtarma görevi arasında; Zero ona ihtiyacı olan tek insan ya da makine olduğunu kanıtlayabilecek mi?

KOPYANIZI BURADAN ALIN!

LATHAR SAVAŞÇILARI - SERİ OKUMA SIRASI

- Uzaylı Esiri (Lathar Savaşçıları Kitap 1) Lordun Uzaylı
- Savaşçıya Sahip Çıkmak (Lathar Savaşçıları Kitap 2)
- Uzaylı Şifacıdan Hamile (Lathar Savaşçıları 3. Kitap)
- Uzaylı Şifacının Bebeği (Lathar Savaşçıları Kitap 3a -
Bültene Özel)
- Uzaylı Suikastçı Tarafından Sevilen (Lathar Savaşçıları
Kitap 4)
- Uzaylı Komutanın Eşi (Lathar Savaşçıları Kitap 5) Uzaylı
- Centurion'a Bağlı (Lathar Savaşçıları Kitap 6)
- Uzaylı Generalle Eşleşti (Lathar Savaşçıları 7. Kitap)
- Uzaylı Savaşçının Sırrı (Lathar Savaşçıları Bültenine Özel)
- Uzaylı Cerrahın Baştan Çıkarması (Lathar Savaşçıları Kitap
- 8) Uzaylı Koruyucusu Tarafından Kurtarıldı (Lathar
Savaşçıları Kitap 9)

- Uzaylı Paralı Asker Tarafından Öpüldü (Lathar Savaşçıları 10. Kitap)
- Uzaylı Şovalyenin Kefareti (Lathar Savaşçıları 11. Kitap)
- Uzaylı Yapay Zekanın Denizcisi (Lathar Savaşçıları Kitap 12)
- Uzaylı Nöbetçinin Eşi (Lathar Savaşçıları Kitap 13) .
- Uzaylı Şekil Değiştiren Tarafından Sahiplenildi (Lathar Savaşçıları 14. Kitap)
- Uzaylı Siber Savaşçının Eşi (Lathar Savaşçıları Kitap 15)
- Uzaylı Lordun Peşinde (Lathar Savaşçıları Kitap 16)
- Noel İçin Uzaylı Bir Vahşi (Lathar Savaşçıları 17. Kitap)
- Başkanın Uzaylı Prensesi (Lathar Savaşçıları 18. Kitap)

YAZAR HAKKINDA

Mina Carter, *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan romantizm yazarlarından biridir. İngiltere'de kocası, kızı ve bir tankla birlikte yaşıyor. Staffordshire Bull Terrier ve otoriter bir kedi.

Mina ile çevrimiçi bağlantı kurun:

minacarter.com

Mina'nın VIP okuyucu listesine katılın ve ilgili haberleri ilk duyan siz olun VE abonelere özel bonus içerik, çekilişler, özel teklifler ve ücretsiz okumalara hak kazanın!

, hemen kaydolun!

[**BURAYA KAYDOLUN**](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.